

தமிழர் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.]

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

பெரிய திருமொழி.

[நான்காம் ஸம்புடம்.]

௮ டாம் பத்து - திவ்யார்த்ததிபிகை

பெருமாள்கோவில் பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரிய ஸ்வாமிகளால்

எல்லார் தமக்கும் இன்பம் பயக்குமாறு

எளிய நடையில் தெளிய எழுதப்பட்ட

"திவ்யார்த்ததிபிகை" என்னும் உரையுடன்,

சென்னை:

M. R. கோவிந்தஸாமி நாயுடுவால்,

மாடல் அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிட்டு

வெளியிடப்பட்டது.

பிரமோதுதஸ் கார்த்திகை

Registered Copy Right.

1930

ஸ்ரீமத். உ. வே. (காஞ்சீபுரம்) பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்கள்.

	கு.அ
திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி விரிவுரை காலிகோ பைண்ட்	3 0
திருப்பாலை விரிவுரை	1 4
நாச்சியார் திருமொழி விரிவுரை	1 12
பெருமாள் திருமொழி விரிவுரை	1 8
திருச்சந்த விருத்தம் விரிவுரை	1 8
திருமலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனாகிபிரான், } கண்ணிதான் சிறுத்தாம்பு—இவற்றின் விரிவுரை	1 4
பெரிய திருமொழி விரிவுரை 1,2 பத்துக்கள்	3 0
ஐடி 3, 4, 5 ஐடி	3 8
ஐடி 6, 7, 8 ஐடி	1 8
முதல் திருவந்தாதி விரிவுரை	1 4
இரண்டாந்திருவந்தாதி விரிவுரை	1 4
மூன்றாந்திருவந்தாதி விரிவுரை	1 4
நான்முகன் திருவந்தாதி விரிவுரை	2 8
திருவிருத்தம் விரிவுரை	2 0
திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி விரிவுரை	2 4
திருவெழுநூற்றிருக்கையும், திருமடல்களும் ஐடி	0 12
இராமாறுச நூற்றந்தாதி ஐடி	0 4
கூரத்தாழ்வான் வைபவம்	1 0
ஸ்ரீ வசநபூஷணஸாரம் (மூலத்துடன் கூடியது.)	(அச்சில்)
ஆசார்யஹருதய ஸாரம்	0 6
முருக்தமாலையின் தெளிவுரை	0 12
ஆளவந்தார் ஸ்தோத்தரத்தின் தெளிவுரை	1 0
ஸுதர்சனசதகம் மிகத்தெளிவான தமிழுரை	1 12
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் பூர்வசதகம் தெளிவுரை	1 12
ஐடி உத்தரசதகம்	0 2
சேஷாவதாரச் சிறப்பு	0 3
ஸ்தோத்ரவ்யாக்யான சோதகம்	0 4
ப்ரணவா திகார தத்துவம்	0 2
வாதஸல்யார்த்த விவரணம்	0 4
விதவாஸபந வித்வம்ஸநம்	0 6
உபந்யாஸரத்தமாலா (கார்த விதி) ஸம்ஸ்க்ருத பாஷை	0 4
பாதுகாஸஹஸ்ராவதார தத்துவம் ஐடி ஐடி	1 0
வேதாத்யயநஸர்வஸ்வம் (வேதஸஷணம்) ஐடி	

தேவங்குலிபிப் பிரசுரங்கள்.

ஸ்ரீவாதார ஜஸ்தவம் ஸ்ரீஸ்தவம் இவற்றின் விஸ்தாரமான மணிப்ரவாள வியாக்கியானம்	1 8
அதிமாறுஷஸ்தவத்தின்	0 12
திருப்பல்லாண்டு விரிவுரை	0 4
ஆசார்ய ஹருதய மூலம்	0 8
முமுக்ஷுப்படி, தத்வத்ரயம், ஸ்ரீவசநபூஷணம் மூலம்	0 6

இன்னும் பல புஸ்தகங்களும் உள்ளன.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருமொழி.

ஏழாம்பத்து—முதல் திருமொழி,

க ற வ ா ம ட ந ா கு.

[இதுவும் திருநறையூர்த் திருப்பதிகம்.]

கறவாமடநாகு தன்கன் றள்ளினாற்போல் *
மறவாதடியேன் உன்னையே யழைக்கின்றேன் *
நறவார்பொழில்குழ் நறையூர்நின்றநம்பி ! *
பிறவாமை யெனைப்பணி எந்தைபிரானே !

(க)

நறவு ஆர்	} தேன்விக்க சோலைகளால்
பொழில் குழ்	
நறையூர்	திருநறையூரில்
நின்ற	சித்யவாஸம் பண்ணுகிற
நம்பி	ஸ்வாமிக் !,
கறவா	பால்சரவாத
மட நாகு	இனம்பசுவை
தன் கன்ற	} அதுதன்னுடைய கன்றானது
உள்ளினால்	
போல்	நினைத்துக் கத்துமாபோலே

அடியேன்	அடியேன்
மறவாது	ஓயாமல்
உன்னையே	} உன்னையே சொல்லிக் கூப்பிடாக்கின்றேன் ;
அழைக்கின்றேன்	
எந்தை	} எனக்குத்தந்தையான பிரானே !
பிரானே	
எனை	என்னை
பிறவாமை	} (இனி ஸம்ஸாரத்தில்) பிறவாதபடி
பணி	
	செய்தருளாய்.

* * *—திருநறையூர்ப் பெருமானே ! உன்னை இடைவிடாது அதுபவிப்பதற்கு இடையூறான ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தைக் கழித்தருளாய் என்கிறார். கன்றுக்குட்டியானது தனது தாய்ப்பசு பால் சுரவாவிடில் அதனையே நினைத்துக் கதறுமா போலே பேறு பெறாத அடியேன் ஓயாது உன்னையே சொல்லிக் கதறுகின்றேன் ; இன்னமும் எத்தனைகாலம் மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து அநர்த்தப் படுவேன் ? பட்டதெல்லாம் போதாதோ ? இனி எனக்குப்பிறவி நேராதபடி கடாசித்தருளாய் என்றாயிற்று.

பின்னையமுதலார் என்னுமாகிரியர் இப்பாட்டின் முதலடிக்குப் பொருள் சொல்லப் புகுத்து, “ கறவா மடநாகு—கறவாத மடநாகானது, தன்கன்று உள்ளி னாற்போல்—தன் கன்றை நினைக்குவபோலே ” என்று பொருள் சொல்லப் பார்த்து, இவ்வர்த்தம் இரண்டாமடியோடு சேராமையாலும் வேறு வகையாகப்

பொருள் சொல்ல ஸ்பிரியாமையாலும் சிறிது வருத்தப்பட்டார்; (நாகானது தன் கன்றை நினைக்குமா போலே என்றால் நாகின் ஸ்தானத்திலே ஆழ்வாரான தம் மையும் கன்றின் ஸ்தானத்திலே எம்பெருமானையும் கொள்ளவேண்டி வருகையாலே இது அஸங்கதமென்று மிடிப்பட்டார்.) அவ்வளவிலே, பட்டரிடத்தில் பொருள்கேட்ட ஒருவர் அவ்வழுதனார் கோஷ்டியிலே இருக்கக்கண்டு அவரை நோக்கி “இவ்விடத்திற்கு பட்டர் கிர்வஹிப்பது எங்ஙனே?” என்று கேட்க; ‘நாகு’ என்பதை இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாகக் கொண்டு, கறவாமட நாகைத் தன் கன்றுள்ளினுற்போல் என்று பட்டர் கிர்வஹிக்கும்படி என்றாராம். ‘நாகுதன்—நாகினுடைய, கன்று—கன்றானது, உள்ளினுற் போல்—தாயையே நினைத்துக் கத்துமா போலே’ என்றுரைப்பது முண்டு. நாகு—இளம்பெண்மாடு. பால்சுவாத பசுவின் ஸ்தானத்திலே அருள்புரியாத எம்பெருமான் கொள்ளப்பட்டான்; கத்துகின்ற கன்றின் ஸ்தானத்திலே தம்மைவைத்துக் கொண்டார்.

உன்னை மறப்பதற்கு ஹேதுவான இந்நிலத்தில் பிறந்துவைத்துப் மறவாதே, இயற்கையான அடிமையை உணர்ந்து உன்னையே அழைக்கின்றேனென்பது இரண்டாமடி.

நறவு—தேனுக்கும் வாஸனைக்கும் பெயர். பிறவாமை எனைப்பணி—பிறப்பது என்பதும் (எம்பெருமானை) மறப்பது என்பதும் பரியாயம் போலுமாதலால், இனி யொருகாலும் உன் திருவடிகளை நான் மறவா திருக்கும்படி அருள்புரியவேணு மென்றவாறு. (க)

வற்றமுதநீரோடு மால்வரையேழும் *

தற்றுக முன்துற்றிய தோல்புகழோனே !*

அற்றேனடியேன் உன்னையே யழைக்கின்றேன் *

பெற்றே னருள்தந்திடு என்எத்தைபிரானே !

(உ)

வற்ற முது } ஒருகாலும் வடியாத
நீரோடு } கடல்களையும்

மால் பெரிய

வரை ஏழும் } குவபர்வதங்களைழையும்

முன் முன்பொருகால்

தற்று ஆக ஒருகபனமாக

தற்றிய வாரிவிழுக்கின

தொல் } சாச்வதமான கீர்த்தியை
புகழோனே } புடையவனே !,

அற்றேன் } உனக்கே உரியேனாய்த்
அடியேன் } தீர்த்திருக்கிற
அடியேன்

உன்னையே } உன்னையேசொல்லிக்
அழைக்கின்றேன் } கூப்பிடுகின்றேன் ;

பெற்றேன் } இப்படி உன்னையே
அழைக்கும்படியான
பாக்கியத்தைப்
பெற்றேன் ;

என் எத்தை பிரானே !—;

அருள் தந்திடு கிருபைசெய்தருளவேணும்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டில் “மறவாதடியே னுன்னையே அழைக்கின்றேன்” என்றதும் மிகையன்றோ; பிரளய காலத்தில் உலகங்களை பெல்லாம் திருவடிகளில் வைத்துக் காத்தருளினாயே, அப்போது ஆரோனும் கூப்பிட்டோ காத்தரு

விற்து? பிராஜைகளின் நோபையறிந்து பரிஹரிக்கும் மாதாவைப் போலே நீயே முற்பட்டன்றோ காத்தது. அப்படி உன் பேராகக் காத்தருள வேண்டியிருந்தும், நானும் உன்னை நோக்கிக் கூப்பாடு போடுவதைக் கண்டாகிலும் இரங்கியருள ஸ்காதோ? என்கிறார்.

முதலடியில் கடல்களையும் மலைகளையுஞ் சொன்னது மற்றுமுள்ள சராசரங்க ளெல்லாவற்றிற்கும் உபலக்ஷணமென்க; “ மஞ்சாடுவரையேழுங் கடல்களேழும் வானகமும் மண்ணகமும் மற்றுமெல்லாம், எஞ்சாமல் வயிற்றடக்கி ஆவின் மேலோ ரிளந்தனிரிற் கண்வளர்ந்த வீசன் ” என்றாரிறே.

இற்று—கபளம். இத்தனை பிரபஞ்சங்களையும் ஒரே கவளமாக உட்கொண்டா னென்கை. “ அண்டமெலா முண்டையென்ப ரறியாதார் ஆங்கவை நீ, உண்டருளுங் காலத்தில் ஒரு துற்றுக்கு ஆற்றுவால் ” என்றார் ஐயங்கார் திருவ ரங்கக் கலம்பகத்தில். உண்ட வுலகமெல்லாம் ஒரு கவளத்துக்கும் போதவில்லை யாம். தோல்புகழோனே! = இப்படியே பலகாலும் ஆச்ரித ரக்ஷணம் பண் னரிப் பண்ணிப் படைத்தபுகழ் எல்லையற்ற தென்கை. அற்றேன்— வேறொரு வர்க்கும் உரியேனாதபடி உனக்கே அற்றுத்தீர்ந்தவன் என்றபடி. (உ)

தாரேன்பிறர்க்கு உன்னரு ளென்னிடைவைத்தாய் *

ஆரேனதுவே பருகிக் களிக்கின்றேன் *

காரேய்கடலே மலையே திருக்கோட்டி

யூரே * உகந்தாயை உகந்தடியேனே.

(நு)

(திருக்கறையுர்ப்பெருமானே!)

உன் அருள் உனது திருவருளை

என்னிடை அடியேன்பக்கவிலே

வைத்தாய் கிலைகிறத்தினாய்;

(இனி இவ்வருளை)

பிறர்க்கு வேறொருவர்க்கும்

தாரேன் { விட்டுக் கொடுக்கக்
கடவேனல்வேன்;

கார் ஏய் { மேகங்கள் படியப்பெற்ற
கடலே } திருப்பாற்கடலையும்

மலையே திருமலையையும்

திருக் கோட்டியூரே } திருக்கோட்டியூரையும்.

உகந்தாயை { திருவுன்னமுவந்து
இருப்பிடமாகக்
கொண்டிருக்கிறவுன்னை

அடியேன் உகந்த } அடியேன் விரும்பி

ஆரேன் பர்யாப்தி பெருதவனாகி

அதுவே அவ்வருளையே

பருகி அதுபவித்து

களிக் கின்றேன் } ஸந்தோஷப்படுகின்றேன்.

* * *—அடியேனுடைய பிரார்த்தனையைத் தலைக்கட்டி யருளாமல் நீ உபேக்ஷிக்கு மளவிலும் உன்னையே தொடர்ந்து நான் கூப்பிடும்படியாக இவ்வளவு அருள் என்மேல் செய்து வைத்திருக்கின்றாய்; இப்படிப்பட்ட அருளுக்கு மற்று ஆரேனும் இலக்காக வல்லாருண்டோ? இவ்வருள் பெற்றவன் நானொருவனே யாவன்; இப்படிப்பட்ட அருளை நீ வேறொருவரிடத்தில் செய்வதா யிருந்தாலும் நான் ஸம்மதிக்க மாட்டேன்; உன்னுடைய கிருபையை அதுபவித்து ஒருகாலும்

பர்யாப்தி பெறுதவனாகி மேன்மேலும் அபிநிவேச முடையனாய் அதையே அந்
பயித்துச் செருக்கும்று யமாதிகள் தலையிலே அடியிட்டுத் திரியும்படி யானேன்
என்கிறார்.

பின்னடிக்குப் பெரியவாச்சான்பின்னை வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்தி காண்
மின்:-“ஸௌபரி பலவடிவு கொண்டாப்போலே அநேகம் வடிவுகொண்டு அவ்வோ
விடங்கள் தோறும் இனி இதுக்கு அவ்வருகில்கு யென்னும்படி வர்த்தியா
நின்றான் ” என்று. அதாவது— ஸௌபரி என்கிற ஒரு மாமுனிவன் நீர் திலையி
விருந்து கொண்டு தவம்புரியா நின்றவளவில் அங்கு மீன்க ளெல்லாங்கடிக்
களித்து விளையாடா நின்றமையைக் கண்ணுற்று ‘நாமும் இப்படி குடும்ப வாழ்க்
கையிற்குடி நின்று சிற்றின்பம் நுகர்ந்து களிக்கவேணும்’ என்று ஆவல்கொண்டு
மாந்தாதா என்னும் பிரபுவுக்குப் பலபெண்களிருப்பதாக வுணர்ந்து அவனிடஞ்
சென்று தனக்குக் கண்ணிகாதானஞ் செய்யுமாறு வேண்டி, அரசன் இவருடைய
கிழந்தனத்தையும் குருபத்தையும் கண்டு இசையகில்லாமல் ‘பெண் கொடுக்க
முடியாதென்று நம் வாயாற் சொன்னால் முனிவர் முனிந்து சபித்துவிடக்கடும்;
பெண்களிருப்பிடத்திற்கு இவரை யனுப்புவோம்; இவரைக்கண்டு பெண்கள்
காமுற்றார்களாகில் விவாஹம் செய்து கொள்ளட்டும்; இல்லையாகில் அவர்களே
மறுத்து விட்டும்; நம் தலையில் பழிவேண்டா’ என்றெண்ணி முனிவரைப்
பெண்களிருக்குமிடத்தேற அனுப்ப, முனிவர் அங்குச் செல்லும்போதே தமது
தவவலிமையால் திவ்ய ஸுந்தரமான ரூபத்தை என்று கொண்டுபோய் அவர்கள்
முன்னே நின்றவளவில் அங்கிருந்த ஐம்பது கண்ணிகைகளும் ‘நானே இவரை
மணந்து கொள்வேன், நானே இவரை மணந்து கொள்வேன்’ என்று போட்டி
போட்டுக்கொண்டு மேல்விழுந்தவாதே முனிவர் அத்தனை பெண்களையும் மணந்து
கொள்ள விரும்பித் தமது தவ வலிமையால் ஐம்பது வடிவமெடுத்து அப் பெண்க
ளனைவரையும் விவாஹஞ் செய்துகொண்டு மகிழ்ந்திருந்தா ரென்று இதிலாஸ
முண்டு; அது போலவே எம்பெருமானும் ஆச்சரிதர்களான அஸ்மதாதிகளை அந்
பயிப்பதற்காகப் பலபல திவ்யமங்களை விக்ரஹங்களைப் பரிசுரஹித்துப் பலபல
திவ்யதேசங்களிலே ஸந்திதி பண்ணியிருக்கிறானென்க. முகலடியில், தாரேன்
என்றது—தரவொட்டேன் என்றபடி. (௬)

புள்வாய்பிளந்தபுனிதா ! என்றழைக்க *

உள்ளேநின்று என்னுள்ளங்குளிரு மோருவா ! *

கள்வா ! கடல்மல்லைக்கிடந்த கரும்பே ! *

வள்ளாலுன்னை எங்ஙனம்நான் மறக்கேனே ?

(௭)

புள்வாய் } பகாஸுரனுடைய
பிளந்த } வாயைக்கிழித்தெறிந்த
புனிதா } பாம்பவித்திரை !

என்று } என்று நான் கூப்பிட்ட
அழைக்க } வளவிலே
உன்னே } என்னுன்னே பொருத்தி
நின்று }

என் உள்ளம் } என் மனத்தில் தாபம்
குளிரும் } தணிக்கவல்ல
ஒருவா } அத்தீயதீயனே !

கள்வா { ஒருவருமறியாமல்
பெருநன்றிகள்
செய்பவனே !

கடல்மல்லே } திருக்கடன்மல்லையில்
நீட்டந்த } பள்ளிகொண்டிருக்கிற
கரும்பே } பரமபோக்யனே !

வள்ளால் உதாரனே !

உண்ணே இப்படிப்பட்டவண்ணே

நான் எப்படிமறப்பேன் ?
எங்ஙனம் } [ஒருநாளும் மறவேன்.]
மறக்கேன் }

* * *— விநோதிகளைச் செவிப்பலாதேயே விரதமாகக் கொண்டவன் நீ' என்றுணர்ந்தும் திருநாமங்களை நான் வாய்பாச் சொல்லவிரும்பிப் 'புள்வாய் பிளந்தபுனிதா !' என்றழைத்தேன் ; அங்ஙனவிலே நீ என்னுள்ளத்தே வந்து புருந்து ஸ்தாவரபாதிஷ்டையாக நிலைந்து ஸகலதாபங்களையும் ஆற்றிக் குளிரச் செய் யுண்டாக்கினாய் என்கிறார் முன்னடிகளில்.

கிருஷ்ணவாதரத்தில் கம்ஸனால் கண்ணனைக் கொல்லுமாறு ஏவப்பட்ட அசுரர்களில் பக்ஸுரனே தவன் ; கொக்கின் வடிவெடுத்து வந்தவன் ; இவன் யமுனைக்கரையில் கண்ணாடான விழுங்கிவிட அவனது நெஞ்சில் கண்ணன் நெருப்புப்போல எரிக்கவே, அவன் பொறுக்கமாட்டாமல் கண்ணனை வெளியே உமிழ்ந்து மூர்தால் குந்தகைக்கையில் கண்ணன் அவன் வாயலகுகளைத் தனது இருகைகளினாலும் பற்றிக் கிழித்திட்ட வரலாறு அறிக.

புனிதனைன்றது பரிசுத்தனைன்றபடி. விநோதிகளைக் களைந்தொழிக்க வேண்டில் அதற்கு வேறு பாடுகளையும் ஏனிடாமல் தானே கைதொட்டுக் களைந்தமையாகிற பரிசுத்தையினைக்கிறது.

[கள்வா !] இதர் ஆர்யவெண்ணாநபடி காரியஞ்செய்பவனைக் கள்வனென் பது ; எம்பெருமானும் இராமன் மூட்டுவானைப் போலே உள்ளே பதிகிட்டு அந்நாதையேயிடிந்து கொள்க்கொண்டு போரு'மனனாகையாலே கள்வனைப்படு கிறான். கந்திமாநகரிலும் பலநிப்பாடுகாங்களுள் திருக்கள்வனுர் என்பது ஒரு திவ்யகேதாம் ; அங்கிடத் தென்பெருமானது திருநாமம் கள்வன் ; அவனை விளிக் கிறாக்கவுமாம் ; "உலகமேத்துங் காரகத்தாய்! கார்வானத்துள்ளாய் ! கள்வா !" என்பர் திருநெடுந்தாண்டகத்திலும். ஐயங்கார் நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதி யில் பேசும் பாசரங்காண்பின்:—(85.) "பண்டேயுன் தொண்டாம் பழவுயிரை யென்னதென்று, கொண்டனைக் கள்வனென்று கூறுதே—மண்டலத்தேதார், புள் வாய் பிளந்த புயலே ! உனைக் கச்சிக், கள்வாவென்றோதுவதென்கண்டு." என்று. (அதாவது) ஒருவர்க்கு உரிப்பொருளைத் தன்னதாகக் கொள்வது கள்ளமெனப் படும் ; ஆகவே அநாதபாக உனக்கே உரியதாய்க்கிடந்த உயிரை நான் என் னுடைய தென்று கொண்டிருக்கிறேனாதலால் என்னைக் கள்வனென்று சொல்லத் தரும் ; உலகத்திலுள்ள பொருள்களையாவும் நின்னுடையனவேயாதலால் வெண்

னெய் தொள்ளுதல் முதலிய தொழில்களைச் செய்யினும் உன்னைக் கள்வனென்று கூறுதல் தகாது; இவ்வாறு இருக்க, உலகத்தார் இத்தன்மையை ஆய்ந்து அறியாமலே என்னை யானே திருடிக்கொண்ட பெருந்திருடனாகிய என்னைத் கள்வனென்னுமல் ஸர்வஸ்வாமியான உன்னைக் கள்வனென்கின்றனரே, இஃது என்ன பேதைமை! என்று சமத்தகாரர் தோன்றக் கூறியவாறு.

கடன்மல்லைக் கிடந்தகரும்பே = இப்படிப்பட்ட விளிகள் ஆழ்வார் திருவாகில் தின்றுதானே வெளிவரும்; எம்பெருமானே நோக்கி இங்கனே விளிக்கவல்லார் மற்று ஆரேனுமுண்டோ? ஆழ்வாருடைய ஹ்ருதயம் பரிபக்குவமாயிருக்கையாலே இப்படிப்பட்ட இன்சொல் வெளிவரப் பெறுகின்றது. “கரும்பே! என்றது-கைதொட்டு நெருக்குதலால் வரும் செவ்வியழிகையின் நிக்கேயிருக்கை” என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செயல்.

வள்ளால்—‘வள்ளல்’ என்பதன் ஈற்றயல் திரிந்தவிளி. ஆச்சரிதர்கட்குத் தன் வடிவை முற்றாட்டாக அதுபவிக்கக் கொடுக்குமவனே! என்கை. மஹோபகாரசனுபிருக்கிறவுன்னை, உன்னாலே உபகாரங் கொண்டிருக்கிற நான் ஒருபடியாலும் மறக்கமுடியா தென்றாயிற்று. (ச)

வில்லேர் நுதல் வேல்நெடுங்கண்ணியும் நியும் *

கல்லார் கடுங்கானம் திரிந்தகளிறே! *

நல்லாய்! நரநாரணனே! எங்கள்நம்பி! *

சொல்லாயுன்னை யான்வணங்கித் தோழுமாரே. (ரு)

வில்லேர் நுதல் வில்போன்ற நெற்றியையும்
வேல் நெடு கண்ணியும் { வேல்போன்று நீண்ட
கண்ணியும் { கண்களையுமுடையளான
பிராட்டியும்
நீயும் நீயுமாக
கல் ஆர் கடு கற்கள் நிறைந்த கொடிய
கானம் { காட்டிலே
திரிந்த ஸஞ்சரித்த
களிறே மதயானைபோன்றவனே!,
நல்லாய் ஆச்சரிதவத்ஸலனே!

நரநாரணனே { நரநாராயணவதாரம்
செய்தருளினவனே!
எங்கள் நம்பி { எங்கள் குறைதீர்க்கவல்ல
பரிபூர்ணனே!,
உன்னை இப்படிப்பட்டவுன்னை
யான் அடியேன்
வணங்கி { திருவடிகளிலேவிழுந்து
தொழும் ஆறு { ஸேவிக்கும்முறைமையை
சொல்லாய் அருளிச் செய்யவேணும்.

* * *—ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் பிராட்டியுந் தானுமாகக் கானக முலாவின் படியைப் பேசுகிறார் முன்னடிகளில். வில்போல் வளைந்த நெற்றியையும் வேல் போற் கூரிய கண்களையுமுடையளாய் உனக்குங் கூட ஆகர்ஷகமான ஸௌகுமார்யத்தை யுடையளான ஸீதாபிராட்டியும், அவள் தானும் துணுக்குத் துணுக் கென்னும்படியான ஸௌகுமார்யத்தையுடைய நீயும் துஷ்ட ஜந்துக்கள் நிறைந்த ஸஞ்சார யோக்யமல்லாத காட்டிலே, ஒரு மதயானை பிடியோடே கூடக் களித் துலாவுமாபோலே உலாவினவனே! என்கை. கீழ்ப்பாட்டில் வள்ளால்! என்ற

ஹம்போதநத்தை விவரிக்கிறது போலும் இது: நித்யஸூரி ஸேவ்யமான திருமேனியை எல்லாப் பிராணிகளும் கண்டு அதுபவிக்குமாறு ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணினவனே! என்றவாறு.

நல்லாய்! = 'நல்லான்' என்பதன் நறு நிரிந்த விளி; ஆற்றித வத்ஸலனே! என்கை. [நர நாரணனே!] முன்னொருகாலத்தில் குருசிஷ்யக்ரமத்தை உலகத்தில் அனைவர்க்கும் விளக்குதற் பொருட்டு ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்தில் நரணென்னும் சிஷ்யனும் நாராயண லென்னும் ஆசாரியனுமாகத் திருமால் தானே திருவவதரித்துத் திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளினமை உணர்க. “நர நாரணனாயுலகத்தறநூல் சிங்காமை விரித்தவ னெம்பெருமான்” என்பர் மேல் பத்தாம் பத்திலும். “ஸம்ஸாரிகள் தங்கனையும் ஈச்வரனையும் மறந்து ஈச்வர கைங்கர்யத்தை யு மிழந்து இழந்தோமென்கிற இழவுமின்றிக்கே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே விழ்ந்து நோவுபட, ஸர்வேச்வரன் தன்க்ருபையாலே இவர்கள் தன்னை யறிந்து கரைமரஞ் சேரும்படி தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளினான். சிஷ்யனாய் நின்றது சிஷ்யனிருக்கு மிருப்பு நாட்டாரறியாமையாலே அத்தை யறிவிக்கைக்காக.” என்ற முழுசூப்படி திவ்யஸூக்தியுங் காண்க.

சோல்லாய் = கடற்கரையிலே விபிஷணுழ்வானுக்கும் திருத் தேர்த்தட்டிலே அர்ஜுனனுக்கும் சோதிவாய் திறந்து அருளிச்செய்தது போலே அடியேனுக்கும் ஒன்றருளிச் செய்யவேனு மென்கிறார். (ரு)

பனியேய் பரங்குன்றின் பவளத்திரளே! *

முனியே! திருமுழிக்களத்த விளக்கே! *

இனியாய் தொண்டரோம் பருகின்னமுதாய்

கனியே! * உன்னைக் கண்டுகோண் டெந்தோழிந்தேனே! (க)

பனி எய்	பனிமிக்கிருந்தன்ன
பரம்	{ சிறந்த ஹிமவத்பர்வதத்திலுள்ள திருப்பிரிதியிலெழுந்தருளியிருக்கிற
குன்றின்	
உவனம்	{ பவளங்கள் திரண்டாற்போன்ற அழகியனே!
திரளே	
முனியே	{ (அடியாரூடைய நன்மைகளைச்) சித்திக்குமவனே!
திருமுழிக்	{ திருமுழிக்களமென்னுந் திருப்பதியில்
சூத்த	
விளக்கே	{ விளக்குப்போல் விளங்குமவனே!

இனியாய்	பரம்போக்யனே!
தொண்ட	{ தொண்டரான கோம அடியோங்கன்
ரோம்	
பருகு	பரணம்பண்ணுதற்கு உரிய
இன் அமுத	{ இனிய அமுதமானவனே!
ஆய	
கனியே	கனிபோன்றவனே!
உன்னை	{ உன்னை ஸேவித்து
கண்டு	
கொண்டு	
உய்க்	{ உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றேன்.
தொழிந்தேன்	

கதி—மதி என்னும் வடசொல் விகாரம். நிதி—நிபி என்னும் வட சொல் விகாரம். திருநறையூர் நம்பிக்கல் ஈடுபட்டுப் பேசுகிறவர் திருக்கோட்டியூர் திருமுழிக்களம் திருநீர்மலை முதலிய திருப்பதிகளைப் பேசுவதனால்—அந்தந்தத் திருப்பதிகளி லிருப்பை எம்பெருமான் இவர்க்குக் காட்டித் தந்தருளி ஆச்வஸிப்பிக்கிறானென்பது தோன்றும்.

நித்திலம்—வடமொழியில், 'நிஸ்தலம்' என்கிற சொல் முத்து என்னும் பொருளதாகக் கவிஞளால் பிரயோகிக்கப் படுகின்றது; ஸ்யிலிபூரஜிஷ்டநிலூர் லீராவழி—அதிவித்தும் மஸ்த நிஸ்தலாளீருசம்" என்று வரதராஜ ஸ்தவத் திலே கூத்தாழ்வானும் பிரயோகித்தருளினர். அந்த நிஸ்தல மென்னும் வட சொல்லே தமிழில் நித்திலமென்று திரிந்திருப்பதாகக்கொள்க. இது தனியே ஒரு தமிழ்ச்சொல் என்பர் சிலர். "திருநீர் மலையிலே வந்து, முத்து மாலையை உடம்பிலே அள்ளி எறட்டுக் கொள்ளுமாபோலே குளிர உடம்பிலே எறட்டு அணைத்துக் கொள்ளலாம்படி யிருக்கிறவனே!" என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை லியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி.

முன்றமுடியில். 'பதியே!' என்று தனியே ஒரு வினியாகவும் கொண்டு உரைப்பர்; ஆச்ரிதர்க்கு வாஸஸ்தாநமாபுள்ளவனே! என்கை. (எ)

அத்தாவரியேயென்று உன்னை யழைக்க *
பித்தாவென்று பேசுகின்றார் பிறரென்னை *
முத்தே! மணிமாணிக்கமே! முகைக்கின்ற
வித்தே! *உன்னை யெங்ஙனம் நான் விடுகேனே? (அ)

அத்தா ஸ்வாமியே!
அரியே { (விரோதிவர்க்கங்களை)
 ஹரிக்குமவனே!
என்று { என்று இப்படிப்பட்ட
 திருநாமங்களைச் சொல்லி
உன்னை { நான் உன்னை
அழைக்க { அழைக்குமனவில
பிறர் அயலார்
என்னை { இப்படி அழைக்கிற
 என்னையோக்கி

பித்தா என்று } 'அடா பித்தனே!' என்று
 பேசுகின்றார் } சொல்லுகிறார்கள்;
முத்தே முத்துப்போன்றவனே!
மணி { சிறந்த மாணிக்கம்
மாணிக்கமே } போன்றவனே!
முனைக்கின்ற } முனைக்கின்றவிதைபோலே
வித்தே } பயனளிப்பவனே!
உன்னை இப்படிப்பட்ட வன்னை
நான் அடியேன்
எங்ஙனம் { எவ்விதமாக
 விடுகேன் } விட்டொழிவேன்?.

* * *—அடியேன் பிராகிருத ஜனங்களைப்போலே 'உண்டியே உடையே' என்று கூப்பிடுமவனல்லேன்; எப்போதும் பகவத் விஷயத்தி லீடுபட்டு 'அத்தா! அரியே!' என்றிப்படி பகவத் நாமங்களைச் சொல்லிக் கூப்பிடுவதே எனக்குப் போது போக்காயிருக்கின்றது. "ஹிமவ்யாஜதே மூரஜி ஹாலயு: சுளவீந வாநூ:—திகம்பாஜநே க்ராமே ஹாஸ்ய: கௌபிநவாந் நர:" [கோமணங்கட்

டாத லூரில் கோமணங்கட்டுமவன் பைத்தியக்காரன்] என்னும் பழமொழிப் படியே * உண்டியே உடையே உகந்தோடு மிம்மண்டலத்தவர்கட்கு நான் பைத்தியக்காரனாகத் தோற்றுகின்றேன்; உன்னை நான் அத்தா! என்றழைத்தவாதே என்னை அவர்கள் பித்தா! என்றழைக்கின்றனர்; இப்படிப்பட்ட பிராகிருத ஜனங்களின் பரிஹாஸத்திற்கு அஞ்சி உன்னை விட்டுவிடலாமென்று பார்த்தாலோ, உன்னுடைய போக்யதையி ழிடுபட்டிருக்குமடியேன் ஒருபடியாலும் விட மாட்டுகின்றிலேனே என் செய்வெனென்கிறார். “பேயரே யெனக்கியாவரும் யானுமோர் பேயனே.....அரங்கா வென்றழைக்கின்றேன், பேயனா யொழிந்தே நெம்பிரானுக்கே” என்ற பெருமாள் திருமொழி இங்கே நினைக்கத்தகும்.

அத்தா—அத்தன் என்பதன் ளிளி; ஸ்வாமிர்! என்றபடி. அரி—ஹரி. முளைக்கின்ற வித்தே!—ஜகத்காரண பூதனே! என்றவாறு. (அ)

தூயாய்! சுடர்மாமதிபோல் உயிர்க்கெல்லாம் *

தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக் கண்ணா! *

ஆயா! அலைநீ குலகேழும் முன்னுண்ட

வாயா! * உன்னையெங்ஙனம் நான்மறக்கேனே? (க)

தூயாய் பரிசுத்தனாவனே!

சுடர் ஒளிவிடுகின்ற

மாமதி போல் பூர்ணசந்திரன்போலே

உயிர்க்கு எல்லாம் } ஸகலப் பராணிகளுக்கும்

தாய் ஆய் } தாய்போன்று
அளிக்கின்ற } அருள்புகின்ற

தன் தாமரை } குளிர்ந்த செந்தாமரைப் பூப்
கண்ணா } போன்ற திருக்கண்களை
புடையவனே!

ஆயா கோபாலனே!

அலை நீர் } அலைதடல் சூழ்ந்த ஸப்த
உலகு ஏழும் } லோகங்களையும்

முன் முன்னொருகால்.

உண்ட வாயா } அமுதுசெய்த
திருப்பவனத்தை
புடையவனே!

உன்னை இப்படிப்பட்ட வன்னை

நான் எங்ஙனம் } நான் எப்படிமறப்பேன்? .
மறக்கேன் }

* * *—தூயாய்! என்று திருவுள்ளத்திலுள்ள பரிசுத்தியைச் சொன்ன படி. அதுகூலர் பிரதிகூலர் என்னும் வாசிபாராதே எல்லார் திறத்திலும் நன்மையை சிந்திக்கையாகிற திருவுள்ளத் தூய்மையை புடையவனே! என்றபடி. இப்படியாகில், கம்ஸ சிசுபால ராவணாதிகளைக் கொன்றது ஏனென்னில்; விளக்கிலே விட்டில் பூச்சிகள் விழுந்து முடியுமாபோலே அவர்கள் விழுந்து மாண்டு போனவளவால் எம்பெருமானது திருவுள்ளத்தூய்மைக்கு ஒரு குறையுண்டோ? அவர்களும் அடிபணிந்து வாழ்ந்து போகவேணு மென்று இவன்தான் செய்த க்ருஷிகளுக்கு எல்லையில்லையே.

[சுடர்மாமதிபோல் இத்தாதி.] பூர்ண சந்திரன் ஸகலதாபங்களையும் தணிக் குமாபோலே ஸகலப் பராணிகள் விஷயத்திலும் தாய்போன்று குளிர அருள்செய்கின்ற திருக்கண்களை புடையவனே! “திங்களுமாதித்தியனு மெழுந்தாந்

போல் அங்கணிரண்டுக்கொண் டெங்கள்மேல் நோக்குதியேல் எங்கள்மேற் சாபமிழிந்தேலோ ரொம்பாவாய்” என்றது காண்க.

ஆயா!—உன்னுடைய விபூதியானவர்களிலே சிலர் ‘இவன் என்னுடைய பிள்ளை’ என்று அபிமாதிக்கலாம்படி இடைப்பிள்ளையாய் வந்து பிறந்தவனே!. [அலைநீர் இத்யாதி.] ஆபத்து கரைபுரண்டால் எல்லாரையு மொக்கக் காத்தருளு மியல்வினனே! இப்படி ஆபத்பந்துவான வுன்னை அடியேன். எங்ஙனே மறக்க வல்லேன்? ஒருநாளும் மறவேன். (சு)

வண்டார் பொழில்சூழ் நறையூர்நம்பிக்கு * என்றும்

தொண்டாயக் கலியனோலிசேய் தமிழ்மலை *

தொண்டர்! இவைபாடுமின் பாடிநின்றாட் *

உண்டேலிசம்பு உந்தமக்கில்லை துயரே.

(க௦)

தொண்டர் பத்தர்களே!,

வண்டு ஆர் { வண்டுநெய்க்கைந்த
பொழில் சூழ் { சோலைகளால் சூழப்பட்ட
நறையூர் { திருநறையூர்
கம்பிக்கு { ஸெழுந்தருளியிருக்கும்
பெருமானுக்கு

என்றும் எக்காலத்தும்

தொண்டு ஆய் அடிமைபூண்டு

கலியன் திருமங்கையாழ்வார்

தலி செய் அருளிச்செய்த

தமிழ் மலை } இத்தமிழ்ப்பாசாங்களை
இவை }

பாடுமின் பாடுங்கோள்;

பாடி வின்று } (அப்படி) பாடியாடப்
ஆட } பெறில்

உந்தமக்கு உங்களுக்கு

துயர் இல்லை { ஸம்ஸாரத்தன்பங்கள்
இல்லையாய்விடும்;

விசம்பு உண்டு பாம்பதம் கிடைக்கும்.

* * *—மது வெள்ளத்திலே வண்டுகள் படிந்து கோலாஹஸம் செய்யப் பெற்ற சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருநறையூரில் நிற்கிற ஸம்ஸ்த கல்யாணருளை பரிபூர்ணனை பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டுத் திருமங்கையாழ்வார் திருவாய் மலர்ந்தருளின இத்திருமொழியைத் தொண்டர்கள்! வாயாரப் பாடுங்கள்; பாடி யாடுங்கள்; இங்ஙனையாகில் உங்களுடைய ஸம்ஸாரதாபங்க ளெல்லாம் தொலைந்து பரமபத ப்ராப்தியுமுண்டாம் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினு ராயிற்று.

அடிவாவு:—சுறவா வற்றா தாரோன் புன் லில் பணி கதி அத்தா துயாய் வண்டார் புன்னாய்.

முதல் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சாணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து—இரண்டாந் திருமொழி,

புள்ளாயேனமுமாய்.

[இதுவும் திருநறையூர்த் திருப்பதிகம்.]

புள்ளாயேனமுமாய்ப் புருந்து * என்னையுள்ளங்கொண்ட
கள்வாவென்றலும் என்கண்கள் நீர்கள் சோர்தருமால் *
உள்ளோநின்றருகி நெஞ்சமுன்னே யுள்ளியக்கால் *
நள்ளேனுன்னையல்லால் நறையூர்நின்ற நம்பியோ !

(க)

ஒ நறையூர் நின்ற நம்பீ !

புன் ஆய் } ஹம்ஸரூபியாயும்
எனரும் ஆய் } வராஹரூபியாயும்
புருந்து } என்னுள்ளேபிரவேசித்து
என்னை }
உன்னம் } என் உன்னத்தைந் நவர்த்து
கொண்ட } கொண்ட கன்வனே !
கன்வா } என்று சொன்னவுடனே
என்றலும் }
என் கண்கள் } எனது கண்களில் நின்றும்
நீர்கள் }
சோர்தரும் } கண்ணீர் பெருகுகின்றது ;

ஆல் } அந்தோ !
நெஞ்சம் } என்மனமானது
உன்னை } எம்பெருமானான உன்னை
உன்னியக்கால் } அறுஸந்திக்கப் புருந்தால்
உன்னை } உன்னை பிடித்து நீராக
நின்ற உருகி } உருகிப்போவதனால்
உன்னை } (இப்படிப்பட்ட
அல்லால் } அன்புக்கு இலக்கான)
நள்ளேன் } உன்னைத் தவிர்த்து
(வேறொருவரையும்)
நேசிக்கமாட்டேன்.

* * *—எம்பெருமான் 'பிறப்பினி' என்று பேர் பெற்றிருக்கச் செய்தேயும்

1. "சுஜாயநாநொ ஸஹயா விஜாயதெ" என்றும் 2. "உயிரளிப்பான் எந்
நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாயிமையோர் தலைலா !" என்றும் சொல்லுகிற
படியே பலவகைப்பட்ட யோதிகளிலும் பிறந்தருளுகிறான் ; நாம் கருமத்தாலே
பிறக்கிறோம், அவன் கருணையாலே பிறக்கிறான் என்னுயிர்வளவெ வாசி. அப்படி
பிறந்தருளா நின்றாலும், சிறந்தவையென்று கொண்டாடப்படுகிற தேவமதுஷ்
யாதி யோதிகளிலே பிறக்குமனவோடு நிற்கலாகாதா ? மிக்க இழிவான பசு பகலி
யோதிகளிலும் வந்து பிறக்க வேணுமா ? இப்படியும் ஒரு நீர்மைபுண்டோ ?
என்று சிந்தித்து நெஞ்ச உருகவும் கண்கள் பனிமல்கவும் பெற்றேன் ; ஆச்சரிதர்க்
குக் காரியஞ் செய்யவேணு மென்று திருவுள்ளத்தில் தோன்றிவிட்டால் ஜந்ம
நிகர்ஷங்களையும் கணிசியாதே எந்தப் பிறவியில் வேணுமானாலும் மனமுலவந்து
பிறந்தருள்கின்ற உன்னையல்லது வேறொருவரை நேசிக்கமாட்டேன் ; இப்படிப்

1. புருஷ ஸூக்தம். 2. திருவிருத்தம். 1.

பட்ட திருக்குணங்களைத் திருநகையூரி லெழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பிலே விளங்கக் காட்டிக்கொண்டு என்னை அடிமை கொள்ளப் பெறுவதே! என்று உன்குழைந்து பேசுகிறாயிற்று.

‘புள்ளாயேனமுமாய்ப் புருந்து’ என்றது—ஹம்ஸநுதியாயும் வராஹநுதியாயும் திருவவதரித்த நீர்மையை என்னெஞ்சிலே தோற்றுவித்து என்றவாறு. நான்முகனிடமிருந்து வேதங்களைக் கொள்ளுகொண்டு கடலில் மூழ்கி மறைந்து உலகமெங்கும் பேசிருநீர் மூட்டி நலிந்த மதுகைடபர்களைக், கடலினுள் புக்குக் கொன்று வேதங்களைமீட்டுக் கொணர்ந்து, பாலைபூம் நீரையும் பிரிக்கவல்ல ஹம்ஸநுதியாய் அவ்வேதங்களைப் பிரமனுக்கு உபதேசித்த வரலாறும், முன்னொருகால் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டியெடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிப்போன ஹிரண்யாக்ஷனைத் தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளால் திருமால் மஹாவராஹமாகத் திருவவதரித்துக் கொன்று பூமியைக் கோட்டாற் குத்தியெடுத்துக் கொண்டுவந்து பழையபடி விரித்தருளின வரலாறும் இங்கு அறியத்தக்கன.

என்னையுள்ளங் கொண்ட கள்வா!—இரண்டவதார சேஷத்தங்களைப்பும் எனக்குத் தெரிவித்து அம்முகத்தாலே எனது நெஞ்சை எனக்குத் தெரியாமலே அபஹரித்துக் கொண்டவனே! என்று நான் வாய்விட்டுச் சொன்னவாறே ஆனந்த பாஷ்யம் அருவிசோரத் தொடங்கிற்றென்கிறார். ஆல்—ஆனந்த மிகுதியைக் காட்டுவதோரிடைச்சொல்.

நள்ளேன்—எதிர்ப்பதைத் தன்மை வினைமுற்று, ... (க)

ஓடா வாளரிய னுருவாய்மருவி * என்றன்

மாடேவந்த அடியேன் மனங்கொள்ளவல்ல மைந்தா! *

பாடேன் தொண்டர்தம்மைக் கவிதைப் பனுவல்கொண்டு *

நாடே னுன்னையல்லால் நறையூர்நின்ற நம்பியோ! (உ)

ஓடா { நாட்டில் எங்கும்
நடையாடாத
ஆன் அரியின் } நாவலிற்றறநுதியாய்
உரு ஆய் }
என்றன் }
மாடே வந்து } என்பக்கல்வந்து பொருந்தி
மருவி }
அடியேன் அடியேனுடைய
மனம் மனத்தை
கொள்ள } கவர்ந்து கொன்னக் கூடிய
வல்ல மைந்தா } மிடுக்கையுடையவனே!

ஓ நறையூர் நின்ற நம்பி!—;
பனுவல் } இலக்கணம் வழுவாத
கவிதை } கவினைக்கொண்டு
கொண்டு }
தொண்டர் } நீசர்களை
தமமை }
பாடேன் பாடுவது தவிர்த்தேன்;
உன்னை } உன்னைத் தவிர
அல்லால் } (வேறொருவரைக்
கவிபாட)
நாடேன் முயலமாட்டேன்.

* * *—ஹம்ஸாவதாரத்திலும் வராஹ வதாரத்திலும் தமது நெஞ்சு நடுபட்டு உருகிப்படியைக் கீழ்ப்பாட்டில் அருளிச் செய்தார்; நாவலிற்றாவதாரத்திலேபாட்டை இப்பாட்டி லருளிச்செய்கிறார். உலகத்தில் எங்கும் கண்டறியாத

புதியதொரு பிறவி பிறப்பதே!; மதுஷயனாகவாவது சிங்கமாகவாவது அவரித்தா லாகாதோ? நாகங்கலந்த சிங்க மென்று புதிதாகவொரு பிறவியைக் கற்பித்துக் கொண்டு அதிலே பிறந்த நீர்மை என்கொல்! என்று தமது திருவுள்ளம் ஆழ்ந்த மையை முன்னடிகளி லருளிச்செய்கிறார்.

“தாழ்ந்த ஜந்மத்திலே வேணுமாகில் பிறக்கிறாய்; நாட்டார் பிறக்கும் பிறவிகளைப் பிறக்கலாகாதோ?” என்பர் பெரியவாச்சான் பின்னையும்.

அடியேன் மனங்கொள்ளவல்ல மைந்தா!—பண்டு நரசிங்க மூர்த்தியாய்த் தோன்றினவன்று பரஹ்லாதாழ்வானுடைய உள்ளத்தைக் கொள்ளுகொண்டா யென்பது உனக்கு ஒரு மிடுக்கு அல்ல; கல்நெஞ்சனை என்னுடைய உள்ளத் தைக் கொள்ளை கொண்டதுவே உனக்குப் பெருமிடுக்குக் காண்! என்பது உள் ளுறை.

இப்படிப்பட்ட அற்புத சக்திவாய்ந்த உன்னையல்லது மற்றொருவரையும் என் நாவினுற் பாட முயலவும் மாட்டேனென்கிறார் பின்னடிகளில். ‘தோண்டர்’ என்றது கூழாட்டு நிற்பவர்களை. “கவிதைப்பனுவல்” என்றதை “பனுவல் கவிதை” என மாற்றி அந்வயித்துக்கொள்க. சாஸ்த்ரோக்தமான லக்ஷணங்களில் குறையற்ற கவித்துவமென்றபடி. (உ)

எம்மானு மெம்மனையும் என்னைப்பெற் றெழிந்ததற்பின் *

அம்மானு மம்மனையும் அடியேனுக் காகிநின்ற *

நன்மான வொண்கடரே! நரையூர்நின்றநம்பீ! * உன்

மைம்மான வண்ணமல்லால் மகிழ்ந்தேத்த மாட்டேனே. (ரு)

எம்மானும் என் தகப்பனும்

எம் அனையும் என் தாயும்

என்னை } என்னைப் பிரஸவித்துவிட்டு
பெற்று }

ஒழிந்ததன் } நீக்கினபின்பு
பின் }

அடியேனுக்கு அடியேனுக்கு

அம்மானும் தகப்பனும்

அம்மனையும் தாயும்

ஆகி நின்ற தானையாய்கின்ற

லே விலகணமாய்

மானம் பெருமைபொருத்திய

ஒண் அழகியதான

கடரே தேஜஸ் ஸ்வரூபியே!,

நரையூர் நின்ற நம்பீ!—;

உன் உன்னுடைய

மை மானம் மைபோன்ற

வண்ணம் } திருமேனிகிறத்தையல்லது
அல்லால் } (வேறென்றையும்)

மகிழ்ந்த மனமுவந்து

ஏத்த மாட்டேன் } துதிக்கமாட்டேன்.

* * *—மாதாபிதாக்களிற் காட்டிலும் பரம உபகாரகனான வுன்னை எவ்வகை யாலும் மறக்கவல்லேனல்லேனென்கிறார். மாதாபிதாக்கள் காமப்ரேரிதராய்ப் பிரஜைகளை உதப்பத்திபண்ணி விடுவர்கள்; பிறகு ‘யௌவநவிரோதி’ என்று உபேக்ஷித்தொழிவர்கள்; அவர்கள் கைவிட்டகாலத்தும் கைவிடாதே உடனிருந்து காத்தருள்பவன் எம்பெருமானேயாதலால் “மாதா விதா மாதா நிவாலஸு”

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகை

ரணம் ஸுஹஸ்திநாராயணம்” என்றும் “சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத் தாய்தந்தையும் அவரேயினி ஆவாரே” என்றும் ஸகலவிதபந்துவுமாக அப்பெருமானே கொள்ளவுரியன் என்கிற உறுதியை வெளியிடுகிறார். “பெற்றார் பெற்றொழிந்தார் பின்னும் நின்றடி யேனுக்கு உற்றானாய் வளர்த்து என்னுயிராகி நின்றானே,.....எத்தால் யான்மறக்கேன் இது சொல்லென் ஏழைநெஞ்சே!” என்பர் மேல் எட்டாமப்பத்திலும்.

நான்மானவோண்கடரே! = விலகக்ஷணமாய் அளவிறந்த ஒள்ளிய கடரை யுடையவனே!, என்றவாதே ‘இப்படிப்பட்ட திருவுருவம் பரமபதநாதனுக்கே யன்றோவுள்ளது’ என்று சிலர் நினைக்கக்கூடு மென்றெண்ணி உடனே ‘நறையூர் நின்றநம்பீ!’ என்கிறார். (ங)

சிறியாயோர் பிள்ளையுமாய் உலகுண்டோ ராலிலேமேல் உறைவாய்! * என்னெஞ்சினுள்ளே யுறைவாய், உறைந்ததுதான் * அறியாதிருந் தறியேன் அடியேன், அணிவண்கேண்மே * நறையூர் நின்ற நம்பீயோ! * (சு)

அணிவண்டு அழகிய வண்டுகள்
கிண்டும் குடையப்பெற்றதும்
நறைவாரும் { தேன் பெருகப்பெற்றதமான
பொழில் சோலையாலே
குழ் குழப்பட்ட
நறையூர், கின்ற நம்பீயோ!—;
சிறியாயோர் பிள்ளையும் } மிகச் சிறு குழந்தையாய்
ஆய் }
உலகு உண்டு உலகங்களை உட்கொண்டு

தூர் ஆல் இலை } ஒரு ஆலத்தளிரிலே
மேல் }
உறைவாய் பொருந்தியிருந்தவனே!
என் நெஞ்சின் உள்ளே } எனது நெஞ்சுக்குள்ளே
உறைவாய் } வலிப்பவனே!
உறைந்தது தான் { (நீ இப்படி என்னெஞ்சினுள்ளே) வாஸஞ்செய்தருள்வதை
அடியேன் அடியேன்
அறியா திருந்தறி யேன் } தெரிந்துகொள்ளாம லிருக்கவில்லை.

* * *—உலகங்களை யெல்லாம் பிரளயங் கொள்ளப்புகுந்தவாதே அனைத்தையும் திருவயிற்றடக்கி மிகுநூனச் சிறு குழவியாய் ஒரு சிற்றாலத்தளிரிலே துயில் கொண்டாய் என்பதைக் கேட்டார்வாய்க் கேட்டிருந்தேன்; அந்தத் திருவுருவத் தோடு இன்று என்னெஞ்சினுள்ளே வந்து உறைகின்றபடியை நன்கு தெரிந்து கொண்டேன்; மற்றையாரைப் போலே நான் நன்றியுணர்வு கெட்டவனல்லேன்; இப் பெருநன்றியைச் சிந்தியாமல் ஒருபொழுதும் நானிருப்பதில்லை என்கிறார்.

ஆலிலேமேலுறைவாய் என்னெஞ்சினுள்ளே உறைவாய் = ஆலிலேபோலே என்னெஞ்சையும் உரிய இடமாகக் கொண்டாய் என்றாவது, ஆலிலையை இகழ்ந் திட்டு என்னெஞ்சை இடமாகக் கொண்டாய் என்றாவது கருத்துக் கொள்ளலாம். அணிவண்கேண்மே நறையூரும்பொழில்குழ் நறையூர்நின்றநம்பீயோ = பரமபோக்யமான திருநறையூர்ப்பதி உனக்கு இருப்பிடமாக அமைந்திருக்கச்

செய்தேயும் அதனையும்விட்டு என்னெஞ்சிலே உறைகின்றபாதலால் உன்னிஷயத்
திலே அடியேன் சாலவும் க்ருதஜ்ஞனாயிராகின்றேனென்றவாறு.

சிறியாய் = 'சிறுமை' என்னும் பண்புப்பெயரில் மைவிகுதி கெட்டு, 'று'
என்பதிலுள்ள உகரம் இகரமாகத் திரிந்து சிறுமையென்னும் பொருளையே காட்
டும். ஆய என்பது 'ஆய்' எனத் தொக்கின்றது. (ச)

நீண்டாயை வானவர்கள் நினைந்தேத்திக் காண்பரிதால் *

ஆண்டாயென்று ஆதரிக்கப்படுவாய்க்கு நானடிமை

பூண்டேன்* என்னெஞ்சினுள்ளே புருந்தாயைப் போகலோட்டேன் *

நாண்டா னுனக்கொழிந்தேன் நறையூர்நின்ற நம்பியோ! (ரு)

நறையூர் நின்ற நம்பியோ!—;

நீண்டாயை நெடுமொலாகிய உன்னை

வானவர்கள் பிரமன் முதலியதேவர்கள்

நினைந்து தியானித்து

எத்தி தோத்திரம்பண்ணி

காண்பு அரிது { காண்பதானது
அஸாத்யமான காரியம்;

ஆண்டாய் { 'எம்பெருமானே!' என்று
என்று (தேவர்களால்) ஆதரித்துத்
ஆதரிக்கப் படுகின்ற
படுவாய்க்கு உன்விஷயத்தில்

நான் அடிமை } நான் அடிமைத்தொழில்
பூண்டேன் } செய்யப் பெற்றேன்;

என் }
நெஞ்சின் } எனது மனத்தினுள்ளே
உள்ளே } புருந்திருக்கிற உன்னை
புருந்தாயை }

போகல் } இனி வேறேரிடம்
ஒட்டேன் } போகவொட்டேன்;

உனக்கு உன்விஷயத்திலே

நான் தான் } வெட்கமற்றவனானேன்.
ஒழிந்தேன் }

* * * — 'நீண்டாயை' என்றது—ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் விபூதி இத்தயாகி
களில் ஒவ்வொன்றுமே எல்லைகாணவொண்ணாதபடி அபரிச்சிந்தனையிருக்கிற
வுன்னை என்றபடி. பிரமன் முதலிய தேவர்கள் ஞானசக்திகளிற் சிறந்தவர்களா
யிருந்தாலும் கொக்கு கடலைக்கண்டாற்போலே உன் ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதி
விஸ்தாரங்களைக் கண்டு வியந்து சிந்திக்கவும் பேசவும் மாட்டாதே திகைத்து
நிற்பார்கள்; எல்லைகண்டு பேசமுடியாமற் போனாலும் ஸ்வரூபஸத்தைக்காக ஏதே
னும் பேசவேணுமே; 'ஆண்டாய்' [ஸ்வாமிர்!] என்று பேசுவார்களாம்; இப்
படி வானவர்களால் ஆதரித்துப் பேசப்படுகிற வுன்னிஷயத்திலே நான் சித்ய
கைக்கரியஞ்செய்வதாக ஒருப்பட்டேன்; நீயும் இஃதறிந்து என்னெஞ்சினுள்ளே
வந்து புருந்துகொண்டாய்; இனி நீ பெயர்ந்து போகப் பார்த்தாலும் "திரு
வாணை நின்னுனை கண்டாய்" என்னுமாபோலே ஆணையிட்டாகிலும் தடுப்பனே
யன்றி உன்னை விட்டுக்கொடுக்க ஸம்மதிக்கக் கடவெனல்லேன்; என்று சொன்ன
ஆழ்வாரை நோக்கித் திருநறையூர் நம்பி, "ஆழ்வீர்! நீர் அடிக்கடி அடியேன்
அடியேன் என்கிறீர்; சேஷி செய்தபடி செய்யக் கண்டிருப்பதன்றோ சேஷ
பூதர்க்கு உரியது; 'ஒட்டேன்' என்று நிர்ப்பந்திக்கை உட்பமுடைய ஸ்வரூபத்
துக்குச் சேராதே" என்ன, 'நாண்தான் உனக்கொழிந்தேன்' என்கிறார்.
"மடலெடுக்க நினைப்பார் 'இது ஆம், இது ஆகாது' என்றுபார்த்தோ காரியஞ்
செய்வது?" என்பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானம். வெட்கமற்றது

வெளிப்புறப்பட்ட நான் என்ன அடைவிலே நிற்கமுடியும் என்றவாறு. (மட லெடுத்தது திருநறையூர் நம்பி விஷயத்திலேயே; “நம்பிநறையூர், என் னிலைமைகண்டு மிரங்காரேயாமாகில், மன்னுமடலூர்வன் வந்து” என்ற பெரிய திருமடல்தனியன் காண்க.) (ரு)

எந்தாதை தாதையப்பால் எழுவர் பழவடிமை
வந்தார் * என்னெஞ்சினுள்ளே வந்தாயைப் போகலோட்டேன் *
அந்தோ! என்னருயிரே! அரசே! அருளெனக்கு *
நந்தாமல் தந்தவேந்தாய்! நறையூர்நின்ற நம்பியோ! (சு)

என் ஆர் { எனது அருமையான
உயிரே { உயிர் போன்றவனே!
அரசே என்னை ஆள்பவனே!
எனக்கு என் திறத்தில்
அருள் கிருபையை
நந்தாமல் குறைவன்றி
தந்த செய்தருளின
எந்தாய் எம்பெருமானே!
நறையூர் சிற்ற நம்பியோ!—;
எம் தாதை நானும் என் தகப்பனும்
தாதை அவன் தகப்பனும்

அப்பால் அவனுக்கு முன்புண்டான
எழுவர் ஸப்த புருஷர்களும்
(ஆகப் பத்துத்தலைமுறையாக)
பழவடிமை { இயற்கையான
வந்தார் { அடிமையைச் செய்து
உத்தவர்கள்;
என் கெஞ்சின் { எனது மனத்தினுள்ளே
உள்ளே }
வந்தாயை வந்து சேர்ந்த உன்னை
போகல் { இனி வேறிடம் போக
ஒட்டேன் { வொட்டேன்.

* * *—தாம் அனைக வம்சபரம்பரையாகப் பகவத்திஷயத்திலே தொண்டு பட்டிருக்கும்படியை முதலடியில் வெளியிடுகிறார். நம்முடையவர்கள் இதையொரு ஏற்றமாகச் சொல்லிக் கொள்வதுண்டு; “எழாட்காலும் பழிப்பிலோம் நாங்கள்”, “எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தம்முத்தப்பனேழ்ப்புகால் தொடங்கி வந்து வழிவழியாட் செப்கின்றோம்” இத்யாதிகள் காண்க. நான், என்னுடைய தகப்ப னார், அவருடைய தகப்பனார், அவர்க்கு அப்பால் எழுவர் என்றிப்படி பாரம்பரிய மாக அந்நயார்ஹ சேஷத்வத்தில் ஊன்றியிருப்போம் நாம்; இப்படி அடிமைச் சுவடி நன்கறியப் பெற்றிருக்கிற அடியேன் என்னெஞ்சினுள்ளே வந்து சேர்ந் திருக்கிற தேவரீரை இனி வேறிடம்போகவொட்டுவேனோ? என்கிறார்.

‘போகவொட்டேன்’ என்று ஆழ்வார் சொல்லச் செய்தேயும் எம்பெருமான் போகப்புக்கமைதோன்ற நின்றானும்; அந்த நிலைமையைக் கண்டு ‘அந்தோ!’ என்கிறாராம். ஐயோ! உனக்குப் பெருப் பேறுகக் கிடைத்த இவ்வஸ்துவையும் இழக்கப்பார்க்கலாமோ? என்றவாறு. இன்றளவும் என்விஷயத்திலே அருளைக் குறையறச் செய்துவருகின்ற நீ இன்று அருட்குறை தோன்றுமாறு அகலநினைப் பது வேண்டா வென்கை.

என் ஆருயிரே!—உன்னையொழிய ஜீவியாதபடி என் ஸத்தையை நிர்வஹித் துக்கொண்டு போருகிறவனே! என்றபடி. (சு)

மன்னஞ்ச வாயிரந்தோள் மழுவிந்துணித்த மைந்தா ! *
 என்னெஞ்சத் துள்ளிருந்து இங்கினிப்போய்ப் பிறரோருவர் *
 வன்னெஞ்சம் புக்கிருக்கவோட்டேன் வளைத்துவைத்தேன் *
 நன்னெஞ்ச வன்னமன்னும் நறையூர்நின்ற நம்பியோ ! (எ)

நல் கெஞ்சம் { (அடியார் திறத்தில்)
 நல்ல ஹ்ருதயத்தை
 புடைபுளான
 அன்னம் { அன்ன மென்னடை
 யானா பராட்டி
 மன்னும் பொருந்தி வாழ்கிற
 நறையூர், நின்ற நம்பியோ!—;
 மன் அஞ்ச { கூத்திரியர்களெல்லாரும்
 அஞ்சும்படியாக
 ஆயிரம்தோள் { (கார்த்த விரியார்ஜு-
 னுடைய) ஆயிர
 தோள்களையும்
 மழுவின கோடாலிப்படையினால்
 துணித்த அறுத்தொழித்த

மைந்தா மிடுக்கனே !
 என் நெஞ்சத்துள் } எனது கெஞ்சினுள்ளே
 இருந்து இருந்து வைத்த
 இனி இனிமேல்
 இங்கு போய் { இங்கு நின்றும்
 வேறோரிடம்போய்
 பிறர் ஒருவர் வேறொருவருடைய
 வல் கெஞ்சம் கடினமான கெஞ்சிலே
 புக்கு இருக்க புருந்திருக்க
 ஒட்டேன் ஸம்மதிக்கமாட்டேன்;
 வளைத்து வைத்தேன் } தடை செய்கின்றேன்.

* * * —“ என்னெஞ்சினுள்ளே வந்தாயைப்போக லொட்டேன் ” என்று நிர்ப்பந்தித்த ஆழ்வாரை மீறிக்கொண்டு புறப்பட்டுப் போகவினைத்த எம்பெருமான் அதற்குறுப்பான தன்மிடுக்கைக் காட்டினான் ; ‘ அந்தமிடுக்கில் ஒருகுறைபு மில்லை, நானறிவேன் பிரானே ! ’ என்று தாமறிந்த மிடுக்கொன்றை விரித்துரைக்கின்றார் முதலடியில். உலகத்திலே எவரும் அழிப்பவரில்லாமையால் கொழுத்துத் திரிந்து கொடுமையியற்றிவந்த கூத்திரியவம்சங்கள் பலவற்றை நாசஞ்செய்யும் பொருட்டு நாராயணமூர்த்தி ஜமதக்கி முனிவரது மனைவியான ரேணுகையினிடம் இராமனாய்த் திருவவதரித்துப் பரசு என்னுங் கோடாலிப்படையை ஆபுதமாகக் கொண்டு அதனால் பாசராமனை வழங்கப்பெற்றமை யறிக.

ஆயிரம் புஜங்களை புடையவன் கார்த்தவிரியார்ஜுநன் ; இவன் ஒரு காலத்தில் ஸேனையுடனே வனத்திற் சென்று வேட்டையாடிப் பாசராமரது தந்தையான ஜமதக்கி முனிவரது ஆசிரமத்தையடைந்து அவரதுமதியால் அங்கு வீருந்துண்டு மகிழ்ந்து மீளுகையில், அவரிடமிருந்த காந்தேது அவர்க்குப் பல வளங்களை யும் எளிதில் சுரந்தளித்தமைகண்டு அதனிடம் ஆசைகொண்டு அப் பசுவை அவரதுமதியில்லாமல் வலியக்கவர்த்து போக, அதனையறிந்த அப்பார்க்கவராமர் பெருங்கோபங்கொண்டு சென்று கார்த்தவிரியனுடன் போர்செய்து அவனது ஆயிரம் தோள்களையும் தலையையும் தமது கோடாலிப் படையால் வெட்டி விழ்த்தி வெற்றிபெற்றனரென்ற வரலாறு முதலடிக்கு அறியத்தக்கது.

ராஜலோகமெல்லாம் அஞ்சும்படி அவர்கட்கு வேர்ப்பற்றான ஸஹஸ்ரபாஹ வர்ஜாநனுடைய தோள்களாயிரந்தையும் மழுவினால் துணித்த மிடுக்கனே !, நீ செய்ய நினைக்குங் காரியத்திற்கு ஒரு இடையூறு நேருமென்று நினைப்பவனல்லே னடியேன் ; உன்னுடைய மிடுக்குக்கு இசையாதவனு மல்லேன் ; அந்த மிடுக்கை விதேயனான அடியேனிடத்திலே உபயோகிக்க வேண்டா வென்பதே வேண்டு கோள் என்பது உன்னுறை.

பிறரோருவர் வன்னெஞ்சம் புக்கிருக்கவோட்டேன் = தம்முடைய நெஞ்ச தவிர மற்றையோருடைய நெஞ்ச எல்லாம் வல்நெஞ்ச என்றும் தம்முடைய நெஞ்ச ஒன்றே மெல்லநெஞ்ச என்றும் நினைத்திருக்கிற ராழ்வார். உண்மையில், பகவத் விஷயத்தில் இத்தனை உருக்கம் மற்றையோர்க்கு இல்லையிறே. வகித்து வைத்தேன் = ஏழைகளாயிருப்பவர் செல்வர் மாளிகை வாசலைப் பற்றிக்கொண்டு 'யாம் வேண்டுகின்றவற்றை நீ தந்தாலன்றி உன்னைவிட மாட்டோம்' என்ற உறுதிபுடன் அவர்களை வளைத்துக்கொண்டிருப்பதுபோலவும், பரதாழ்வான் சித்திரகூடத்தேறப் போந்து இராமபிரானை வளைத்துக் கொண்டாற் போலவும்.

நன்னெஞ்ச வன்னமன்னும் நறையூர் = 'நன்னெஞ்சம்' என்ற விசேஷ ணத்தின் ஸ்வாஸ்யத்தை நோக்கி 'அன்னம்' என்பதற்கு * அன்னநடைய அன்னக்காகிய பெரிய பிராட்டியார் என்று பொருளுரைக்கப்பட்டது. "நீர் குற் றம் கண்டு கைவிடப் பார்க்குமன்றும் 'நகழிநூவராயுதி'—ந கச்சிந்நாப ராத்யதி' என்னுமவனன்றோ அருகே யிருக்கிறான்" என்பது பெரிய வாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான வருளிச்செயல். பெரிய திருமடலில் "இரும்பொழில் சூழ் மன்னுமறையோர் திருநறையூர் மாமலைபோல், பொன்னியலுமாடக் கவா டம் கடந்துபுக்கு, என்னுடைய உண்களிப்ப நோக்கினேன்" என்றபின் நாச்சி யாரைப்பற்றிப் பேசுங்கால், "மன்னுமாதகக் குன்றின் மருங்கே ஓர், இன்னின வஞ்சிக் கொடியொன்று நின்றதுதான், அன்னமாய் அன்ன திருவுருவம் நின்றது" என்று பிராட்டியை அன்னமாக அருளிச்செய்தது காண்க. (எ)

எப்போதும் பொன்மலரிட்டு இமையோர் தோழுது * தங்கள் கைப்போது கொண்டிறைஞ்சிக் கழல்மேல் வணங்கரின்றாய் * இப்போதென்னெஞ்சினுள்ளே புருந்தாயைப் போகலோட்டேன் * நற்போது வண்ணேகிண்மே நறையூர்நின்ற நம்பியோ! (அ)

எல் போது எல்ல புஷ்பங்களிலே
வண்டு { வண்டுகள் குடையப்
கிண்மம் { பெற்ற
நறையூர், கின்ற நம்பியோ!—;
இமையோர் கித்யஸூரிகள்
எப்போதும் எக்காலத்திலும்
பொன் மலர் { எல்ல பூக்களை ஸமர்ப்பித்த
இட்டு }

தொழுது வணங்கி
தங்கள் தங்களுடைய
கை போது { புஷ்பம் போன்ற
கொண்டு { கைகளினால்
இறைஞ்சி { அஞ்ஜலிசெய்த
கழல் மேல் திருவடிகளிலே
வணங்க { ஆசிரயிக்குமாறு கிற்பவனே!
கின்றாய் }

இப்போது இன்று
என் கொஞ்சின் } எனது மனத்துள்ளே
உள்ளே }

புகுந்தாயை வந்துபுகுந்தவுள்ளே
போகல் } வேறிடம்
ஒட்டேன் } போகவொட்டேன்.

* * * — தேவரீரை வணங்கி வாழ்த்தி வழிபாடு செய்யுமவர்கள் பல்லா யிரவர் குறையற்றிருக்கச் செய்தேபும் அவர்கட்குக் காட்சிகொடுத்துக் கொண் டிருக்கு மிருப்பிற்காட்டிலும் என்னெஞ்சிலே வந்து புகுந்திருக்குமதுவே சிறப்பு என்று திருவுள்ளம்பற்றி இமையோர்க்களையும் விட்டு என்னெஞ்சிலே புகுந்தரு ளிற்று ; இனி நான் போகவொட்டேன் — என்கிறார்.

பொன்மலர் — பொன்போல் விரும்பத்தக்கமலர் என்றபடி.. ‘தொழுது இறைஞ்சி, வணங்க’ என்ற ஒருபொருட் பன்மொழிகள் மனமொழி மெய்க ளாகிற த்ரிகரணங்களி னுடையவும் வருத்தியைச் சொல்லுகின்றன வென்னலாம். கைப்போது கொள்ளுதல் — அஞ்ஜலி செய்தல். (அ)

ஊனே ராக்கைதன்னை யுத்தோம்பி வைத்தமையால் *
யானாயென்றனக்காய் அடியென் மனம்புகுந்த
தேனே ! * தீங்கரும்பின்தெளிவே ! என்சிந்தைதன்னால் *
நானே யெய்தப்பெற்றேன் நறையூர்நின்ற நம்பியோ ! (க)

யான் ஆய் } எனக்கு அந்தராத்மாவாய்
என் தனக்கு } எனக்கு விதேயனாய்க்
ஆய் } கொண்டு
அடியேன் } அடியேனுடைய மனத்தி
மனம் புகுந்த } னுட் பிரவேசித்த
தேனே } தேன்போல் இளியவனே !
கீம் கரும்பின் } இனிமையான கரும்பின்
தெளிவே } சாறுபோன்றவனே !
நறையூர் நின்ற நம்பியோ ! — ;

ஊன் ஏர் }
ஆக்கை } மாம்ஸமயமான சரீரத்தை
தன்னை }
உழந்து } (பலவகைகளாலும்)
ஒம்பி } சிரமப்பட்டு
வைத்தமை } பேணிவைத்துக் கொண்
யால் } டிருத்ததனால்
என் சிந்தை } என்னுடைய மனத்தினால்
தன்னால் }
நானே எய்த } (இப்போது உன்னை) நானே
பெற்றேன் } வந்தடையப்பெற்றேன்.

* * * — “விவிதா றெஹஸாவதிநீலாராய நிவேதிதபு வபுவிவ-
ரெவ க்யுதா ஸ்ரஹா ! ஹவ்வாஹாஹிவ்யுபுதா = விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி
நீச்வராய நிவேதிதம் — பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ! ஹஸ்தபாதாதி ஸம்புதா”
என்று சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளது ; எம்பெருமானுக்கு வழிபாடுகள்
செய்தற்காகவே இந்த கரணங்களேபாங்கள் தந்தருளப்பட்டன வென்பது அதன்
நருத்து ; அப்படி பகவத் ஸைங்கரியத்திற்கே உபகரணமான உடலை நான் பெற்
றிருந்தாலும் கீழ்க்கழிந்த காலமெல்லாம் பாழே கழிந்தனவாதலால் அவ்வுட
லைக் கொண்டு ஒரு பயனும் பெறா தொழிந்தேன் முன்பெல்லாம் ; இவ்வுடலை
சீரமப்பட்டுப் போஷித்து வந்ததற்குத் தக்கபயன் இன்று பெற்றேனென்கிறார்.

“உன்னேராக்கை தன்னை உழந்தோம்பி வைத்தமையால் நானே எய்தப்பெற்றேன்” என்று அந்நவியிப்பது. மாம்ஸம் மல்கும்படி சரீரத்தைப் பலபரிசீரமங்கள் பட்டு வளர்த்து வந்தேனாதலால் அதன்பலனை இன்று ஸம்பாதித்துக்கொண்டேனென்கை. “ஸரீரஜாக்ஷம் வஸு யஜ்-ஸாயநடி— சரீரமாத்யம் கலு தர்மஸாதநம்”. என்கிறபடியே தர்மாதஷ்டாந்திற்கு இன்றியமையாத சரீரத்தைப் போஷிங்க வேண்டியது அவசியமே; இதுவரை நான் போஷித்து வந்தது பயன்பெறா தொழிந்தது; இப்போது அங்ஙனன்றியே பயன்பெற்றதாயிற்று என்று மகிழ்ந்து பேசினராயிற்று. (க)

பாவமாப்படியிருக்கிற சொல்தொடையை” என்பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்தி. (க௦)

அடிவரவு:—புள் ஓடா எம்மானும் சிறியாய் நீண்டாய் எந்தாதை மன் எப்போதும் ஊனேர் நன்னீர் சினவில்.

இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து — மூன்றாந் திருமொழி,
சின விற செங்கண்.

[இதுவும் திருநறையூர்த் திருப்பதிகம்.]

உரையவதாரிகை:— கீழ்த் திருமொழியில் “ஊனேராக்கைதன்னை உழந் தோம்பி வைத்தமையால்—நானே யெய்தப்பெற்றேன்” என்றாரே; அப்படி எய்தப்பெற்ற பெருமையைப் பாக்க அருளிச்செய்கிற ரித்திருமொழியில். *

சினவில்செங்க ணரக்க ருயிர்மாளச்

செற்றவிலியென்று கற்றவர்தந்தம்

மனமுள்கொண்டு * என்றுமெப்போதும் நின்றேத்தும்

மாமுனியை மரமேழேய்த மைந்தனை *

நனவில்சென்றார்க்கும் நண்ணற்குரியானை

நானடியேன் நறையூர்நின்றநம்பியை *

கனவிற்கண்டேனின்னு கண்டமையால் என்

கண்ணினைகள் களிப்பக் களித்தேனே. (க)

சினம் இல்	{ கோபத்துக்கு இருப்பிட மாய்	மனம் உன் கொண்டு	{ செஞ்சிலையானித்த
செம் கண்	சிவந்தகண்களை யுடையாரான	என்றும் எப்போதும்	{ எக்காலத்திலும் எல்லா நிலைமைகளிலும்
அரக்கர்	ராசுடையர்கள்	சின்னு	நிலைநின்று
உயிர் மான	உயிரிழந்து முடியும்படியாக	எத்தும்	{ தோத்திரம்பண்ணும்படி யாகவுள்ளவனும்
செற்ற	சிறினை		
வில்வி என்று	{ வில்லை யுடையவனே ! என்று	மா முனியை	{ (அடியார்திறத்தில் இன்னமும் என் செய்வோமென்று) கெடிய சிந்தனைகளைச் செய்பவனும்
கற்றவர்	அறிவுடையவர்கள்		
தம் தம்	தங்கள் தங்களுடைய		

ஏழ் மரம் { ஸப்தஸூல விருக்ஷங்களை
எய்த { அம்பு எய்து
 { துளைபடுத்தின
மைந்தனை மிகெடுஞ்ஞடையவனும்தான்
கனவில் { கண்மலரப்பெற்றவர்களான
சென்றார் { கிறத்தஞானிகட்கும்
 { சும்
கண்ணற்கு { கிட்டக் கூடாதவனுமான
அரியானை {
 { கைறையூர் நின்ற நம்பியை—;
அடியேன் { அடியேனாகிய நான்
 { நான் }

கனவில் மாநளாநுபவத்தில்
இன்று { இன்றுகாணப்பெற்றேன் ;
கண்டமை { காணப்பெற்றதனால்
 { யால்
என் கண் { எனது இரண்டு கண்களும்
 { இணைகள்
களிப்ப ஸந்தோஷிக்க
களித்தேன் நானும் ஸந்தோஷித்தேன்.

* * * — திருநவையூர் நம்பியைக் கண்டுகளிக்கப் பெற்றேனென்கிறார். சில விசேஷணங்களால் நம்பியை விசேஷிக்கிறார் சினவிற செங்கண்ணென்று தொடங்கி. ஆச்சரித விரோதிகளை அழியச் செய்து பக்தர்களைப் பாதுகாத்தருள்பவனென்று கற்றவர்களால் கொண்டாடப் படுகின்றனென்பது முதல் விசேஷணத்தின் கருத்து. கண்ட காட்சியிலே மஹா கோபிஷ்டர்களென்று தோன்றும் படியான கண்களை யுடையரான ராவணாதி ராசநஸர்களை யொழித்த வில்லாளனென்று ஒவ்வொரு அன்பரும் தங்கள் தங்கள் நெஞ்சிலே கொண்டு துதிப்பார்களென்க. மாமுனியை என்றது—ஆச்சரிதர்கட்கு எத்தனையோ நன்மைகள் செய்திருந்தும் ஒரு நன்மையும் செய்திலன்போல 'என்ன செய்வோம்!' என்றே நெடுகச்சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பவனென்பபடி. “ஒன்றுண்டு செங்கண்மால் யானுரைப்பது, உன்னடியார்க்கு என்செய்வனென்றே யிருத்திரீ” என்ற பெரிய திருவந்தாதிப் பாசரங்காண்க. முநி-மநஞ்செய்பவன்; (அதாவது) சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பவன் தன்னுடைய திறவில் நம்பிக்கையற்றவர்களுக்கு அரியனசெய்தும் நம்பிக்கையுண்டாக்கு மியல்வினன் என்று காட்டுதற்காக ‘மாமேழெய்த மைந்தனை’ என்றார். மாமலசுமணர்க்கும் ஸுகீவனுக்கும் திருவடி மூலமாகத் தோழமை நேர்ந்த பின்பு, ஸுகீவன் தன் வருத்தத்திற்குக் காரணங்கள் கூற, அது கேட்ட இராம பிரான் ‘நான் உனது பகைவனான வாலியை எனது அம்பினால் அழித்து விடுகிறேன், அஞ்சாதே’ என்று அபயப்பதானஞ் செய்யவும் ஸுகீவன் மனந்தெளியாமல் வாலியின் பேராற்றலைப்பற்றிப் பலவாறு சொல்லி, முடிவில், வாலி மரங்களைத் துளைத்ததையும் தூந்துதியின் உடலெலும்பை ஒரு யோஜனை தூரம் தூக்கி யெறிந்ததையும் குறித்துப் பாராட்டிக்கூறி ‘இவ்வாறு பேராற்றலமைந்தவனை வெல்வது கூடுமோ?’ என்று சொல்ல, அது கேட்ட இளைய பெருமாள் ‘உனக்கு நம்புதல் இல்லையாயின் இப்போது என்னசெய்ய வேண்டிவது?’ என்ன, ஸுகீவன் ‘இராமபிரான் நீறுபூத்த நெருப்புப்போலத் தோன்றினும் வாலியின் வல்லமையை நினைக்கும்போது சங்கையுண்டாகின்றது; ஏழு மராமரங்களையும் துளைத்து இந்தத் தூந்துதியின் எலும்பையும் இருநூறு விரற்கிடை தூரம் தூக்கி

யெறிந்தால் எனக்கு விச்வாஸம் பிறக்கும்' என்று சொல்ல, இராமபிரான் அதற்கு இசைந்து துந்துபியின் உடலெலும்புக் குவியலைத் தனது காற்கட்டை விரலினால் இலேசாய்த்தாக்கிப் பத்து யோஜனை தூரத்திற்கு அப்பால் எறிய, அதனைக் கண்ட ஸங்கீவன் 'முன்பு உலராதிருக்கையில் வாஸி இதனைத் தூக்கி யெறிந்தான், இப்போது உலர்ந்து விட்ட இதனைத் தூக்கியெறிதல் ஒரு சிறப் பன்று' என்று கூற, பின்பு இராமபிரான் ஒரு பாணத்தை ஏழு மராமரங்களின் மேல் ஏவ, அது அம்மரங்களைத் துளைத்ததோடு ஏழுலகங்களையுந் துளைத்துச் சென்று அம்பரூத்தூணியை யடைந்ததென்ற வரலாறு இங்கு அறியத்தக்கது. (மரம்—ஆச்சாமரம்.)

கனலில் சென்றார்க்கும் நண்ணற்கு அரியானை = கனவுக்கு எதிர்த்தட் டானது நனவு எனப்படும்; தெளிவைச் சொன்னபடி. நல்ல தெளிவிலே யிருப் பவர்களான ஸநக ஸநந்தநாதிகளுக்கும் ஸ்வயத்தந்தாலே சிட்டுதற்கு அரு மைப் பட்டிருப்பவனான எம்பெருமானை என்றபடி.

கனலில் கண்டேன் = இங்குக் கனவு என்றது ஸ்வப்நத்தையன்று; தெளி வற்ற மன நிலைமையைச் சொன்னபடி. தெளிந்தவர்களும் காண முடியாத பெருமானைத் தெளியாத நான் கண்டுகொண்டே நென்கை. அவன் காட்டக் காண்கிறாராகையாலே இது பொருந்தும். முந்துற நெஞ்சு கண்டது; பின்னைக் கண்களும் கண்டன; அதனால் களிப்படைந்தேன் என்றராயிற்று. (க)

தாய்நினைந்த கன்றேயொக்க என்னையும்

தன்னையே நினைக்கச்செய்து * தானேனக்

காய்நினைந் தருள்செய்யுமப்பனை

அன்றில்லையகமுண் மீழ்ந்திட்ட

வாயனை * மகரக்குழைக்காதனை

மைந்தனை மதிட்கோவலிடைகழி

யாயனை * அமரர்க்கரியேற்றை ஏன்

அன்பினையன்றி ஆதரியேனே.

(உ)

தாய் நினைந்த } தன் தாயாகிய பசுவை
கன்றே ஒக்க } நினைக்கும் கன்றுபோல
என்னையும் } அடியேனையும்
தன்னையே } (எம் பெருமானாகிய)
நினைக்க } தன்னையே சிந்திக்கும்படி
செய்து } பண்ணி
(அதற்கு மேலே)

தான் } எனக்கு வேண்டிய
எனக்கு } நன்மைகளை யெல்லாம்
ஆய் நினைந்த } தானே சிந்தித்த

அருள் } இருபை பண்ணும்
செய்யும் } உபகாரமும்,
அப்பனை }
அன்று } முன்பொருகாலத்தில்
இவையகம் } இவ்வுலகத்தை யெல்லாம்
உண்டு } விழுங்கி (பின்பு)
உமிழ்ந்திட்ட } வெளிப்புறப்பட விட்ட
வாயனை } திருப்பவனத்தை
புடையவனும்,

மகரம் குழை { மகர குண்டலங்களைத்
காதனை { திருச்செவிகளில்
அணித்துள்ளவனும்

மைந்தனை { தியபுவாவும்

மதின்கோவல் { திருமதில்களை யுடைய
இடை சுழி { திருக்கோவலூரிடை
ஆயனை { சுழியில் கோபாலனாய்
கிற்பவனும்

அமரர்க்கு { கித்யஸூரிகளினிடையே

அரி ஏற்றை { செங்கம் போலவும் காளை
போலவும் செருக்குத்
தோற்ற விரும்பவனும்

என் அன்பனை { என்னிடத்தில்
அன்புடையவனுமான
அன்றி { திருநறையூர்
கம்பியைத் தலிர்த்து

ஆதரியேன் { (வேருருவனை)
ஆதரிக்கமாட்டேன்.

* * *—கன்றானது எப்போதும் தன் தாயையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கு மாபோலே உலகுக்கெல்லாம் தாயாகிய தன்னையே நான் நினைந்திருக்குமாறு செய்தவனென்கிறார் முதலடியில். 1. “பரந்த சிந்தை யொன்றி நின்று நின்ன பாத பங்கயம், சிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ நினைக்கவேண்டுமே” என்கிறபடியே எம்பெருமானது அருளின்றியே அவனை நினைந்திருத்தல் அனமயாதாதலால் ‘என் னையும் தன்னையே நினைக்கச் செய்து’ என்கிறார். நம்முடைய நினைவு மாறினாலும் தான் நினைவுமாற்றாதே 2. ஊமம் ஸாராதி ஊகம் நயாதி வாராஹமதிழ்—அஹம் ஸ்மரமி மத்பக்தம் நயாமி பரமாம் கதிம்” என்றபடியே நம்மை நினைத்திருந்து அருள் செய்பவ னென்கிறது ‘நானேனக்காய்நினைந் தருள்செய்யு மப்பனை’ என்றதனால். அப்படி எங்கேனும் கண்டதுண்டோ வென்ன, உலகமெல்லாம் பிரளயாபத்துக்குத் தப்பிப் பிழைக்கும்படி தானே அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாகப் பாதுகாத்தருளின செயல் திருஷ்டாந்தமாகப் போராதோ வென்று அதனை யெடுத்துரைக்கின்றார் அன்றிவ்வையகமுண் றேழ்ந்திட்ட வாயனை என்று.

அப்படி அவன் உதவி செய்தருளாதே நம்மை உபேக்ஷிப்பவ னென்றே வைத்துக் கொண்டாலும், விடக்கூடாத அழகு படைத்தவன் காண்மின் என் கிறார் மகரக் குழைக்காதனை என்பதனால். * மின்னு மணிமகர குண்டலங் கள் வில்விச சிற்து மழகுக்குத் தோற்றுப் பேசுகிறபடி. “பிரளயத்திலே தன் னிலும் விடவொண்ணாத வடிவழகை யுடையவனை” என்பர் பெரியவாச்சான் பின்னையும். மைந்தன்—எப்போதும் யௌவனமேயா யிருப்பவன்.

மதிட்கோவ லிடைகழி யாயனை—“பாவருந் தமிழாற் பேர்பெறு பனுவற் பாவலர் பாதி நாளிரவின், மூவரு நெருக்கி மொழிவிளக்கேற்றி முருந்தனைத் தொழுத நன்னாடு” என்று புகழ்ந்து கூறும்படி முதலாழ்வார் [—பொய் கையார் பூதத்தார் பேயார்] மூவரும் ஒருவரை யொருவர் சந்தித்துத் திருவந்தாதி கள் பாடினதலம் திருக்கோவலூர் என்பது ப்ரஸித்தம். “நீயுந் திருமகளும் நின்றியால், குன்றெடுத்துப்பாயும் பனிமறுத்த பண்பாளர், வாசற்கடை சுழியாவுன்புகாக் காமர் பூங்கோவல், இடைகழியே பற்றியினி” [முதல் திருவந் தாதி—86.] என்ற பொய்கையார் பாசுரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றிப் பெரிய

வாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தில்—“உகந்தார் நடுவே புருந்து நெருக்கு மவனை” என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ள வாக்கியம் அதுஸந்திக்கத் தக்கது. வடமொழியில் ‘தேஹீ’ என்னப்பட்டும் உலகவழக்கில் ‘ரேழி’ என்னப்பட்டும் வருகிற ஸ்தானமே இடைகழியாம். திருக்கோவலூ ரெம்பெருமானுக்கு தேஹீ லீசன்’ என்பதும் ஒரு திருநாமம்.

அமரர்க்கு அரியேற்றை = வடதுலார் லிம்ஹு: வ்ருஷப: என்னும் சொற் களைச் சேர்த்துப் பரியாயமாகப் பிரயோகிக்கும் முறைமை இங்கு உணரத்தக்கது.

வந்தநாள் வந்தேன் நெஞ்சிடங்கொண்டான்

மற்றோர்நெஞ்சறியான் * அடியேனுடைச்

சிந்தையாய்வந்து தேன்புலர்க்கென்னைச்

சேர்கொடானிது சிக்கெனப்பெற்றேன் *

கொந்துலாம் பொழில்குழ் குடந்தைத்தலைக்

கோவினைக் குடமாடியகூத்தனை *

எந்தையை யெந்தைதந்தைதம்மாளை

எம்பிரானே யெத்தால் மறக்கேனே? (௩)

வந்த நாள் வந்து { தானாகவே என்னை ஸ்வீ கரிக்க எழுந்தருளின காளிலே எழுந்தருளி

என் நெஞ்சு எனது நெஞ்சை

இடம் கொண்டான் { இருப்பிடமாகக் கொண்டான்;

மற்று ஓர் நெஞ்சு அறியான் { வேறொருவருடைய நெஞ் சையும் தனக்கு இருப் பிடமாக நெஞ்சிலும் நினைக்கின்றிலன்;

அடியே னுடை { அடியேனுடைய

சிந்தை ஆய் வந்து { மனோதங்களைத் தானுடையனாய் வந்து

என்னை அடியேனை

தேன்புலர்க்கு சேர் கொடான் { யமபடங்கையில் காட்டிக் கொடாதே விஷயீ கரித்தருளினன்;

இது இதனை

சிக்கன திடமாக

பெற்றேன் வலித்தேன்; (ஆனபின்பு.)

கொந்து உலாம் பொழில் குழ் { பூங்கொத்துக்கள் சிறைந்த சோலைகளினால் குழப்பட்ட

குடந்தைத் தலை { திருக்குடந்தையில் (எழுந்தருளியுள்ள)

கோவினை ஸ்வாமியும்

குடம் ஆடிய கூத்தனை { குடக் கூத்தாடினவனும்

எந்தையை எனக்குத் தந்தையும்

எந்தை தந்தை தம்மாளை { என் முதுகுரவர்க்கும் ஸ்வாமியுமான

எம்பிரானே (திருநிறைபூர்) கம்பியை

எத்தால் எக்காரணம் பற்றி

மறக்கேன் { மறப்பேன் [மறக்கமுடியாது.]

* * *—எம்பெருமானே யடியேன் மறப்பதற்கு ஒரு ஹேதுவுமில்லையே, எப்படி மறப்பேனென்கிறார். ‘வந்தநாள் வந்து என்னெஞ்சிடங் கொண்டான்’ = எம்பெருமான் தம்முடைய நெஞ்சினுள் வந்து சேர்வதற்கு உறுப்பாகத் தாம் ஒரு முயற்சிசெய்து கைம்முதலுடையரா யிருந்தால் இன்னநாளிலே வந்து சேர்ந்தா

னென்று தாம் சொல்லக்கூடும்; அங்ஙனன்றியே எம்பெருமான் தானாகவே தன் பேராகவே வந்துச்சேரக் கண்டவராதலால் 'வந்தநாள் வந்து' என்கிறார். - "ப்ரதம ஸ்வீகாரத்துக்கு முன்பு தாமிட்டது ஒரு பச்சையுண்டாய் அதுக்கு உபகரித்தா னாகிலிறே இந்நா னென்னலாவது; அங்ஙனென் றில்லாமையாலே ப்ரதம ஸ்வீகாரத்தை 'வந்தநாள்' என்னு மித்தனையாய்த்துச் சொல்லலாவது" என்பது பெரியவாச்சான்பின்னே வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. தானாகவே வந்து என்னை விஷயீ கரித்து என்னெஞ்சைத் தனக்கு இருப்பிடமாகக் கொண்டருளின பின் திருவடி திருவனந்தாழ்வான் முதலானார் பக்கலிலும் போவானா யிருக்கின்றிலன்; அன் றியும், 'ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்யவேண் டும்' என்று நான் கொண்டிருக்கும் மனோரதந்தைந் நான் உடையனாய்க் கொண்டு, யமபடர் கையிலே யகப்பட்டு நலிவுபடவேண்டிய பாவங்கள் பலவற்றையும் நான் செய்திருக்கச்செய்தேயும் என்னை அந்த நமன்றமர் கையிலே காட்டிக்கொடாமல் தானே நிக்ந கைங்கரியங் கொள்ளா நின்றான். இப்பேறுதான் அவனுடைய நிர்ணேதுகமான திருவருளடியாகக் கிடைத்ததாகையாலே இதற்கு ஒரு நாளும் குலைதல் இல்லை யென்னும்படி பெற்றேன் என்கிறார் முன்னடிகளில்.

எப்போதும் வஸந்தகாலமாகவே யிருந்துள்ள சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருக்குடந்தையிலே சாய்ந்தருளித் தன்னுடைய ஸர்வ ஸ்வாமித்த்வத்தை விளங் கக் காட்டிக் கொண்டிருப்பவனும், க்ருஷ்ணவதாரத்திலே மன்றில் குடக் கூத் தாடித் தன் வடிவழகை ஸர்வஸ்வதாரம் செய்தவனும், அடியேனுடைய குலத் துக்கெல்லாம் நாதனா யிருப்பவனுமான எம்பிரான் பக்கலிலே அடியேன் பா மோபகாரம் பெற்று வைத்து, இனி மறப்பதற்கு என்ன ப்ரஸக்தியுண்டு? ஒரு நாளும் ஒரு ஹேதுவாலும் மறவேன் என்கிறார் பின்னடிகளில்.

எத்தால் மறக்கேன்? = அவன் செய்தருளின உபகாரம் ஸ்வல்பமா யிருந் தால் மறக்கலாம்; பெற்ற உபகாரத்திற்கு ஏதேனும் கைம்மாறு செய்திருந் தாலும் மறக்கலாம்; ஒன்றுமில்லையா யிருக்க எங்ஙனே மறப்பது? (க)

* உரங்களாலியன்ற மன்னர்மாளப்

* பாரதத்தோருதே ரைவர்க்காய்ச்சென்று *

* இரங்கியூர்ந்தவர்க் கின்னருள்செய்யும்

எம்பிரானே வம்பார்புனல்காலிரி *

அரங்கமானி யென்னாளிலின்னாளி

ஆழிசூழிலங்கை மலங்கச்சென்று

சரங்களாண்ட * தண்டாமரைக்கண்ணனுக்கன்றி

என்மனம் தாழ்ந்துநில்லாதே.

(சு)

உரங்களால்	{	யிடுக்கினால் யிக்க துரியோத	{	பாரதத்து	{	பாரதயுத்தத்திலே
இயன்ற		குதியாசர்கன்		ஐவர்க்கு ஆய்		பஞ்சபாண்டவர்க்குத்
மன்னர் மாள்		தொலையும்படி		சென்று		துணையாயெழுந்தருளி

இரங்கி	{ (அவர்கள் விஷயத்தில்) மனமிரங்கி	விண் ஆளி	பரமபதத்துக்குத்தலைவனும்,
ஒரு தேர் ஊர்ந்து	{ (அவர்களுடையதான) ஒரு தேரை ஸாரதியா யிருந்து நடத்தி	ஆழி குழ்	கடல் குழந்த
அவர்க்கு	அப்பாண்டவர்க்கு	இலங்கை	லங்காபுரியானது
இன் அருள் செய்யும்	{ பரம கிருபையைச் செய்தருளின	மலங்க	வியாசுலமாகும்படி
எம்பிரானை	ஸ்வாமியும்	சென்று	அங்கெழுந்தருளி
வம்பு ஆர் புனல் காவிரி	{ புதுமையிக்க தீர்த்தத்தை யுடைய திருக்காவேரி யால் குழப்பட்ட.	சரங்கன்	{ அம்புகளை நடத்தின
அரங்கம்	திருவரங்கம் பெரியகோயிலை	ஆண்ட	{ குளிர்த்த தாமரைப் பூப் போன்ற திருக்கண்களை யுடையனுமான திரு ஈழையூர் நம்பிக்கல்லது (மற்றொருவர்க்கு)
ஆளி	ஆள்பவனும்	என் மனம்	என் மனமானது
என் ஆளி	என்னையாள்பவனும்	தாழ்த்த	{ னைச்சியம் வலித்திருக்க கில்லாது மாட்டாது.

* * * — கருஷ்ணாவதார முகத்தாலும் ராமாவதார முகத்தாலும் மண்ணில் பாறங்களை நீக்கியருளின மஹாதுபாவனுக்கன்றி மற்றொருவன் விஷயத்திலே என்னெஞ்சு தாழாது என்கிறார். * மலைபுரைதோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற் றும் பலர் சூலைய நூற்றுவரும் பட்டழியப் பார்த்தன் கிலைவளையத் தின்ன தேர் மேல் முன்னின்று அருள் செய்தமையை முன்னடிகளிற் கூறுகின்றார்.

பாண்டவர் துரியோதனாதியர் என்ற இரு வகுப்பினரையும் ஸந்தி செய் விக்கத் திருவுள்ளம் பற்றின கண்ணபிரான் துரியோதனாதியரிடம் தூதாகச் சென்று ‘பாண்டவர்களும் நீங்களும் பகைமை கொள்ளவேண்டா; ராஜ்யத்தில் இருவர்க்கும் பாகமுண்டு; ஆதலால் ஸம்பாகமாகப் பிரித்துக்கொண்டு ஸமாதான மாக அரசாட்சி செய்து வாழுங்கள்; அதற்கு ஸம்மதியில்லாவிடில் தலைக்கு இரண்டிரண்டு ஊராகப் பாண்டவர் ஐவர்க்கும் பத்து ஊரைக் கொடுங்கள்; அது வும் அநிஷ்டமாகில் பாண்டவர்கள் குடியிருக்கும்படி ஒருரையாவது கொடுங்கள்’ என்று பலபடி அருளிச்செய்ய, அந்தச் சொல்லுக்குச் சிறிதும் ஸம்மதியாமல் ‘பராக்ரமமிருந்தால் போர்செய்து ஜயித்துக்கொள்ளட்டும், இந்தப்பூமி வீரர்க்கே உரியது’ என்றிப்படி திரஸ்காரமாக மறுத்துச் சொல்லவே, தான் பாண்டவ பகஷ்பாதியாயிருந்து எதிரிகளைத் தோற்பித்தனனென்க. துரியோதனாதியர் போர்புரிய வந்தது தருமபுத்தியாலல்லாமல் ‘வலிமையுடையோம் நாம்’ என்கிற கொழுப்பினலாதலால் ‘உரங்களாலியன்ற மன்னர்’ எனப்பட்டது. உாம்—வலி. ‘உரங்கள்’ என்ற பன்மை அவிவகிதம்; உரத்தினால் என்றபடி.

‘சரங்களாண்ட’ என்றது “வில்லாண்டான்றன்னை” என்றாற்போலே; ‘சத்துருக்களைக் காட்டு, காட்டு’ என்று விம்மிக்கிளம்புகின்ற அம்புகளை அடக்கி யாள்பவ னென்க. “சரங்களாண்ட தண்டாமரைக் கண்ணன்” என்ற சேர்க் கையினால்—தாமரைக் கண்களின் கடாசுத்திற்கு இலக்காகி உயர்ந்துபோகப் பெருந்தே அம்புகட்கு இலக்காகி மாண்டுபோயினரே பாவின! என்ற பரிதாபந்

தோன்றும். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் விஷயத்திலே “ந நமேயம்—தாழ் மாட்டேன்” என்று மார்பு நெறித்து மாண்டொழிந்தனர் ஆஸூர பரக்ருதிகள்; என் மனம் அங்ஙனன்றியே தாழ்ந்து நின்று உய்வுபெறும் என்றாயிற்று. (ச)

ஆங்குவெந்நரகத் தழுந்தும்போது

அஞ்சேலென் றடியேனை யங்கேவந்து

தாங்கு * தரமரையன்னைபொன்றாடி

யெம்பிராணை உம்பர்க்கணியாய்நின்ற *

வேங்கடத்திரியைப் பரிசீறியை

வேண்ணெயுண் ரேலினிடையாப்புண்ட

தீங்கரும்பினை * தேனைகன்பாலினையன்றி

என்மனம் சிந்தைசெய்யாதே.

(ரு)

ஆங்கு வெம் } அப்படிப்பட்ட கொடிய
நரகத்து } நரகங்களிலே

அழுந்தும் } அழுத்தி நோவுபட
போது } நேர்த்தகாலத்து

அங்கேவந்து அவ்விடங்களில் வந்து

அஞ்சேல் } பயப்படவேண்டாவென்று
என்று }

அடியேனை } அடியேனைப்
தாங்கு } பாதுகாத்தருள்கின்ற

தரமரை } தாமரைபோன்று அழகு
அன்ன } மிக்க திருவடிகளை
பொன் ஆர் } புடையனும்
அடி }

எம்பிராணை எமக்கு உபகாரனும்

உம்பர்க்கு } மேலுலகக்கட்கெல்லாம்
அணி ஆய் } அலக்காரமாயிருக்கின்ற
நின்று }

வேங்கடத்து { திருமலையில் மெடுத்தருளி
யிருக்கிற

அரியை சிங்கம் போன்றவனும்

பரி தீறியை { குதிரையுருவாய் வந்த
அசரன் வாயைக்
கிழித்தவனும்

வெண்ணெய் } வெண்ணெயை (க் கனவாடி)
உண்டு } அமுது செய்து

உரலினிடை உரலோடுகூட

ஆப்புண்ட கட்டுண்டிருந்தவனும்

தீம் } மதுரமான கருப்பஞ்சாறு
கரும்பினை } போன்றவனும்

தேனை தேன்போன்றவனும்

நன் பாலினை } இனிய பால்போன்றவனும்
அன்றி } மாண திருநறையூர்
நம்பியையல்லது
(மட்டுருவரை)

என் மனம் எனது நெஞ்சானது

சிந்தை } நினைக்கமாட்டாது.
செய்யாது }

* * *—பலவகைகளாலும் கனக்கப் பாவங்களைப்பண்ணி அவற்றின் பலன் களை யதுபவிக்கக் கொடிய நரகங்களிலே சென்று நோவுபடுங்கால், ‘தான் பண்ணின பாவங்களின் பலனைத் தான் அதுபவிக்கட்டும்; நமக்கு வந்ததென்ன?’ என்றிராமல் அங்கே யெழுந்தருளி ‘நாம் இருக்க நீ பாபங்களின் பலனை அதுபவிக்கப் பார்ப்தியுண்டோ? அஞ்சாதே’ என்று அபயப்ரதானம்பண்ணி ரக்ஷித்தருளு மெம்பிராணையே என்மனம் சிந்திக்கின்ற தென்கிறார்.

நரகத்திலே அழுந்தும்போது அங்கே வந்து தாங்குவதாகச் சொல்லுகிற விதற்குக் கருத்து என் எனில்? * தென்னவன் தமர் செப்பமிலாதார் சேவதக்

சுவார்-போலப் புகுந்து பின்னும் வன்கயிற்றால் பிணித்தெற்றிப்பின் முன்னாக விழுப்பதாகிற யமதண்டனைகளை யறுபவித்துக் கொண்டிருக்கையில் எம்பெருமான் அங்கே வந்து காத்தருள்கின்ற நென்கிறதன்று; 'ஐயோ! நாம் எல்லை யில்லாத பாவங்களைப் பண்ணிவிட்டோமே; வெவ்வித நரகங்களிலே சென்று கொடிய துன்பங்களை யறுபவிக்க நேருமே, என் செய்வோம்!' என்று கவலைப் பட்டு வருந்தியிருக்கு மிருப்பிலே வந்து அபயப்ரதானம் பண்ணும்படியைச் சொன்னவாறு.

உம்பர்க்கு அணியாய்நின்ற வேங்கடத்திரியை = 'உம்பர்' என்பது மேலுலகத்திற்கும் மேலுலகத்திலுள்ளவர்க்குப் பெயர். 'மேலுலகங்களுக்கு அலங்காரமாய் நின்ற' என்று பொருள்கொண்டு வேங்கடத்திற்கு விசேஷணமாக வுரைக்கலாம்; 'நித்யஸூரிகளுக்கு அலங்காரபூதனாய் நின்ற' என்று பொருள்கொண்டு வேங்கடத்திற்கு விசேஷணமாகவு முரைக்கலாம். முந்தின நிரவாஹத்தில், திருவேங்கடமலை விண்ணுலகம்வரை ஒங்கியிருக்கின்ற தென்கிற அதிசயோக்கி வெளியாம்; பிந்தின நிரவாஹத்தில், நித்யஸூரிநிரவாஹகன யிருக்குமவன் அவர்களை விட்டு நம்போலியர்க்கு முகங்கொடுக்கத் திருமலையிலே வந்திருக்கிற எனப்பது வெளியாம். அரி-ஹரி.

பரி கீழியை = கண்ணபிராணக் கொல்லுமாறு கம்ஸனா லேவப்பட்ட அஸுரர்களில். கேசி யென்பவன் குதிரையி னுருவத்தோடு ஆயர்கள் அஞ்சி நடுங்கும்படி கனைத்துத் துரத்திக்கொண்டு கண்ணபிரான்மேற் பாய்ந்துவர, அப்பெருமான் தன் திருக்கையை நன்றாகப் பெருக்கி நீட்டி அதன் வாயிற் கொடுத்துத் தாக்கிப் பற்களையுதிர்த்து உதட்டைப்பிளந்து அதனுடம்பையும் இரு பிளவாக வகிர்ந்து தள்ளினனென்ற வரலாறு அறிக.

உரலினிடை ஆப்புண்ட தீங்கரும்பினை = ஒரு கரும்பு உரலினிடை ஆப்புண்ட தென்கிறார்; உரலிலே கட்டுண்டவன் கண்ணபிரான்ல்லன்; ஒரு கரும்பு தான் கட்டுண்டது என்கிறார் போலும். உரலில் கட்டுண்ட நிலைமையிலே அவனுடைய ராஸிக்யம் வெளியானபடியைத் திருவுள்ளம்பற்றி இங்ஙனே அருளிச் செய்கிறபடி. யசோதையானவன் கண்ணிறன் சிறுத்தாம்பினால் கண்ணனை உரலோடினைத்துக் கட்ட முடியாமல் வருந்தி நிற்குமளவிலே தன் திருமேனியைத் தானே சிறுக்கடித்துக்கொண்டு கட்டுண்டு தனது லௌசில்ய லௌலப் பாதி குணங்களை வெளியிட்டுக்கொண்ட ராஸிக்யத்திலே ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் சென்றதாயிற்று. (௫)

எட்டனைப்பொழுதாகிலும் என்று

மென்மனத்தகலா திருக்கும்புகழ் *

தட்டலர்த்த பொன்னேயலர்கோங்கின்

தாழ்பொழில் திருமாலிகுஞ்சோலையங்

கட்டியை , கரும்பின்ற வின்சாற்றைக்
காதலால்மறைநான்கும் முன்னோதிய
பட்டனை * பரவைத்துயிலேற்றை என்
பண்பணையன்றிப் பாடல்செய்யேனே.

(கூ)

என் தினை } என்னத்தனை நொடிப்
பொழுது } பொழுதுகூட
ஆகிலும் }

என் மனத்து } என் மனத்தைவிட்டுப்
காலாது } பிரியாமல்

என்றும் } எக்காலத்தும்

இருக்கும் } என்மனத்தே
யிருக்கையினாலாகிய

புசும் } கீர்த்தியையுடையவனும்

தட்டு ஈலர்த்த } தட்டுப்போலே விகலிப்
பிக்கப்பட்ட

பொன் ஏய் } பொன்போன்ற அலரை
அலர் } யுடைத்தான

கோங்கின் } கோங்குமரங்களினுடைய

தாழ் பொழில் } தழைத்த
தோப்புக்களை யுடைய

திருமாவிருஞ் } திருமாவிருஞ்சோலையி
சோலை } வெழுந்தருளியிருக்கிற

அம் கட்டியை } மதர்மான கற்கண்டுபோல்
போக்யனாயிருப்பவனும்,

கரும்பு என்ற } கரும்பில் நின்ற முண்டான
இன் சாற்றை } இனிய ரஸம்போன்றவ
னும்,

முன் } முற்காலத்தில்

காதலால் } அன்புடனே

மறை } நால்வேதங்களை யும்
நான்கும் }

ஒதிய } (ஸாந்தீபிரி பக்கலில்)
அத்யயனம் பண்ணின

பட்டனை } பண்டிதனும்

பரவை } (திருப்பாற்) கடலில்

துயில் } கண்வளர்ந்தருளாகின்ற

எற்றை } பாம்புருஷனும்

என் } எனக்கு எளியனுமான
பண்பனை } திருகறையூர்நம்பியைத்
அன்றி } தவிர

(மற்றொருவரையும்)

பாடல் } பாடமாட்டேன்.
செய்யேன் }

* * *—“ ஒருமா நொடியும் பிரியான் ” என்னுமாபோலே சுஷணகாலமும்
என்னெஞ்சை விட்டுப் பிரிகிறதில்லை யென்னுமிதுவே காரணமாகப் பெரும்புக
ழோங்கப் பெற்றவனும் திருமாவிருஞ் சோலையில் பாம்போக்யமாக ஸேவை
ஸாதிப்பவனும் கருப்பஞ்சாறு போலே ரஸமயனாயிருப்பவனும், க்ருஷ்ணாவ
தாரத்தில் ஸாந்தீபிரி யென்னுமோர் அந்தணன்பாடே நான்கு வேதங்களையு
மோதிப் பாண்டித்யம் பெற்றவனும் திருப்பாற்கடலிலே துயில்கொள்பவனும்
தனது திருக்குணங்களை யெல்லாம் என்னை யதுபவிப்பித்தவனுமான திருநறை
யூர் நம்பியைத் தவிர்த்து மற்றொருவரையும் பாடமாட்டே னென்கிறார்.

எள் + தனை, எட்டனை; மிகச்சிறிய அளவுக்கு என்னை உவமை கூறுவதுண்டு;
சுஷணகாலமும் என்றபடி.

தட்டலர்த்த பொன்னையலர்கோங்கு = திருமாவிருஞ் சோலை மலையை
வருணிப்பவர்களைவரும் அங்கே கோங்குமரங்கள் விசேஷமாயுள்ளனவாக
வருணிப்பார்கள்; “கோங்குகின்று பொன்னரிமலைகள் சூழ்பொழில் மாவிருஞ்
சோலையதே” என்றார் பெரியாழ்வார்; “கோங்கலரும் பொழில் மாவிருஞ்

சோலை” என்றான் குடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடி. கோங்குமலர் பொன்போன்ற நிறமுடையது; மலர்தால் பொன் தட்டுப்போல விருக்கும்; ஆகவே “தட்டலர்த்த பொன்னேயலர் கோங்கின்” எனப்பட்டது.

‘மறைநான்கும் முன்னோதிய பட்டனை’ என்பதற்கு “யொ ஸ் ஹாண் விடியாதி வடுவ-ம் யொவெ வெஹா ஸ் ஹிணொதி கடுவெ” என்கிற சுருதியின்படியே நான் முகனுக்கு நான்மறைகளையும் உபதேசித்தவனை என்று பொருள் கொள்ளவுமாம். அப்போது, ‘ஓதிய’ என்பதற்கு ‘ஓதுவித்த’ என்ற பிறவினைப்பொருள் கொள்ளவேணும்.

பட்டன்—ஊட்டி என்னும் வடசொல் விகாரம்.

பாவைத்துயிலேற்றை=பரந்திருப்பது பாவை; கடல்; இங்கே திருப்பார் கடலை நினைக்கிறது. (சு)

பண்ணினின்மொழியாழ்கரம்பில்பெற்ற

பாலையாதி யிங்கேபுகுந்து * என்

கண்ணும்நெஞ்சும் வாயுமிடங்கொண்டான்

கொண்டபின்மறையோர்மனந்தன்னுள்*

விண்ணுளார்பெருமானை யெம்மானை

வீங்குநீர்மகரம்திளைக்குங்கடல்

வண்ணன் * மாமணிவண்ண நெம்மண்ணல்

வண்ணமேயன்றி வாயுரையாதே.

(எ)

பண்ணின் இராகங்களுக்குள்ளே

இன் இனிமையான

மொழி சொல்லையுடைய

யாழ் வீணையினுடைய

கரம்பில் தந்திகளில்

பெற்ற உண்டான

பாலை ஆகி { பாலையென்கிற சிறந்த
பண்போலே யிக.
இனியனாய்க்கொண்டு

இங்கே { என்னெஞ்சில் வந்து
புகுந்து } புகுந்து

என் கண்ணும் { எனது அவயவங்களைத்
நெஞ்சம் } தனக்கு இருப்பிடமாக
வாயும் இடம் } அங்கேகரித்தான்;
கொண்டான்

கொண்டபின் அப்படி அங்கேகரித்தபின்பு.-

மறையோர் வைதிகர்களினுடைய

மனம் மனத்தை

தன் உன் { தனது வாஸஸ்தானமாக
வுடையவனும்

விண்ணுளார் { நித்யஸூரிசுருக்குநாதனும்
பெருமானே }

எம்மானை எனக்கு ஸ்வாமியும்

வீங்கு நீர் நிரம்பிய நீரையுடையதாய்

மகரம் { மீன்கள் தன்னிவிளையாடா
திளைக்கும் } மின் முன்னதான

கடல் கடல்போன்ற

வண்ணன் திருநிறத்தைபுடையவனும்

மா மணி { நீலமணி நிறத்தவனும்
வண்ணன் }

எம் அண்ணல் { எமக்கு நாதனுமான திரு
நறையூர் கம்பியினுடைய

வண்ணமே { கவபாவத்தையே யல்லது
அன்றி } (மற்றொன்றை)

என் வாய் { என்வாய்
உரையாது } சொல்லமாட்டாது.

* * *—என்னுடைய மனமொழி மெய்கள் அவனையல்லது அறியா என் கிறார், எம்பெருமானுடைய விலகாதுமான இனிமைக்கு அபூர்வமான திருந் டார்தமொன்று இப்பாட்டில் கூறுகின்றார்; “பண்ணினின்மொழி யாழ்நரம்பிற் பெற்ற பாடியாகி”=பாலை யென்றது ஒரு சிறந்த பண். விணையின் தந்தியிலே பாலையென்னும் பண்ணை இசைத்தால் எவ்வளவு இனிமையாயிருக்குமோ அவ் வளவு இனிமையாக என்னுள்ளே புகுந்தானென்கை. “யாழ்ப்பாழில் மாநல்லு ளுபியைப் பாடியாகி யென்று விசேஷிக்கையாலே” என்பது ஆசார்யஹ்ருதய ஸூக்தி.

இரண்டாமடியிலுள்ள ‘கோண்டபின்’ என்பதற்கு ஈந்தடியில் அந்வயம்; என் கண்ணோடும் நெஞ்சையும் வாயையும் இடம் கொண்டானுதலால் என் வாயானது எம்மண்ணல் வண்ணமேயன்றி மற்றொன்றை யுரையாது என்கை.

இரண்டாமடியின் முடியிலுள்ள ‘மனத்தன்னுள்’ என்பதற்கு ‘மனத்திலே’ என்று பொருளல்ல; அப்படியாகில் மேல் இயையாது; மனையோர் மனம்— வைதிகர்களின் திருவுள்ளத்தை, தன்—தனக்கு உரிய, உள்—உள்ளாக [இ- மாகு]க் கொண்டுவன் என்க.

‘கடல்வண்ணன்’ என்று சொல்லிவிடாதே ‘விங்குதீர்’ என்றும் ‘மகரத் தினைக்கும்’ என்றும் கடலுக்கு இரண்டு விசேஷணங்களிட்டதன் கருத்து யாதெனில்; கடல் நீர்கிரம்பப் பெற்றிருப்பதுபோல எம்பெருமான் லாவண்யம் நிறைந்தவனென்றும், கடலில் மீன்கள் தினைக்குமாபோலே மீன்போன்ற திருக் கண்கள் திகழ்ப்பெற்றவ னெம்பெருமான் என்றும் கொள்க.

வண்ணமேயன்றி=திருமேனி நிறத்தைச் சொன்னதாகவுமாம்; ஆசாரித ஸௌலப்பம் முதலிய குணங்களைச் சொன்னதாகவுமாம். (எ)

இனியெப்பாவம்வந்தேய்தும்? சொல்லீர்
எமக்கிம்மையேயருள்பெற்றமையால் * அமே
துனியைத்தீர்த் தின்பமேதருகின்றதோர்
தோற்றத்தோன்னேறியை * வையம்தோழப்பமே
முனியை வானவரால்வணங்கப்பமே
முத்தினைப் பத்தர்தாம்நுகர்கின்றதோர்
கனியை * காதல்செய்தேன்னுள்ளங்கோண்ட
கள்வனை இன்றுகண்டுகோண்டேனே. (அ)

இம்மையே இஹலோகத்திலேயே
அருள் { எம்பெருமானுடைய
பெற்றமை { திருவருளைப்
யால் { பெற்றேனுதலால்
இனி இனிமேல்
எமக்கு எம்மை

எப் பாவம் எவ்விதமான பாவம்
வந்து எய்தும் வந்து கிட்டக்கூடும்?
சொல்லீர் சொல்லுங்கள்;
அமே ஆத்மநூதியைவினைக்கிற
துனியை கருமங்களை

திவ்யப்பாபந்த திவ்யார்த்ததீபிகை.

* * *—என்னுடைய மனமொழி மெய்யாக அறிவாய்ந்தது அறிவா என்
கிறார். எம்பெருமாதைய லிலக்கணமான இனிமைக்கு ஆதர்வமான திருநீ
டார்த்தமொன்று இப்பாட்டில் கூறுகின்றது; * பண்ணிவின்மொழி யாழ்நயம்பி
பெற்ற பாலைமாக = பாலை யென்றது ஒரு திறந்த பண். விளைவின் தந்தியினே
பாலையென்றும் பண்ணை இசைத்தால் எவ்வளவு இனிமையாகிநின்றும்போ அம்
வளவு இனிமையாக என்னுள்ளே புகுந்தனென்றாக. “யாழ்ப்பாசி தாசுலா
குழியைப் பாலையாகி யென்று விசேஷிக்கவாயின” என்பது ஆகாயத்திற்
லுக்கி.

இரண்டாமாழி நான் ‘கோண்டின்’ என்பதற்கு சற்றாசில் அந்நயம்;
என் கண்ணையும் நெருங்கவும் வாய்யம் இடம் கொண்டாளுகலால் என்
வாயானது எம்மண்ணல் வண்ணமேயன்றி நன்றென்றை அழையாது என்பது.

இரண்டாமாழியின் முடியிலுள்ள ‘மனந்தன்னுள்’ என்பதற்கு ‘மனத்தினே’
என்று பொருளல்ல; அப்படியாகில் மேல் இவையாறு; பற்றிமொழி மனம்—
வைதிகர்களின் திருவுள்ளத்தை, தன்—தனக்கு உரிய, உள்—உள்ளாக இ—
மாகுக் கொண்டான் என்க.

‘கடல்வண்ணன்’ என்று சொல்லிவிடாதே ‘விங்குநீர்’ என்றும் ‘மகடர்
திளைக்கும்’ என்றும் கடலுக்கு இரண்டு விசேஷணங்கனிப்டதன் கருத்து
யாதெனில்; கடல் தீர்கிரம்பப் பெற்றிருப்பதுபோல எம்பெருமான் லாவண்யம்
நிறைந்தவனென்றும், கடலில் மீன்கள் திளைக்குமாபோலே மீன்போன்ற திருக்
கண்கள் திகழ்ப்பெற்றவ னெம்பெருமான் என்றும் கொள்க.

வண்ணமேயன்றி = திருமேனி நிறத்தைச் சொன்னதாகவுமாம்; ஆசிரித
ஸௌலப்பம் முதலிய குணங்களைச் சொன்னதாகவுமாம். (எ)

இனியெப்பாவம்வந்தேய்தும்? சொல்லீர்

எமக்கிம்மையேயருள்பெற்றமையால் * அடும்

தனியைத்தீர்த்தின்பமேதகுக்கின்றதோர்

தோற்றத்தோன்னேறியை * வையம்தொழப்பமே

முனியை வானவரால்வணங்கப்பமே

முத்தினைப் பத்தர்தாம்ஊர்கின்றதோர்

கனியை * காதல்செய்தேன்னுள்ளங்கொண்ட

கள்வனை இன்றுகண்டுகொண்டேனே. (அ)

இம்மையே இஹலோகத்திலேயே

அருள் பெற்றமையால் { எம்பெருமானுடைய
திருவருளைப்
பெற்றேனாதலால்

இனி இனிமேல்

எமக்கு எம்மை

எப்பாவம்

எவ்விதமான பாவம்

வந்து எய்தும்

வந்து கிட்டக்கூடும்?

சொல்லீர்

சொல்லுங்கள்;

அடும்

ஆத்மதூரிகையைவிளைக்கிற

தனியை

கருமங்களை

தீர்த்து தவிர்த்து
 இன்பமே நித்யநந்தத்தையே
 தருகின்றது தருகின்ற
 ஓர் தோற்றம் { ஒப்பற்ற விலகணமாய்
 தோல் { அநாதியான உபாயமா
 நெறியை { யிருப்பவனும்
 வையம் உலகத்தவர்களால்
 தொழப்படும் ஆசிரிக்கப்படுகின்றவனும்
 முனியை { (அவர்களுடைய நன்மை
 களைச்) சிந்திப்பவனும்
 வானவரால் { வித்யஸூரிகளால்
 வணங்கப்படும் { வணங்கப்படுகின்ற

முத்தினை முத்துப்போன்றவனும்
 பத்தர் தாம் பத்தர்களால்
 நுகர்கின்றது உட்கொள்ளப்படுகின்ற
 ஓர் கனியை ஒரு பழம்போன்றவனும்
 காதல் செய்து ஆசையுற்ற
 என் உன்னம் { என் நெஞ்சைக் கொள்ளை
 கொண்ட { கொண்ட
 கள்வனை கள்வனுமான பெருமானை
 இன்று கண்டுகொண்டேன்—.

* * * —பாசார் தொடங்கும்போதே “இனி யெப்பாவம் வந்தெய்தும் சொல்லீர்” என்று கம்பிரமாகத் தொடங்குகிற மிடுக்கு நோக்கத்தக்கது. இனிப் பரமபதமென்று வேறொரு ஸ்தானநிச்சேஷமுண்டென்றும் அங்குப்போய்ப் பெற வேண்டிய பேறு வேறென்று இருக்கின்றதென்றும் தாம் கொண்டிலாமையைத் தெரிவிக்கின்றார் ‘இம்மையே அருள் பெற்றமையால்’ என்று. ஸகல பாபங்களும் தொலைந்து பெறவேண்டிய பேறு இப்பிறவிதன்னிலே இவ்வுலகத்தன் னிலே பெறப்பட்டதாதலால் இனி ஒரு பாவமும் என்னை வந்து அணுகப் பாஸத்தியில்லை யென்கிறார்.

அநேதுனியைத் தீர்த்து—துணி என்று துன்பத்திற்குப் பெயராயினும் துன்பத்திற்கு மூலகாரணமான கருமம் இங்கே பொருளாகக் கடவது; “சுஹம் சுவாஸவ-ஃவாவெஷுரொகோக்ஷயிஷுரஜி” என்ற சரமச்சலோகத்தின்படியே ஸகல பாபங்களையுந் தொலைத்தருளி நித்யமான ஆநந்தத்தைத் தந்தருளவல்ல எதித் தோபாயமான எம்பெருமானைக் கண்டுகொண்டே நென்கிறார். “கஜேதவெஷுஷெஸைத-ஃ” இத்யாதி ச்ருதிகளை உட்கொண்டு எம்பெருமானை ‘நேறி’ என்னுஞ் சொல்லாற் சொல்லுகிறார். தன்னையடைதற்குத் தானே மார்க்கமா யிருப்பா னிறே எம்பெருமான். (அ)

என்செய்கே னடியேனுரையீர் இதற்கென்று

மென்மனத்தே யிருக்கும்புகழ் *

தஞ்சையாளியைப் போன்பெயரோன்

நெஞ்சமன் றிடந்தவனைத் தழலேபுரை *

மின்செய் வாளரக்கன்நகர் பாழ்படச்

சூழ்கடல்சிறைவைத் திமையோர்தொழும் *

போன்செய்மால்வரையை மணிக்துன்றினையன்றி

என்மனம் போற்றியென்னுதே.

அடியேன்	பரதந்திரான நான்	அரங்கம்	இராவணனுடைய
இதற்கு என் செய்கேன்	{ (அகன் பண்ணின் மஹேஸ்வர பகரமாகிய) இதற்கு என்ன கைம்மாறு செய்வேன் ?	நகர்	நகரமாகிய இலங்கை
உரையீர்	சொல்லுங்கள்;	பாழ்பட	பழாடும்படி
என்றும்	எக்காலமும்	குழ்	{ ஆங்குகரியைச் சூழ்ந்து கொண்டு அகழாயிருந்த
என் மனத்தே	என்னுள்ளத்திலேயே	கடல்	கடலை
இருக்கும்	குடியிருப்பதனாலாகிய	சிறை வைத்து	அணைகட்டினவனும்
புகழ்	கீர்த்தியையுடையவனும்	இமையோர்	{ தேவர்களால் ஆசாயிக்கப் பெடுமவனும்
தஞ்சை	{ தஞ்சைமாமணிக்கோயிலை ஆள்பவனும்	பொன் செய்	{ விரும்பத்தக்க
ஆளியை		மால்	பெரிய
அன்று	நாகவீம்ஹாவதாரத்தில்	வரையை	மலைபோன்றவனும்
பொன் பெயரோன்	{ இரணியனுடைய	மணி	{ நீலவணியமமான
கெஞ்சம்	மாற்பை	குன்றினை	{ பர்வதம் போன்றவனு
இடந்தவனை	பிளந்தொழித்தவனும்	அன்றி	{ மான திருநகையூர்
தழுவே புரை	நெருப்புப்போன்றவனும்		{ நம்பியைத் தவிர்த்து
மின் செய்	ஒளிவிடுகின்ற		{ (மற்றொருவனை நோக்கி)
வான்	வாட்படையையுடையனான	என் மனம்	என் மனமானது
		போற்றி	{ மங்கனாசாஸனம்
		என்னொது	{ பண்ணமாட்டாது.

* * *—எம்பெருமான் செய்தருளின உபகாரத்திற்குப் பிரதியுபகாரம் பண்ணுமலிருக்க முடியவில்லை, பண்ணுவோமென்றாலும் அவனுக்கு நாம் பண்ணலாவதொரு உபகாரமில்லை என்று கொண்டு 'என்செய்கேனடியே னுரையீர்' என்கிறார். எனக்கென்ன ஒரு கைம்முதலில்லாதபடி ஸ்வரூபமே பிடித்து பரதந்திரான நான் எதைச் செய்வேன் என்பது தோன்ற இங்கு 'அடியேன்' என்றது.

எப்போதும் என்னுடைய ஹ்ருதயத்தை விட்டுப் பிரியாமையால் வந்த புகழையுடையனாய், தஞ்சைமாமணிக்கோயிலிலே நியந்தி பண்ணியிருக்கு மவனாய், ப்ரஹ்மாதாழ்வான் பக்கவிலே பக்தபாதாதிசயத்தாலே இரணியனது மாற்பைப் பிளந்தொழித்தவனாய், நெருப்புப்போல் செம்பட்ட வுடம்பையுடைய இராவணனது இருப்பிடமான இலங்காபுரியைச் சுகோடாக்குவதற்குக் கடலிலே அணைகட்டி யெழுந்தருளினவனாய், இப்படிப்பட்ட அகிமாதுஷ சேஷத்தங்க ளுக்குத் தோற்றுத் தேவர்களால் வணங்கப்படுமவனாய், அப்படி வணங்கப் பெறுதலால் புகர் பெற்ற வடிவை யுடையனான எம்பெருமானையன்றி மற்றொரு வனை என்மனம் வாழ்த்த விரும்பமாட்டாது. ஸம்ஸாரியான நான் நியந்தியுரி கள் பெறும் பேற்றைப் பெற்றேன் ; பரதந்திரானிருக்கையாலே ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாவது கான்கின்றிலேன், எதைச் செய்வேன் ? சொல்லுங்கோள் என்றாயிற்று.

தோலேண்டலர் பூம்பொழில்மங்கையர்

தோன்றல் வாட்கலியன் திருவாலி

நாடன் * நன்னிறையூர்நின்றநம்பிதன்

நல்லமாமலர்ச்சேவடி சென்னியிற்

சூடியும் தோழுதுமெழுந்தாடியும்

தோண்டர்கட் கவன் சொன்னசொல்மலை *

பாடல்பத்திவை பாடுமின்தோண்டர் !

பாடும்மிடைப் பாவம்நில்லாவே

(௧௦)

தோடு	இதழ்களானவை	சென்னியில்	{ (தமது) தலைமே
விண்டு	விரிந்து	சூடியும்	{ வணிந்தகொண்டும்
அலர்	விகலிக்கப்பெற்ற	தொழுதும்	வணங்கியும்
பூ பொழில்	பூஞ்சோலைகளையுடைய	எழுந்த	எழுந்திருந்து
மங்கையர்	{ திருமங்கை	ஆடியும்	{ (ப்ரீதிக்குப்
தோன்றல்	{ நாட்டிலுள்ளவர்கட்குத்		{ போக்குவீடாகக்)
	{ தலைவரும்		{ கூத்தாடியும்
திரு ஆலி	{ திருவாலி நாட்டுக்குப்	தோண்டர்	{ பாகவதர்களுக்கு
நாடன்	{ பிரபுவானவரும்	கட்கு	{ (உஜ்ஜீவனமாக)
வான்	வானை யுடையவருமான	சொன்ன	அருளிச்செய்த
கலியன்	{ அத்	சொல் மலை	சொல் தொடையாகிய
அவன்	{ திருமங்கையாழ்வார்	இவை பத்து	{ இந்தப் பத்துப்
நல்		பாடல்	{ பாசுரங்களையும்
நறையூர்	{ திருநறையூர்	தோண்டர்	எம்பெருமானடியார்கள் !
நின்ற	{ நம்பியினுடைய	பாடுமின்	நீங்கள் ஒதுங்குங்கள் ;
நம்பி தன்		பாட	அங்கனம் ஒதுவே
நல்ல மா மலர்	{ அழகிய சிறந்த	நும்மிடை	{ உங்களிடத்திற் பாவங்கள்
சே அடி	{ திருவடித் தாமரைகளை	பாவம் நில்லா	{ நிற்கமாட்டா.

* * *—இத் திருமொழிகற்றார்க்குப் பயனுரைத்துத் தலைகட்டும் பாசரம் இது. சீழ் ஆறம்பத்தில் “கண்ணுஞ்சுழன்று” என்ற திருமொழி தொடங்கி இத் திருமொழியளவாக நூறு பாசரங்கள் கொண்ட பத்துத் திருமொழிகளால் திருநறையூர்த் திருப்பதியை மங்களாசாஸனம் செய்தாராயிற்று. திருநறையூர் நம்பிக்கு அஸாதாரணமாகவுள்ள ஒரு தன்மை இங்குத் தொனிக்கின்றது காண்மின்;—திருநறையூர்க்கு “நாச்சியார் கோயில்” என்னுந் திருநாமமே மிகப் பரிசுத்தமாக வழங்கிவருவது. திருவிதிப் புறப்பாடுகளில் நாச்சியார்முன்னே யெழுந்தருளவும் நம்பி பின்னே யெழுந்தருளவுமான ஒரு ஸம்பந்தாயமும் காண்கிறோமங்கு. எம்பெருமான் தன்னுடைய மேன்மையை அடக்கிக்கொண்டு தன்னடியார்க்கு மேன்மையைப் ப்ரகாசப்படுத்துகிற திருப்பதி இதுவாதலால், இத் திருப்பதியின் பாடலைத் தலைக்கட்டுகின்ற இப்பாசரத்தில் எம்பெருமானுடைய அத்தன்மை விளங்க, பாசரம் தொடங்கும்போதே (முற்ற பலசூதிப் பாசரம்

கனிற் போலல்லாமல்) ஆழ்வார் தம்முடைய திருப்புகழை முற்கொண்டு பேசுகிறபடி காண்பின். “தோடு விண்டலர் பூம்பொழில் மங்கையர் தோன்றல் வாட்கலியன் திருவாஸி நாடன்” என்னுமளவும் ஆழ்வார் தம்முடைய திருநாம ஸங்கீர்த்தநமேயிதே.

“தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொல் மாலைகள் சொன்னேன்” என்னுமா போலே பக்தர்களுக்கு அம்ருதமாக அருளிச் செய்யப்பட்ட இத்திருமொழியைக் கற்பவர்கள் பக்கவில் பாவமொன்றும் நில்லாது என்றதாயிற்று. (க௦)

அடிவரவு:—சினவில் தாய் வந்த உரங்கள் ஆங்கு எட்டனை பண்ணின் இனி என்செய்கேன் தோடு கண்.

முன்றாத் திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து—நான்காந்திருமொழி,

கண்ணோர வெங்குருதி.

உரையவதாரிகை:—இது திருச்சேறைத் திருப்பதி மங்களாசாஸநத் திருப்பதிகம். எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்படுவதற் காட்டிலும் பாகவதர்களுக்கு அடிமைப்படுதல் விசேஷம் என்கிற ஸகலசாஸ்த்ர ஸாரப்பொருளை ஸ்ரீஸாரநாதப் பெருமானுடைய திருவருளால் ஸ்மரிக்கப்பெற்று, அந்த பாகவதபக்தி நிஷ்டையிலே தாம் உன்னறினபடியை இத்திருமொழியில் வெளியிடுகிறார். இத்திருமொழிக்குத் திருச்சேறைத்திருப்பதி விஷயமாயினும் இப்போது இவர்க்கு உத்தேசம் திருச்சேறையன்று; அத்திருப்பதியி லெழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானும் உத்தேசயனல்லன்; அத்திருப்பதியையோ அப்பெருமானையோ இடைவிடாது சிந்திக்கின்ற பாகவதர்களுண்டே, அவர்கள்தாம் உத்தேசயர் என்பது சொற்போக்கில் வெளியாகின்றது. முடிவில் பயனுரைக்கும் பாகரத்தில் “தண்ணேயம்மான்றனை” என்றருளிச் செய்ததற்கும் ஒரு குறையில்லை;—

ஒருவன் ஒரு வஸ்துவினிடத்தில் அன்பு வைத்தால் அவ்வன்பு அளவற்றது மாயிருந்தால் அஃது அவ்வஸ்துவோடே நின்றுவிடாமல் அதனோடு ஸம்பந்த ஸம்பந்தம் பெற்ற வஸ்துக்களிலும் பெருகிச் செல்லுமென்பதை அனைவரும் தம் தம் அதுபவத்தாலறிவர். அப்படியே பாகவத பக்தியென்பது பகவத் பக்தியின் எல்லை நிலமாக உண்டாமது. பகவத் பக்தியின் உறைப்பையே பாகவத பக்தி வெளிப்படுத்தும். ஸ்வாமியினுடைய பாதுகைகளிலே நாம் ஆதரம் வைத்து

அவற்றைக் கண்களிலொற்றிக் கொள்வதும் தலைமே லணிந்துகொள்வதும் அலம் பித் தீர்த்தம் பருகுவதும் செய்கிறோம்; இதனால் நமக்கு ஸ்வாமியிடத்துள்ள பக்தி அபாரமானது என்பதேயன்றோ வெளியாகின்றது. அதுபோலவே, 'திருச்சேறையையும் அவ்விடத் தெம்பெருமானையும் பணிகின்ற பாகவதர்களே எனக்கு உத்தேசியர்' என்று அருளிச்செய்கிற முகத்தால் அத்திருப்பதியி னிடத்தும் அப் பெருமானிடத்தும் தமக்குள்ள பக்திப் பெருங்காதலே விளக்கப் பட்டதா மென்றுணர்க.

கீழ் இரண்டாம்பத்தில் திருக்கடன்மல்லைத் திருப்பதியை மங்களாசாஸனம் செய்த "நண்ணுதவாளவுணர்" என்னுந் திருமொழியிலும் இந்த பாகவத விஷ்டை வெளியிடப் பட்டுள்ளமை இங்கு ஸ்மிக்கத் தக்கது. *

கண்சோர வெங்குருதிவந்தியிய வெந்தழல்போல் கடந்தலானை *
மண்சேர முலையுண்ட மாமதலாய்! வானவர்தங்கோவேயென்று *
விண்சேருயிளந்திங்க ளகரேஞ்சு மணிமாடமல்கு * செல்வத்
தண்சேறை யெம்பெருமான் தாள்தொழுவார்காண்மினென் தலைமேலாரே.

கண் சோர	{ கண்கள் சுழலமிட்டுத் தளரும்படியாகவும்
வெம் குருதி	வெவ்விய ரத்தமானது
வந்து இழிய	{ வெள்ளமிட்டுப் பெருகவுமாய்
மண் சேர	மாண்டுபோம்படி
வெம் தழல் போல் கடந்தலானை	{ நெருப்புப்போல் செம்பட்ட மயிரையுடையனான பூதனையினுடைய
முலை	(விஷங்கலந்த) முலையை
உண்ட	உறிஞ்சியுண்ட
மா மதலாய்	இனம்பிள்ளையே!
வானவர் தம் கோவே	{ தேவாதிதேவனே!
என்று	{ என்று இவ்வண்ணாகத் ததிசெய்து,

விண் சேரும் இள திங்கள்	{ ஆகாயத்தில் திரிகின்ற பாலசந்திரனுடைய
அகடு	கீழ்வயிற்றை
உரிஞ்சு	அனாவுகின்ற
மணி மாடம்	திருமானிகைகள்
மல்கு	நிறைந்திருக்கப்பெற்ற
செல்வம்	வளம்மிக்க
தண்	குளிர்ந்த
சேறை	{ திருச்சேறையிலெழுந் தருளியிருக்கின்ற
எம்பெருமான்	ஸாரநாதப்பெருமானுடைய
தாள்	திருவடிகளை
தொழுவார் காண்மின்	{ வணங்குமவர்கள் தாம்
என் தலை மேலார்	{ என் தலைமேல் வீற்றிருக்க வுரியார்.

* * * —சந்திரமண்டலத்தளவும் ஒங்கியிருக்கின்ற மாட மாளிகைகள் நிறைந்த திருச்சேறையி லெழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானை நோக்கி 'பூதனையெழுந்த சிறுகுழந்தாய்!' என்றும் 'நித்யஸூரிகட்குத் தலைவனே!' என்றும் சொல்லி அவனுடைய பரத்வ ஸௌல்பயங்களைப் போற்றி உருகுகின்ற பாகவதர்கள் எவரோ, அவர்கள் என் தலைமேல் வீற்றிருக்கவுரியார் என்கிறார்.

கண்ணபிரானைத் தொட்டிற் பருவத்திலேயே முடிக்கவந்தவன் பூதனை ; இவன் யசோதைப் பிராட்டியைப்போல வடிவெடுத்துவந்தாலும் உண்மையில் அரக்கியாதலால் செம்பட்ட மயிரையுடையளாரிருப்பன் ; ஆகவே ' வெந்தழல் போற்கூந்தலானே ' எனப்பட்டது: "கஞ்சன்புணர்ப்பினில் வந்த கருநிறச் செம்மயிர்ப்பேயை" என்றார் பெரியாழ்வாரும். இப்பேய்ச்சி கண்ணபிரானை மகனாகப்பாவித்து முலைகொடுத்ததற்கிணங்க அவனும் இவனைத் தாயாகவே பாவித்து முலையுண்கிற பாவனையில் உயிரை உறிஞ்சியுண்டனனாதலால், கண்கள் சோர்ந்து ரத்தவெள்ளங்கொழிக்க நிலத்தில் வீழ்ந்து மாண்டொழிந்தன னென்க.

மாமதலாய்!—பிள்ளைத்தனத்தில் குறையற்றவனே! என்றபடி. 'மதலை' என்பதன்விளி 'மதலாய்' என்றும்.

இத்திருமொழியின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ப்ரவேசத்தில்—
"பிள்ளையழகிய மணவாளரையர் கரையே போகாநிற்க, உள்ளே மாமதலைப் பிரானைத் திருவடிதொழுதுபோனாலோ?" என்ன; "ஆர்தான் திருமங்கையாழ்வாருடைய பசுந்த ஓ வளையத்திலே கால்வைக்கவல்லார்?" என்றருளிச் செய்தார்" என்றுள்ள பூநீஸுக்கதிகள் இங்கு அநுஸந்திக்கத் தக்கவை. இவ்வாக்கியத்தின் கருத்து யாதெனில்; பிள்ளையழகிய மணவாளரையர் என்பவர் காரியவிசேஷ கருத்து யாதெனில்; பிள்ளையழகிய மணவாளரையர் என்பவர் காரியவிசேஷ மாய்த் திருச்சேறைவழியாய் ஓரிடத்திற் கெழுந்தருள நேர்ந்தவளவில் திருச்சேறைப்பதியினுட் புகாமல் வயல்வழியே போய்க்கொண்டிருந்தார்; அங்கு அவரைக் கண்ட வொருவர் 'வயல்வழியே போவானேன்? திருப்பதியினுள்ளே புகுந்து ஸாரநாதப்பெருமானை ஸேவித்துப் போகலாகாதோ?' என்று கேட்க; அதற்கு அரைவர் சமத்காரமாக ஒரு உத்தரமுரைத்தார்; (யாதெனில்;) இத்திருப்பதி விஷயமாகப் பாசரமுரைத்த திருமங்கையாழ்வார் "தண்ணேறையெம் பெருமான் தாள்தொழுவார்காண்மின் எந்தலைமேலாரே" என்று; அப்பாசரத்தின்படி, திருச்சேறை யெம்பெருமானை ஸேவிப்பவர்கள் ஆழ்வாருடைய மாகுமே; அதற்கு அஞ்சியே உள்ளாப்புகாமல் கரையோரமே போய்விடுகிறேன் என்றாராம். இது ரஸோக்தியேயன்றி வேறில்லை. திருச்சேறை யெம்பெருமானை ஸேவிப்பவர்கள் பக்கனில் ஆழ்வார் வறித்திருக்கும் ப்ரதிபத்தியை விளங்கக் காட்டினபடி.

அம்புகுவ வரிநேங்கண் அலர்மகளைவரையகலத் தமர்ந்து * மல்லல்
கோம்புகுவலிளங்கனிமேல் இளங்கன்று கொண்டேறிந்த கூத்தர்போலாம் *
வம்பலகும் தண்ணோலை வண்ணேற வாணுந்து கோயில்மேய *
எம்பெருமான் தாள்தொழுவார் எப்பொழுதுமென்மனத்தே யிருக்கின்றாரே.

§ வளையம்—திருமுடியிலணியும் மாலே.

அம்புருவம்	அழகிய புருவத்தையும்	எறிந்த	வீசியெறிந்த
அரி நெடு கண்	{ செவ்வரி கருவரிப் பட்டந்த நீண்ட கண்களை யு முடையனான	கடத்தர் ஆம்	நடையழகுடையவனும்,
அலர் மகளை	பெரிய பிராட்டியாரை	வம்பு அலரும்	{ பரிமளம் வீசுகின்ற குளிர்த்த தண் சோலை { சோலைகளை யுடைய
வரை	பெரிய பிராட்டியாரை	வண் சேறை	அழகிய திருச்சேறையிலே
அகலத்து	{ மலைபோன்ற திருமார்பிலே	வான் உந்து	{ ஆகாசத்தையனாவுகின்ற கோயில் மேய { ஸந்தியில் நித்யவாஸம் செய்பவனுமான
அமர்ந்து	பொருந்த வைத்துள்ளவனும்	எம்பெருமான்	ஸாரநாதப்பெருமானுடைய
மல்லல்	{ தணுத்த கிளைகளை	தான்	திருவடிகளை
கொம்பு	{ வடிவமாகவுடைய விளா	தொழுவார்	ஸேவிப்பவர்கள்
உருவம் விளா	{ மரத்திலுள்ள	எப்பொழுதும்	எந்நாளும்
கனி மேல்	பழுத்தின்மேலே	என் மனத்தே	{ என்னெஞ்சிலேயே வாஸஞ் இருக்கின்றார் { செய்கின்றார்கள்.
இன கண்டு	{ (அஸுரவடிவாய் வந்த தொரு) சிறு கண்ணைத் தடியாகத் கொண்டு		

* * *—நான் திருச்சேறை யெம்பெருமானை மனத்திற் கொள்ளுமவனல் லேன் ; அப்பெருமான் திருவடிகளைத் தொழுதுகின்றவர் எவரோ, அவர்களுையே இடைவிடாது நெஞ்சிற்கொள்பவ னடியேன் என்கிறார்.

அழகிய திருப்புருவங்களோடும் நீண்ட திருக்கண்களோடும் கூடின பெரிய பிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே வைத்துக் கொண்டிருப்பவனும், முள்ளைக் கொண்டே முள்ளைக் களைவதுபோல, கன்றினுருவம் கொண்டுவந்த ஒரு அஸு ரனைக் கொண்டு விளாமரமாய் நின்ற மற்றோரஸுரன்மேல் வீசியெறிந்து இரண்டையும் முடித்தவனும், அழகிய சோலைகளால் சூழப்பட்ட திருச்சேறை யில் ஆகாசத்தளவும் ஒங்கியுள்ள ஸந்தியில் நித்யவாஸஞ் செய்தருள்பவனுமான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை ஸேவிப்பவர்கள் ஒருநொடிப்பொழுதும் எனது நெஞ்சைவிட்டுப் பிரியா திருக்கின்றனர் என்றாராயிற்று.

“ எப்பொழுதுமேன்மனத்தேயிருக்கின்றாரே ” என்ற விடத்துப் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில்—“ நிதியூலிதவ்யு:-நிதித்யாஸிதவ்ய: என் கிற விஷயத்துக்கு இடங்காண்கிறிலேன் ” என்றருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்தி பரமபோக்யம். பாகவதர்கள் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தின் அவகாசத்தை ஆக்ரமித்துக் கொள்ளவே சிந்தனைக்கவிய பெருமானுக்கு அங்கு இடமில்லையாம்.

அம்புருவவரிநெங்கண் = ‘ அம்—புருவம் ’ என்று பிரிப்பதுதவிர, ‘ அம்பு உருவம் ’ என்று பிரிப்பதும் பொருந்தும் ; ‘ அம்புபோன்ற உருவத்தையுடைய ’ என்று பொருளாய், கண்ணுக்கு விசேஷணமாகும். கண்களுக்கு அம்பை உவமை யாகச் சொல்லுதல் கவிமரபு: “ அம்பன்வகண்ணாசோதை ” என்றதுங்காண்க.

மீதோடிவாளையிற் மின்னிலக முன்விலகுமுருவினளை *

காதோகோடிமூக்கன் றுடனறுத்த கைத்தலத்தாவென்றுகின்ற *

தாதோவேண்டலம்பும் தண்ணேறையெம்பெருமான் தானையெத்தி *

பாதோபுனல்தூவும் புண்ணியரே விண்ணவரில் பொலிகின்றாரே. (௩)

வான் எயிறு { ஒளி பொருத்திய
கோர்ப்பல்லானது
மீது ஒடி மேல்முகமாக வளர்ந்து
மின் இலக மின்னல்போல் விளங்க
முன் விலகும் { முன்னேவந்து நின்ற
உருவினாள் உருவத்தை யுடையனான
குர்ப்பணகையினுடைய
காதோடு காதையும்
கொடி மூக்கு கொடி மூக்கையும்
அன்று அப்போது
உடன் உடனே
அறுத்த அறுத்துவிட்ட
கைத்தலத்தா திருக்கையை யுடையவனே!
என்று கின்று என்று நிலைநின்றது,—

வண்டு வண்டுகளானவை
தாதோடு பூந்தாதுகளிலே
அலம்பும் ஆவாரம் செய்யப்பெற்ற
தண் சேறை { குளிர்த்த திருச்
சேறையிலுள்ள
எம்பெருமான் ஸாராநாதப்பெருமானுடைய
தானை திருவடிகளை
ஏத்தி அடித்து
போதோடு புஷ்பங்களை யும்
புனல் தீர்த்தத்தையும்
தாலும் ஸமர்ப்பிக்கிற
புண்ணியர் பாக்யசாலிகள்
விண்ணவரில் கீத்யஸூரிகளிற் காட்டிலும்
பொலிகின்றார் மேம்பாடுடையார்.

* * *—சூர்ப்பணகையின் காதையும் மூக்கையும்முத்த வீரனே! என்று சொல்லி எம்பெருமானுடைய திறலில் ஈடுபட்டு அவனது திருவடிகளையே துதித்து மந்திர புஷ்பங்கள் பணிமாறி அர்க்கிய பாத்ய ஆசமரீய தீர்த்தங்கள் ஸமர்ப்பிக்கும் பாகவதர்கள் நித்யஸூரிகளிற்காட்டில் சிறந்தவர்களென்கிறார். எவ்வகையான இடையூறுக்கும் நிலமன்றியே நலமந்த மில்லதோர் நாடாகிய பரமபதத்திலே யிருந்துகொண்டு பகவதாராதம் செய்வதில் அருமையொன்று மில்லை; இருந்தருமா ஞாலமாகிய இங்கிலத்திலிருந்துகொண்டு பகவதாராதம் செய்வதே அரிதாதலால் அங்ஙனஞ் செய்பவர்கள் நித்தியஸூரிகளிற் காட்டிலும் மேம்பட்டவர்களேயாகக் குறையில்லை யென்க. “பாற்கடல் பாம்பனைமேல் பள்ளி கொண்டருளும் சீதனையே தொழுவார் விண் ணுளாரிலுஞ் சீரியரே” என்ற திருவிருந்தமும் நோக்கத்தக்கது.

சூர்ப்பணகையின் பயங்கரமான உருவத்தைக் கூறுவது முதலடி. “முன் விலகு முருவினாள்” என்பதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கூறலாம்;— முன்னே ஸஞ்சரிக்கிற வடிவையுடையவள் என்றும்; கண்டவர்கள் விட்டு விலக வேண்டுமபடியான (பயங்கர) ரூபத்தையுடையவள் என்றும்.

சூர்ப்பணகையின் காதையும் மூக்கையும் அறுத்தது இனைய பெருமானுடைய தொழிலாயினும் இராமபிரான் ப்ரயோஜக கர்த்தாவாதலால் அவனுடைய தொழிலாகச் சொல்லுதலும் பொருந்தும். “நாடுவறு டுகூடுவொ வாஹுஃ-ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஹுஃ” என்கிற நியாயத்தாலும் பொருந்தும். (ங)

தேராளும்வாளர்க்கன் தேன்னிலங்கை வெஞ்சமத்துப்பொன்றிவீழ *
போராளுஞ்சிலையதனால் போருகணைகள் போக்குவித்தாயென்று * நாளும்
தாராளும்வரைமார்பன் தண்சேறையெம்பெருமானும்பராளும் *
பேராளன் பேரோதும் பேரியோரை யோருகாலும் பிரிதிலேனே. (சு)

தேர் ஆளும் தேர்களை நடத்தவல்லவனாய்
வான் வாட்படையையுடையனான
அரக்கன் இராவணனுடைய
தென் இலங்கை அழகிய லங்காபுரியை
வெம் சமத்து கொடிய போர்க்களத்தில்
பொன்றி வீழ் சிதறியழிந்துபோம்படி
போர் ஆளும் { போரை நடத்தவல்ல
சிலை அதனால் { வில்லினால்
பொரு
கணைகள் } கொடிய அம்புகளை
போக்கு
வித்தாய் } பிரயோகித்தவனே!
என்று என்று சொல்லி,

நாளும் நான்தோறும்
தார் ஆளும் { மாலையை அணிந்துள்ள
வரை மார்பன் { மலைபோன்ற திருமார்பை
யுடையவனும்
உம்பர் ஆளும் மேலுலகங்களை ஆள்பவனும்
பேராளன் { பெருமை
பொருத்தினவனுமான
தண் சேறை { திருச்சேறைப்
எம்பெருமான் { பெருமானுடைய
பேர் திருநாமங்களை
ஒதம் ஒதுகின்ற
பெரியோரை மஹாத்மாக்களை
ஒருகாலும் ஒருபோதும்
பிரிகிலேன் * பிரியமாட்டேன்.

* * *—எம்பெருமானைப் பிரிந்து நெடுநாள் தரித்திருப்பினு மிருப்பேன் ;
பாகவதர்களைப் பிரிந்து ஒரு நொடிப்பொழுதும் தரித்திருக்கவில்லை நென்கிறார்.
தேர்வீரனான இராவணனுடைய படைவிடான இலங்காபுரியைப் பொடிபடுத்தி
பெருவிரலே! என்று சொல்லித் திருச்சேறை பெம்பெருமானுடைய பல
பல திருநாமங்களை வாயாரப்பாடும் பெருமையுடையார் எவரோ, அவரை ஒரு
காலும் பிரியமாட்டே நென்றாராயிற்று.

கீதையில் “ஸ.மஹாத்மா” என்றும் “மஹாத்மாநஃ” என்றும் அவன்றானே
சொல்லிப் போர்தவர்களுையாயிற்று இவர் ‘பெரியோர்’ என்கிறது. (ச)

வந்திக்கும்மற்றவர்க்கும் மாசுடம்பின் வல்லமணர் தமக்குமல்லேன் *
முந்திச்சென் றரியுருவாயிரணியனை முரணழித்த முதல்வற்கல்லால் *
சந்தப்பூ மலர்ச்சோலைத் தண்ணேறையெம்பெருமானுளை * நாளும்
சிந்திப்பார்க்கென்னுள்ளம் தேனூறி யெப்பொழுதும் தித்திக்குமே. (ரு)

அரி உரு ஆய் நாலிம்ஹையாய்
முந்தி சென்று முந்தற வெளிப்பட்டி
இரணியன் { இரணியாசரனுடைய
முரணை { வலியை
அழித்த பாழ்படுத்தின
முதல்வற்கு { ஐகக்காணபூதனான எம்
அல்லால் { பெருமானுக்கல்லது,
மாக உடம்பின் { அழுக்கேறின உடம்பை
யுடையராய்
வல் { வலிந்த வாது
செய்பவர்களை

அமணர் தமக்கும் } ஐநார்க்கும்
வந்திக்கும் { ‘வந்தே’ என்று சொல்லிச்
மற்றவர்க்கும் { கொண்டு திரிகிற
பெளத்தர்க்கும்
அல்லேன் { கூட்டுப்படக் கடவே
னல்லேன்;
சந்தம் பூமலர் சந்தப்புத்தங்களை யுடைய
சோலை சோலைகளை யுடைத்தான
தண் சேறை { குளிர்ந்த திருச்சேறையி
லுள்ள
எம்பெருமான் ஞானாதப் பெருமானுடைய

தானே	திருவடியை	என் உன்னம்	என் மனமானது
நானும்	நான்தோறும்	தேன் ஊறி	அமுதம் சுரக்கப்பெற்று
சிந்திப்	பார்க்கு { தியானம் செய்யும்	எப்பொழுதும்	இடைவிடாது
	பாசுவதர் திறத்தில்	தித்திக்கும்	தித்திக்கின்றது.

* * *—தமக்கு பாகவத பக்தி மிக்கிருக்கக் காண்கையாலே அது காரணமாகப் பகவத்பக்தி குறையற்றிருக்கு மென்கிரூர்தில். ப்ராஹ்மதாழ்வாரிணக் காத்தருளவேண்டி நாகங்கமூர்த்தியாய்த் தூணில் தோன்றி ஹிரண்யாஸுரனுடைய மடுக்கை யொழித்த முழுமுதற்கடவுளான எம்பெருமானுக்கு அந்நயர்ஹ சேஷபூதனாயிருப்பே னத்தனையன்றி இப்படியிருக்கில்லாத ஜைநர் பௌத்தர் முதலானருடைய திரளிலே சேரக்கடவேனல்லேன் என்றார் முன்னடிகளில்.

இங்ஙனே உம்மால் திண்ணிதாகச் சொல்லக்கூடுமோ? எது கொண்டு இங்ஙனே நீர் சொல்லுகிறீர்? என்று கேட்பார்க்கு உத்தரமாகப் பின்னடிக ளருளிச் செய்கிறார்;—ப்ரமபோக்கியமான திருச்சேறையிலெழுந்தருளியிருக் கின்ற ஸாரநாதப் பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தினந்தோறும் சிந்திக்கின்ற பாகவதர்களை நினைத்த மாத்திரத்தில் என்னுள்ளமானது தேனூறித்தித்திக் கின்றதே, இஃது ஒன்றே போராதோ? ஜைந பௌத்தாதிகளின் திரளிலே புகுதற்குரிய விதி எனக்கு இருக்குமானால் இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ப்ராவண்யம் எனக்கு உண்டாகக்கூடுமோ? பாக்ய விசேஷத்தால் இஃது உண்டாகக் காண்கையினால் முன்னடிகளிற்சொன்னபொருள் கல்வெட்டுக்காண்பின் என்கை.

‘வந்திக்கும் மற்றவர்’ என்றால் எங்ஙனே பௌத்தர்களைக் காட்டும்? என் னில்; பௌத்தர்கள் புத்ததேவதையின் விஷயமாகச் சில ஸ்தோத்ரங்கள் சொல்லுவார்கள்; அவற்றில் ‘வந்தே, வந்தே’ என்று மிகையாகக் காணப்படுத லால் ‘வந்திக்குமவர்’ என்ற சொல் பௌத்தர்களைக் குறிக்குமென்ப.

மாகுடம்பின் வல்லமணர்=உடம்பிலுள்ள அழுக்கைக் கழற்றலாகா தென் றும், மலங்களைத் தேஹத்திலேயே தரித்துக் கொண்டிருப்பதனால் தான் மோசஷ முண்டாகுமென்றும் அமணர்களின் கொள்கை யென்றுணர்க. ‘பௌத்தர்களுக் கும் ஜைநர்களுக்கும் அல்லேன்’ என்றது அவர்களைப்போலே பகவத் விமுகர்க ளாக ஒருகாலும் ஆகமாட்டே னென்றவாறு. (ரு)

பண்டேனமாயுலகையன்றிடந்த பண்பாளா வென்று நின்று *
தொண்டானேன் திருவடியேதுணையல்லால் துணையிலேன்சொல்லுகின்றேன் *
வண்டேந்தும் மலர்ப்புறவில் வண்ணேறையெம்பெருமா னடியார்தம்மை *
கண்டேனுக்கிதுகாணீர் என்னெஞ்சம் கண்ணினையும் களிக்குமாறே. (கூ)

பண்டு அன்று முன்பொருகால்
எனம் ஆம் மஹாவராஹரூபியாய்
உலகை பூமியை

இடந்த { கோட்டாற் குத்தியெடுத்து
வந்த
பண்பாளா குணசாலியே!

என்று நின்று என்று சொல்லி நிலைகின்ற

கொண்டு } (உனது திருவடிகட்கு)
ஆனேன் } அடிமையானேன்;

திரு அடியே } (உனது) திருவடிகளே
கிணை } துணையாவதன்றி
அல்லால் }

துணை } வேறு துணையுடையே
இலேன் } னல்லேன்;

சொல்லு } இதுசத்தியம்;
கின்றேன் }

வண்டு ஏந்தும் வண்டுகளைத் தரிக்கின்ற
மலர் பூக்களையுடைய

புறவில்

தோப்புகளை யுடைத்தான

வண் சேறை } அழகிய திருச்சேறையி
லுள்ள

எம்பெருமான் ஸாரங்காதப் பெருமானுடைய

அடியார் } பக்தர்களை
தம்மை }

கண்டேனுக்கு } ஸேவிக்கப்பெற்ற
என் நெஞ்சம் } எனது மனமும்

கண் இணையும் இரண்டு கண்களும்

களிக்கும் ஆறு களிக்கும் விதம்

இது காணீர் இதோ பாருங்கள்.

* * *—முன்பு வராஹ கல்பத்தின் ஆதியிலே முஹாவராஹ மூர்த்தியாய், அண்டபித்தியிலே சேர்ந்திருந்த பூமியை அதில் நின்றும் ஒட்டு விடுவித்தெடுத்துக் கொண்டிருந்த நீர்மையை யுடையவனே! என்று இடையறாதே சொல்லிக் கொண்டு அந்நீர்மையிலே தோற்று உனது திருவடிகட்கே அடிமையானேன்; உனது திருவடிகளே எனக்குத்தஞ்சம்; வேறொரு புகலை உடையேனல்லேன்; இங்ஙனே ஆணையிட்டுச் சொல்லக்கடவேன்.

இப்படி திண்ணிதாக அடியேன் விண்ணப்பஞ் செய்வது எது கொண் டென்னில்; வண்டுகள் மாறாத பசுமலரையுடைத்தான சோலைகளாற் சூழப் பட்ட திருச்சேறையிலெழுந்தருளியுள்ள பெருமானுடைய அடியார்களைஸேவித்த மாத்திரத்தில் என்னுடைய நெஞ்சம் கண்களும் களிக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; இவ்வளவு பரிபாகம் பெற்றேனான பின்பு அந்த அத்யவஸாயம் திடமாயிருக்கத் தட்டுண்டோ வென்கிறார். (சு)

பைவிரியும்வரியரவில் படுகடலுள் துயில்மார்த்தபண்பா வென்றும் *
மைவிரியும் மணிவரை போல்மாயவனே யேன்றென்றும், வண்டார் லீலம் *
செய்விரியுந் தண்ணேறையெம்பெருமான் திருவடியைச்சிந்தித்தேற்கு * என் னுயிர்வுங்கொண்டனுக்கா ளானார்க்கு ஆளாமென் னன்புதானே. (அ)

படு கடலில் } ஆழந்த திருப்பாற்கடலில்
பை விரியும் } விரிந்த படங்களை யும் புள்ளி
வரி அரவில் } களை யுமுடைய திருவணந்
தாழ்வான் மீது

துயில் அமர்ந்த பள்ளிகொண்ட
பண்பா } குணசாலியே! என்றும்,
என்றும் }

மை விரியும் } கருவிறம்மிகக் கீலமணி
மணி வரை } மயமான மலைபோன்ற
போல் } (திருமேனியையுடைய)

மாயவனே } ஆச்சரியனே! என்றும்
என்று } பலகால் சொல்லி,
என்றும் }

வண்டு ஆர் } வண்டுகள் படிந்த கரு
லீலம் } நெய்தல்களானவை

செய் கழனிகளிலே

விரியும் மலரப்பெற்ற

தண் சேறை } குளிர்ந்த திருச்சேறையி
லுள்ள

எம்பெருமான் எம்பெருமானுடைய

திரு அடியை திருவடிகளை

சிந்தித்தேற்கு { தியானம்பண்ணுகின்ற
என் { என்னுடைய

ஐ அறிவும் { ஐம்புலன்களின் நிலையும்
கொண்டா { தன் விஷயத்திலுக்கிக்
னுக்கு { கொண்ட அப்
பெருமானுக்கு

ஆள் ஆளுக்கு ஆட்பட்ட பாகவதர்களுக்கு

என் அன்பு } என்னுடைய ப்ரீதியானது
தான் }

ஆள் ஆம் உரியதாகும்.

* * *—இடைவிடாது எம்பெருமானைய நுபவிக்கப்பெறுதலால் விகலித்த படங்களைபுடையனும், ஸர்வேச்வரனுக்கும் வைத்த கண்மாறாதே கண்டுகொண்டிருக்க வேண்டும்படியான வரிகளை புடையனுமான திருவனந்தாழ்வான் மேலே கடலில் திருக்கண் வளர்ந்தருளும் நீர்மையையுடையவனே! என்றும், அஞ்ஜன மலைபோலே குளிர்த்து தாபஹரமான வடிவையுடைய ஆச்சரியனே! என்றும் சொல்லிக்கொண்டு திருச்சேறை யெம்பெருமானுடைய திருவடியையே சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கு மென்னுடைய ஸகலேந்திரிய வுணர்ச்சிகளையும் தன்வச மாக்கிக்கொண்ட அப்பெருமானுக்கு ஆட்பட்டவர் எவரோ, அவர்கள் திறத்திலேயே என்னுடைய அன்பு பெருகுகின்றது என்கிறார்.

தாம் எம்பெருமானை விட்டுப் பாகவதர்களையே பற்றுவதாக அநுஸந்திக்கு மித்திருமொழியில் ‘தண்ணேறையெம்பெருமான் திருவடியைச் சிந்தித்தேற்கு’ என்று சொல்லிக் கொள்ளுதல் தகுமொ வென்று சிலர் சங்கிப்பார்கள்; எம்பெருமானுடைய அடியார்களென்னுங் காரணத்தினால் பாகவதர்கள் உத்தேசயர்களாக ஆகிறுப்போலே ‘பாகவதர்கள் பற்றுந் தெய்வம்’ என்னுங்காரணத்தினால் எம்பெருமானும் உத்தேசயனாதல் கூடுமென்க. “திரிதந்தாகிலுந் தேவபிரானுடைக்கரிய கோலத் திருவுருக்காண்பன் நான், பெரியவண் குருகூர் நகர் நம்பிக்கு ஆளுரியனாய் அடியேன் பெற்ற நன்மையே” என்ற கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பும் அறிக.

“சிந்தித் தேற்கு என்” என்ற விடத்து, வடமொழியில் ஆர்ஷ ப்ரயோகங்களிற்போல உபபத்தி கூறவேண்டும்: ‘சிந்தித்தேற்கு’ என்பது ‘சிந்தித்த எனக்கு’ என்று பொருள்பட நின்றாலும், இங்கு அங்ஙனம் பொருள்படாது ‘சிந்தித்த’ என்று விசேஷண மாத்ரமாக நிற்கும்; திருமாலையில் “மழைக்கன்று வரை முனேந்தும்” என்ற பாசுரத்தில் “உழைக்கின்றேற்கு என்னை” என்ற பிரயோகமும் பிறவும் காணத்தக்கன. (எ)

உண்ணாதுவேங்கூற்றம் ஓவாதபாவங்கள்சேரா * மேலை
விண்ணோரும்மண்ணோரும் வந்திறைஞ்சும் மேன்தளிர்போ லடியினுனை *
பண்ணாரவண்டியம்பும் பைம்பொழில்சூழ் தண்ணேறையம்மான்றன்னை *
கண்ணாரக் கண்ணோக்கிக் கையரத்தோழுவாரைக் கருதுங்காலே. (அ)

மேலே விண்ணோரும்	{	மேலுலகத்தவர்களான நித்ய ஸூரிகளும்
மண்ணோரும்	{	இம் மண்ணுலகத்தி லுள்ளாரும்
வந்து இறைஞ்சும்	{	கிட்டி வணங்கும்படியான
மென் தளிர் போல் அடியினுனை	{	மெல்லிய தளிர் போன்ற [ஸுகுமாரமான] திருவடிகளை யுடையனும்
பண் ஆர வண்டு இயம்பும் பை பொழில் சூழ் தண் சேறை அம்மான் தன்னுனை	{	பண்கள் சிரம்ப வண்டுகள் பாடப் பெற்ற சோலைகளாற் சூழப்பட்ட குளிரிந்த திருச் சேறையில் எழுந்தருளி யிருப்பவனுமான ஸாரநாதப் பெருமானுனை

கண் ஆர கண்டு	{	கண்கள் நிறையும்படி ஸேவித்து
உருகி	{	மனம் நெகிழ்ந்து
கை ஆர	{	கைகளின் ஆசை தீரும்படி
தொழுவாரை	{	தொழாநின்ற பாகவதர்களை
கருதங்கால்	{	சிந்தைசெய்த மாத்திரத்தில்,
வெம்	{	கொடிதான
கூற்றம்	{	யமதேவதையானது
உண்ணாதி	{	நெருக்கமாட்டாது;
ஒவாத பாவங்கள்	{	இடைவிடாத பாவங்க ளானவை
சேரா	{	கிட்டமாட்டா.

* * *—விண்ணுலகத்தவர்களும் மண்ணுலகத்தவர்களும் ஈண்டித்தொழும்படியான திருவடிகளை யுடையனுபக் கொண்டு திருச்சேறையி லெழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானைக் கண்ணாரக் கண்டும் கையாரத் தொழுதும் பரவசப்படுகின்ற ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை நெஞ்சால் நினைத்தமாத்திரத்தில் ம்ருத்புயத்திற்கும் பாபபயத்திற்கும் ப்ரஸக்தி யில்லையாகு மென்கிறார்.

உண்ணாதி வெங்கூற்றம் = ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைச் சிந்திக்கின்றவர்களை யமன் உண்ணமாட்டான், என்றால் ‘அவர்களுக்கு ஒருநாளும் சாவு இல்லை’ என்று பொருளா? என்று சிலர் சங்கிப்பார்கள்; அது பொருளன்று; யமதண்டனைக்கு அவர்கள் ஆளாகமாட்டார்கள் என்று பொருள் காண்க. அன்றியே, பாகவத பக்தர்கள் மரணத்தைப்பற்றின வருத்தத்தினால் கரையமாட்டார்கள் என்பதாகவும் கருத்துக்கொள்ள இடமுண்டு. “பூயொ ஹுகூதகூதுகூகூ ஐகூ ஐகூரூஹிஹதே ஜந்ஹி கூதகூதுகூஃ பூதீக்ஷணே ஐகூஹி வியபிவாகியிஹி = ப்ராயோ ஹ்யக்ருதக்ருத்யத்வாத் ம்ருத்யோருத்விஜதே ஜநஃ - க்ருதக்ருத்யாஃ ப்ரதீக்ஷந்தே ம்ருத்யும் ப்ரியமிவாகிதிம்.” என்கிற ச்லோகம் இங்கு உணரத்தக்கது.

இவ்வுலகில் பலவகையான துக்கங்களுள்ளன. அவற்றுள் மரணதுக்கம் எல்லாவற்றிலும் பெரிது. மரணகாலத்தில் சரீரம் அஸ்வாதீநமாய் விடுகிறது. மனம் கலக்கமுறுகின்றது. புத்தி ஸ்வாதீநமற்றுப் போகின்றது. இந்திரியங்கள் நிலைகுலைகின்றன; என்றிவை முதலான காரணங்களினால் மரணத்தைப் பற்றி மஹத்தான துக்கமுண்டாகிறது. இவ்வுலகத்தோடு அதுவரையிவிருந்த ஸம்பந்தமென்ன, பந்துமிதர புத்ரகளத்தானிகளோடு இருந்த ஸம்பந்தமென்ன, இன்னமும் தன்னுடையனவாகப் பாவித்த வீடு வாசல் முதலிய பலவகைப் பொருள்களோடு வைத்துக் கொண்டிருந்த ஸம்பந்தமென்ன, ஆகிய இவற்றை

யெல்லாம் விடநேருகின்றது. தாம் செய்பவேனுமென்று நினைத்துக் கொண்டு இருந்த பலவகைக் காரியங்கள் குறைபட்டு நிற்கின்றன.—இத்யாதி காரணங்களாலும் மரணமென்றால் யாருக்கும் ருசிப்பதில்லை. ஆகையால் மரணமென்றால் பெரும்பாலும் மனிகர் துக்கமடைவது இயல்பு.

பரலோகமுண்டென்றும், பாப புண்யங்கட்குப் பலன் கிடைத்தே தீருமென்றும், ஸ்வர்க்க நரகங்கள் புண்ய பாப பலன்களென்றும் நம்பிக்கை யுள்ளவர்களுக்கு ஜீவித்திருந்த காலத்தில் தாம் செய்த பலவகைப் பாவங்களை நினைத்து அவற்றின் பலன்களை யதுபவிக்க நேரிடுமே யென்கிற அச்சத்தினால் மிக்க துக்க முண்டாகக் கூடியது. ஜீவித்திருந்த காலத்திலோவெனில், சிலர் உலக வியாபாரங்களில் மண்டிப் பரலோகத்தைப் பற்றி நினைக்க அவகாசமும் பெறாமல் விஷய ஸுகங்களுக்காகப் பாவஞ் செய்கிறார்கள். சிலர் பரலோகத்தையும் பாப புண்யங்களையும் ஈச்வரனையும் இல்லைசெய்து சரீர ஸுகத்திற்காக வேண்டிற்றெல்லாம் செய்யலாமென்று நினைத்துப் பாவஞ் செய்கிறார்கள். சிலர், நாம் நீண்டகாலம் ஜீவித்திருக்கப் போவதாகவும், கடைசி காலத்தில் பரலோகத்திற்கு வேண்டியதைச் செய்து கொள்ளப் பார்க்கலாமென்றும் நினைத்து உள்ள வரையில் ஸாம்ஸாரிக ஸுகத்துக்காகப் பாவச் செயலில் இழிந்து பிறகு மீள முடியாமல் நிற்கிறார்கள். ம்ருத்புவோ நமது எண்ணங்களையும் காரியங்களையும் ஸமய ஸந்தர்ப்பங்களையும் கவனிக்காமல் வந்துவிடுகின்றது. ஆகையால் பெரும்பாலும் எல்லோருமே ம்ருத்புவுக்கு அஞ்சி வருந்துகின்றனர். ஆனால், உண்மையான பத்தர்களும் உலகத்தின் போக்கை நன்றாய்க் கண்டறிந்தவர்களும், எப்போதும் பகவத் பாகவதர்களைச் சிந்தை செய்துகொண்டு ஆத்மாநந்தத்தில் ஆழ்ந்து ஓடப்பவர்களும் மரணத்தைப்பற்றிச் சிறிதும் வருந்த மாட்டார்கள்; மரணத்தை அவர்கள் ஒரு உத்ஸவமாக நினைத்து ஸந்தோஷமே யடைவார்கள்.

ஸ்வதேசத்தையும் மாதா பிதாக்களையும் மற்றுமுள்ள உறவினரையும் விட்டுப் பரதேசம் போய்ப் பொருளீட்டும் ஒரு சிறுவன் தன் முயற்சி கைகூடி, மிக்க பொருள் திரட்டிக்கொண்டு தன் வீடு திரும்பும்போது சிறிதும் வருந்துவதில்லைன்றோ. பந்துக்களையும் ஸ்வதேசத்தையும் விட்டு நீண்டகாலம் பரதேசத்தில் வசித்த அச்சிறுவன் தன்னில்லம் திரும்பி ஸ்நேஹமயியான மாதாவையும் பந்து பார்தவர்களையும் எப்பொழுது பார்க்கப்போகிறோமென்று ஆவலோடு காத்திருந்தவன் அச்சமயம் நெருங்கும்போது மஹத்தான ஸந்தோஷத்தையே அடைகிறான். ஸாத்யமானவளவும் விரைவில் தன்னில்லம் போய்ச்சேர நினைக்கிறான். மதா பிதாக்களைக் கிட்டி அவர்களுடைய அன்புக்கு நாம் எப்பொழுது பாத்ரமாகப் போகிறோமென்று நினைக்கிறான். ஏனென்றால், அவன் பரதேசத்தில் நீண்டகாலமிருந்தாலும் தன் முயற்சியில் ஸித்திபெற்று நிரம்பிய பொருளைத் திரட்டியிருப்பதால் ஒருவகையான ஆத்ம ஸந்தோஷத்தை அடைந்திருக்கிறான். இவ்விதமாகத் தான் திரும்பும்போது தகப்பனார் தன்னை மிகவும் புராட்டப் போகிறார் என்கிற நம்பிக்கை அவனுடைய மனத்தை உத்ஸாஹப்

படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. தன் முயற்சியில் ஸித்தியடைந்த புதல்வன் தன் தந்தையிடம் திரும்பிப் போகுப்போது அடையும் ஆநந்தம் விலகாமைமாயிருக்கும். அதுபோல் உண்ணாயாகத் தன் நிலைமையை யறிந்த பக்தனானவன் இவ்வுலகத்தில் தன் கடமைகளை ஒழுங்குபடச் செய்து ஈச்வரனுடைய கியமனத்தால் ப்ரார்த்தபோகம் முடிந்து பிதாவான அவ்விச்வரனுடைய ஸந்திதானத்திற்குப் போகுங்காலம் கிட்டும்போது (அதாவது) இவ்வுலகத்தின் துக்கமயமான நிலைமையிலிருந்து முடிவாக விடுபடும்போது மஹத்தான ஆநந்தத்தை அடைகின்றான். அவ்வானந்தத்தை எதனோடும் ஒப்பிடமுடியாது. அப்படியே திருச்சேறை நெயம்பெருமானைத் தொழுத பாகவதர்களைச் சிந்தை செய்பவர்களும் க்ருதக்ருத்யர்களாதலால் அவர்கள் ஒருகாலும் ம்ருத்புலுக்கு அஞ்சி நிருக்கமாட்டார்கள்; பாவத்திற்கும் பயப்படப் ப்ரஸக்தியில்லை—என்றதாயிற்று. (அ)

கள்ளத்தேன் போய்யகத்தேனாதலால் போதருகால் கவலையென்னும் *
வேள்ளத்தேற்கென்கோலோ வினாவயவள்கருகீலம் களைஞர்தாளால்
தள்ள * தேன்மணநாறும் தண்ணேறையெம்பெருமான்ருளை * நாளும்
உள்ளத்தேவைப்பாருக் கிதுகாணீரேன்னுள்ள முருகுமாறே. (க)

வினாவயவள { பயிர்தழைத்த கழனிகளில்
(முளைத்திருக்கிற)
கருகீலம் கருநெய்தலை,
களைஞர் களைபிடுக்குகிற உழவர்
தாளால் (தக்கன்) கால்கனாலே
தள்ள ஒதுக்கித்தள்ள,
தேன் { (அதில்கின்ற மொழுநின்)
தேனினுடைய
மணம் நாறும் பரிமளம் வீசப்பெற்ற
தண் சேறை { திருச்சேறையில்
எழுந்தருளி யிருக்கின்ற
எம்பெருமான் ஸாரநாதப்பெருமானுடைய
தாளை திருவடிகளை
நாளும் காந்தோறும்
உள்ளத்தே கெஞ்சிலே

வைப்பாருக்கு { வைத்துச் சிந்தைசெய்கின்ற
பாகவதர் விஷயத்தில்
என் உன்னம் { என்மனம் கீர்ப்பண்டமாக
உருகும் ஆற { உருகும் விதத்தைப்
காணீர் { பாருங்கோன்;
கள்ளத்தேன் { ஆத்மாபஹாரக்கன்வனும்
பொய் { வஞ்ச நெஞ்சை
அகத்தேன் { புடையனுமாய்
ஆதலால் { அடியே னிருப்பதால்
போதருகால் { ஒருநொடிப் பொழுதும்
இடைவிடாதே
கவலை {
என்னும் { அக்கமாகிற பெருங் கடலில்
வெள்ளத் { அழுந்திக்கிடந்த
தேற்கு { எனக்கு
இது என் { இப்படிப்பட்ட பேற
கொல் { எவ்வளவு உண்டா
யிற்றோ ?

* * *—பாகவதர்களை ஸேவிக்கப் பெற்றதனால் தமக்குண்டான எல்லை கடந்த ஆனந்தத்தைப் பேசி, அயோக்யனான எனக்கு இப்படிப்பட்ட ஆனந்தத்தை யறுபவிக்கும்படியான பாக்கியம் எங்கனே வாய்த்ததோ, தெரியவில்லையே! என்று தம்மில் தாம் விஸ்மயப்படுகிறார்.

நெற்பயிர்கள்வினாயுந் கழனிகளிலே இடையிடையே கருநெய்தல்கள் முளைத்திருக்கும்; களைபிடுக்கித்திரியும் உழவர்கள் அவற்றைப் பிடுக்கியெறிய, அவற்றி

னின் தும் ஒழுகாசின் ததேனின் மணம் ஊரெங்கும் வீசுகின்றதாம் ; இப்படிப் பட்ட போக்யதைபொருந்திய திருச்சேறையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஸார நாதப் பெருமானுடைய திருவடிகளில் அன்புடையரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் விஷயத்திலே என் உள்ளம் நீர்ப்பண்டமாக உருகுகின்றதே !; இப்படிப்பட்ட ஹ்ருதயபரிபாகத்திற்கு நான் உரியேனோ ? நானோ ஆத்மாபஹாரக்கள்வன் ; * வஞ்சக்கள்வன் மாமாயனான எம்பெருமானையும் வஞ்சிப்பவனாயிருக்கின்றேன் ; இப்படியிருக்கையாலே மேன்மேலும் துக்கங்களையே அதுபவிக்கவுரியேன் நான் ; அப்படியிருந்தும் ஒருதுக்கத்துக்கும் ஆட்படாமல், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஸேவிப் பதும் அதனால் நெஞ்சு உருகப்பெறுவதுமாய்ச் சுகிர்த்தேனே !, இஃது என் கொல் ! என்கிறார்.

கள்ளத்தேன்-கள்ளத்தனமுடையேன். “யொந்யாயாவணாநாநநியா பூதிவடிவெது கிம் தெந நக்யுதம் வாவம் ஹாரொணாதாவஹாரிணா = யோந்யதா ஸந்தமாந்மாநம் அந்யதா ப்ரதிபத்யதே-கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா ?” என்ற ப்ரமாணம் இங்கு அதுஸந்திக்கத்தக்கது. பகவத்சேஷமான ஆத்மவஸ்துவை அங்கனம் உணரப்பெறுதவன் பெரிய கள்ளன் ; அவன் எல்லாவகையான பாவங்களையும் செய்தவனாவன் என்பது இந்த ச்லோகத்தின்கருத்து. ஆழ்வார் தம்மை அப்படிப்பட்ட கள்வனாக அது ஸந்தித்துக் கொள்ளுகிறார். ‘போதோருகால்’ என்றபாடம் மறுக்கத்தக்கது. போதருகால்—நிகழுங்கால மெல்லாம் என்றபடி.

கவலை—மறப்பும் துக்கமும்.

....

....

....

(சு)

பூமாண்சேர் கருங்குழலார்போல்நடந்து வயல்நின்றபேடையோடு * அன்னம் தேமாலினின்னிழவில் கண்யேலும் தண்ணேறையம்மான் தன்னை * வாமாந்தேர்ப்பரகாலன் கலிகன்றியொலிமாலைகொண்டோண்டிர் * தூமாண்சேர் பொன்னடிமேல் சூட்மேன் லுந்துணைக்கையால் தொழுதுநின்றே.

அன்னம்	அன்னப்பறவைகள்
வயல் நின்ற	} கழனிகளில் திரிகிற
பேடை	
யோடு	பேடைகளோடு கூட,
பூ மாண் சேர்	} பூக்களணிந்து அழகு பெற்ற
கரு குழலார்	
போல்	
நடந்து	
	(பின்பு)
தே மாவின்	தேன் மாமரத்தினுடைய
இன் நிழலில்	இனிமையான நிழலில்
கண் துயிலும்	கண்ணுறங்கப்பெற்ற
தண் சேறை	} திருச்சேறையி லெழுந்

அம்மான்	} எம்பெருமான் விஷயமாக,-
தன்னை	
வாம்மாந்தேர்	} ஒடிவருகின்ற
	தேரையுடையரான
பரகாலன்	} திருமங்கையாழ்வார்
கலிகன்றி	
ஒலி	அருளிச்செய்த
மாலை	} இச் சொல்மாலைகளைக்
கொண்டு	
தொண்டிர்	ஒ பத்தர்களே,
தூ	பரிசுத்தமாய்
மாண் சேர்	மாட்சிமை தங்கியதாய்

பொன்	விரும்பத்தக்கதான்		
அடி மேல்	{ (அப்பெருமானை) திருவடிகளின் மேலே	தொழுது நின்ற	{ னேவித்திருந்த
தம் துணை கையால்	{ உங்களுடைய அஞ்ஜலிபந்த மான கைகளினால்	சூட்டுமின்	சூட்டுங்கோள்.

* * *—கீழ் ஒன்பது பாசரங்களிலும் பாகவத நிஷ்டையைப் பேசியிருந்தும், பயனுரைக்குமிப் பாசரத்தில் “ தண்ணேறையம்மான் தன்னை ” என்று எம் பெருமான் விஷயமாக இத்திருமொழி அருளிச்செய்யப்பட்ட தென்று தலைக்கட்டுகிறார்—பாகவதர்களுக்கு உத்தேசியன் என்கிற முறைமையால் எம்பெருமானும் தமக்கு உத்தேசியன் என்கிற திருவுள்ளத்தைக் காட்டுதற்கு.

இத்திருமொழியைத் திருச்சேறைப் பெருமானுடைய திருவடிகளிலே உங்களுடைய கைகளால் கொண்டு சூட்டுங்கள் என்று தொண்டர்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறார்—இத்திருமொழிகற்கைக்கு வேறொருபயன் வேண்டா; எம்பெருமானுடைய திருவடிகளுக்குத் தாமரைப்பூப்போல அலங்காரமாயிருக்கத்தக்க இத்திருமொழி ஸ்வயம்போக்யம் என்று காட்டினபடி. திருச்சேறைப் பெருமானே ஸேவிக்கப்போமவர்கள் * செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சியென்னப்படுகிற புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பிக்கத் தேடவேண்டா; இத்திருமொழியை அறுஸந்தித்துக் கொண்டு செல்லுமளவிலே பூவிட்டதற்கும் மேலாக எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் உவக்கும் என்பதை உய்த்துணர்க.

முன்றாமடியில், வாம்—வாவும் என்றபடி; வாவுதல்—தாவுதல்; திருமங்கையாழ்வாருடைய குதிரைக்கு இட்ட விசேஷணம்: “ செய்யுமெனெச்ச ஹிற்றுயிர் மெய்சேறலும் ” என்ற நன்னூற் சூத்திரத்தால் எச்சத்து உயிர்மெய்கெட்டது.

மான்—குதிரைக்கும் பெயர். (கஉ)

அடிவரவு:—கண் அம்பு மீதோடி தோளும் வந்திக்கும் பண்டு பைவிரியும் உண்ணாது கன்னத்தேன் பூமாண் தந்தை.

நான்காந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ :-

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து—ஐந்தாந் திருமொழி,

தந்தைகாலிற் பெருவிலங்கு.

[திருவழுந்தூர் மங்களாசாஸநத் திருப்பதிகம்.]

தந்தைகாலில் பெருவிலங்கு தாளவிழ * நள்ளிருட்கண்
வந்தவெந்தைபெருமானார் மருவிநின்ற லுர்போலும் *
முந்திவானம் மறைபொழிய மூலாவருவின் மறையாளர் *
அந்திமூன்று மனலோம்பு மணியார்வீதி யழுந்துரே.

(க)

வானம் {மேகமானது
முந்தி { (யாகஞ் செய்வதற்கு)
முன்னமே
மறை பொழிய { மறை பெய்யப்
பெய்ததும்,
மூலா { கிழத்தனமற்ற உருவத்தை
உருவின் { புடையரான
மறையாளர் பிராமணர்கள்
அந்திமூன்று ம முச்சத்தியும்
அனல் ஒம்பும் { அக்கிஷோதரம் செய்யப்
பெற்றதுமான
அணி ஆர் { அழகுமிக்க திருவீதிகளை
வீதி { புடைய
அழுந்தூர் { திருவழுந்துரென்னுள்
திருப்பதியானது,—

தந்தை { தகப்பனாராகிய
வஸுதேவருடைய
காலில் { காலிலே
(பூட்டப்பட்டிருந்த)
பெரு விலங்கு { பெரிய விலங்குப்பூட்டு
தான் அவிழ { இறையிலும்படியாக
நன் இருள் கண் மிகையிலே
வந்த திருவவதரித்த
எத்தை { எம்பெருமான்
பெருமானார்
மருவி நின்ற கித்யவாஸஞ் செய்யப்பெற்ற
ஊர் போலும் திவ்யதேசமாகும்.

* * *—இத்திருமொழியும் மேல்முன்று. திருமொழிகளுமாக நார்பது பாகரங்கள் திருவழுந்தூர்ப்பதி விஷயமாக அருளிச் செய்யப்படுமவை. தனது தவத்தின் வலிமையால் இரத்தத்துடன் வானத்திற் செல்லுந்தன்மையான உபரி சரவஸு வென்னும் அரசன் தேவர்கட்கும் முனிவர்கட்கும் நேர்ந்தவிவாதத்தில் பகஷபாதமாய்த் தீர்ப்புச் சொன்னது காரணமாக முனிவர்களாற் சபிக்கப்பட்டுப் பூமியில் விழுகையில் அவனதுதேர் அழுந்தப்பெற்ற இடமாதல்பற்றி இத்தலத் திற்கு அழுந்தூர் என்று பெயர்வந்தது என்பர். 'தேரழுந்தூர்' எனவும் வழங்கப் பெறும்.

இத்தலத்தி லெழுந்தருளியிருக்கு மெம்பெருமானுடைய திருநாமம் 'ஆமருவி யப்பன்' என்பதாதலால் "தந்தைகாலில் பெருவிலங்கு தாளவிழ நள்ளிருட் கண்வந்த வெந்தை பெருமானார், மருவிநின்றலுர்" என்று தொடங்குகின்றார்.

கம்ஸனால் விலங்கிடப்பட்டுச் சிறையிருந்த வஸுதேவதேவசிகளின் கால் விலங்குகள் கண்ணபிரான் திருவவதரிக்கும்போது இற்று முழிந்தொழிந்த வரலாறு அறியத்தக்கது.

[முந்திவான மித்யாதி.] இவ்வுரில் நித்யாக்திஹோத்ரிகளான பிராமணர்கள் மலிந்திருப்பார்களென்கிறது. அந்தணர்கள் யஜ்ஞயாகங்கள் செய்தால் நன்றாக மழைபொழிந்து தேசங்கள் ஸுபிஷமாபிடுக்குமென்று சொல்லுவார்கள்; திருவமுருதாரின் நிலைமை எப்படிப்பட்ட தென்னில்; அந்தணர்கள் யாகஞ்செய்யத் தொடங்கு முன்னமே வானம் மழைபொழியப்பெறுகின்றதாம். இங்ஙனம் பேசுதல் சபலாதிசயோக்தியென்றாவது அத்யந்தாதிசயோக்தி யென்றாவது அலங்காரசாஸ்திரிகளால் கூறப்படும். காரணமுண்டாவதற்கு முன்னமே காரியமுண்டாய்விடுவதாகச் சொல்லுவதன் கருத்து—காரணமுண்டானவுடனே ஒரு நொடிப்பொழுதும் தாமதியாமல் காரியமுண்டாய்விடுகிறது என்பதேயாம். இதனால், அவ்விடத்து அந்தணர்கள் செய்யும் யஜ்ஞங்கள் தவறாது பயனளிப்பவையென்றதாம்.

முன்றமுடியின் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் “வானமானது முந்தி மழையைப் பொழியுமாய்த்து” என்றிருக்கும் ஸ்ரீஸூக்தியைக் கண்டவர்கள் “முந்திவானம் மழைபொழியும்” என்று மூலபாடத்தைக் கற்பித்தனர்; இது அந்வயிக்க அரிதாதலால் “முந்திவானம் மழைபொழிய” என்ற ப்ராசீர்பாடமே கொள்ளத்தக்கது. இதில் ‘வியாக்கியானவிரோதமுமில்லை; வியாக்கியானம் தாற்பரியீதியிற் செல்லுதலால்.

மூவாவுருவின் = அங்குள்ள ப்ராஹ்மணர்கள் வைதிககருமங்களை நேர்பட அதுஷ்டிக்கவல்ல சக்திவாய்ந்த யௌவநசாலிகள் என்கை. அந்திமுன்றும் = ப்ராதஸ்ஸவநம், மாத்பந்திரஸ்வநம், ஸாயம்ஸ்வநம் என்ற முப்போதும். (க)

பாரித்தேமுந்த படைமன்னர்தம்மை மாள * பாரதத்தித்

தேரில்பாகனயூர்ந்த தேவதேவ ணர்போலும் *

நீரில்பிணைத்தநெலோனைக்கு அஞ்சிப்போன குருகினங்கள் *

ஆரல்கவுளோ டருகணையும் அணியார்வயல் குழமுந்துரோ. (உ)

நீரில்	தண்ணீரில்	அணி ஆர்	அழகுமிக்க கழலிகளால்
பிணைத்த	செழித்து வளர்ந்த	வயல் குழ	குழப்பட்ட
நெடுவானோக்கு	பெரிய மீன்களுக்கு	அமுந்தார்	திருவமுந்தாரானது,—
அஞ்சி	பயப்பட்டு	பாரித்த	{ (வெற்றி பெறவேணு
போன	ஒடிப்போன	எழுந்த	{ மென்று) ஊக்கக்
குருகு	{ குருகு என்னும் பறவைக்	படைமன்னர்	{ ஆயுதபாணிகளான அரசர்
இனங்கள்	{ கணங்கள்	தம்மை மாள	{ கள் முடியும்படி
ஆரல்	ஆரல் என்னுஞ் சிறுமீன்	பாரதத்த	பாரதப் போரில்
கவுளோடு	கதப்பிலேகொண்டு	தேரில்	(அர்ஜுனனுடைய) தேரிலே
அருகு	{ பிண்ணையும் அணுகி வந்து	பாகன் ஆய்	{ ஸாரதியாயிருந்து கொண்டு
அணையும்	{ சேரப்பெற்ற	மூர்ந்த	{ நடத்தின

தேவ தேவன் தேவாதி தேவனுடைய | ஊர் போலும் திவ்யதேசமாகும்.

* * * — ‘புழை மஹானிஷ்ணுவான கண்ணபிரான் பாண்டவர்களுக்குப் பக்ஷபாதியா யிருக்கையாலே நாம் கனவிலும் வெற்றிபெற முடியாது’ என்று தெரிந்துகொண்டு வணங்கி வாழ்ந்து போகலாமா யிருக்கச்செய்தேயும் அது செய்யாதே, ‘அவர்கள் ஐந்துபேர், நாம் நூறுபேர்; நவகோடி நாராயணர்களும் நம் பக்ஷத்திலே உண்டு; நமக்கே வெற்றியுண்டாகத் தக்கது’ என்று ப்ரமித்துப் பரபாப்புடன் போர்செய்யவந்த துரியோதனதியரைப் பாரதப் போரில் முடித்து மண்ணின்பாரம் நீக்குதற்காக அர்ஜுனனுக்கு ஸாரதியாய்த் தேரை நடத்தின பெருமான் வாழாபிடம் திருவழுந்தூர்.

பின்னடிகளில் அவ்விடத்து வயல்வளஞ் சொல்லுகிறது. குருகுளானவை திரள்திரளாக மீன்களைப் பிடிக்க நீர் சிலங்களில் வந்து இழிந்து தம் வாய்க்கு அடங்கக்கூடிய சிறுமீனைப் பிடித்துக் கதுப்பிலே அடக்கிக்கொண் டிருக்கச் செய்தே வேறையொரு பெரியமீன் வந்து தோற்ற, அதைப்பிடிக்க அஞ்சி ஒடிப்போய், பின்னையும் ஆசையினால் வந்து கிட்டாநிற்கு மென்கை. இந்த வர்ணனையின் உட்கருத்தைப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வெளியிடுகிறார் காண் மின்:— “பாரத ஸமரத்தில் பிஷ்மாதிகள் ‘அதிரதர், மஹாரதர்’ என்றிங்ஙனே பேர்பெற்று ஜீவித்திருந்தோம், இப்போதாகப் பூசல்கோழைகளாக வொண்ணது’ என்று ஸாரதி பக்கவிலே வந்து கட்டுவது, தேர்க்காலிலே உழக்குண்டு போகவொண்ணதென்று அகலுவதாய்க்கொண்டு அவர்கள் படுவனவற்றைப் படாநின்றனவாய்த்துக் குருகினங்களும்” என்று. (உ)

சேம்பொன்மதில்குழ் தேன்னிலங்கைக்கிறைவன் சிரங்க ஜாயிரண்மே *
உம்பர்வாளிக் சிலக்காக உதிர்த்தவரலோ ணூர்போலும் *
கோம்பிலார்ந்த மாதவிமேல் கோதிமேய்ந்த வண்டினங்கள் *
அம்பராவுங் கண்மடவார் ஐம்பாலணையு மழுந்தாரே. (ந.)

கொம்பில்	}	கிளைகளினால்
ஆர்ந்த		கிறைத்திருக்கிற
மாதவி மேல்		குருக்கத்திரத்தின் மேலே
கோதி		(தளிர்களைக்) கீறி
மேய்ந்த		மதுபானம் பண்ணின
வண்டு	}	வண்டுத்திரங்கள்
இனங்கள்		
அம்பு	}	அம்புபோன்ற கண்களை
அரவும் கண்		புடையரான மாதர்களி
மடவார்		னுடைய
ஐம்பால்		கூந்தலின்மீது
அணையும்		வந்துசேர்ப் பெற்ற
அழுந்தர்		திருவழுந்தூர்,—

சேம் பொன்	{	சேம்பொன் மயமான
மதின் குழ்		மதின்களாலே குழப்பட்ட
தென்	}	தென்னிலங்காபுரிக்கு
இலங்கைக்கு		
இறைவன்		நாயகனான இராவணனது
சிரங்கள் ஐ	}	பத்துத்தலைகளையும்
இரண்டும்		
உம்பர்வாளிக்கு		ப்ராஹ்மாஸ்திரத்திற்கு
இலக்கு ஆக		லக்ஷியமாகி
உதிர்த்த		அறுத்தொழித்த
உரவோன்	{	பெருயிடுக்கனான
		பெருமானுடைய
ஊர் போலும்		திவ்யதேசமாகும்.

* * * — ‘அரண்மிக்க ஊரிலேயன்றோ நாம் வாழ்கிறோம்; இப்படிப்பட்ட லுருக்கன்றோ நாம் கடவோம், நம்மை வெல்வாருண்டோ?’ என்று மார்பு நெறித்துக்கிடந்த இராவணனுடைய தலைகள் பத்தையும் ப்ரஹ்மாஸ்தரத்துக்கு இலக்காக்கி உதிர்த்தொழித்த பெருமிடுக்கன் வாழுமிடம் திருவழுந்தூர். இந் திரன் முதலானாருடைய வஜ்ராயுதம் முதலிய பெரும்படைகட்டும் அழியாத அவன் தலைகளை ஸாதாரண மதுஷ்ய ஜம்மத்திற் பிறந்து அழித்த மிடுக்கை கோக்கி உரவோன் என்கிறார். உரம்—வலிமை; அதனையுடையவன் உரவோன்.

திருவழுந்தூரிலுள்ள மாதர்கள் தேனோழுக்குக் கூந்தலையுடையார் என்கிறது பின்னடிகளில். மதுமிக்க பூக்களை எப்போதும் கூந்தலி லணிந்திருப்பவர்க ளென்கை. இதுவும் நகர்ச் சிறப்புகளுள் ஒன்றும். கொம்புகள் செறிந்திருந் துள்ள குருக்கத்தியின் மேலே செருக்காலே தளிரையும் பூக்களையும் கோதி அவற்றில் நின்றும் மதுபானம் பண்ணின வண்டினங்கள், அவற்றிற் காட்டிலும் போக்யதையும் இருட்சியும் மிக்கதொரு இடந் தேடிப்போய் இராத் தங்க வேணும் என்று பார்த்து அங்குள்ள ஸ்த்ரீகளின் கூந்தற்கற்றையி லேறு கின்றனவாம். குருக்கத்தியி லிருப்பதிற் காட்டிலும் அங்குற்ற மாதர்களின் தலையிலிருப்பது போக்ய மென்னும் முகத்தால் அவர்களது சிறப்புச் சொல் விற்குயிற்று.

ஐம்பால் = ஐவகைப் பான்மைகளை யுடையதென்று கூந்தலுக்குக் காரணப் பெயர். சுருண்டிருத்தல், நீண்டிருத்தல், அடர்ந்திருத்தல், கறுத்திருத்தல், நறுமணங் கொண்டிருத்தல் ஆகிய இவ்வைந்து தன்மைகள் உத்தம கேச லக்ஷணம் என்க. (௬)

வேள்ளத்துள்ளோராலிலேமேல் மேவியடியேன் மனம்புகுந்து * என் உள்ளத்துள்ளங் கண்ணுள்ளும் நின்றூர்நின்றவூர்போலும் * புள்ளுப்பிள்ளைக்கிரைதேடிப் போனகாதற் பெடையோடும் * அள்ளற்செறுவில் கயல்நாடும் அணியார்வயல்குழமுந்துரே. (௮)

காதல் பெடை { அன்பார்ந்த பேடையோடு
யோடும் { கூடி

பிள்ளைக்கு { குட்டிக்காக இரைதேடித்
இரை தேடி { கொண்டு சென்ற
போன

புள்ளு பறவையானது

அள்ளல் { சேறு மிக்க விளை
செறுவில் { நிலங்கள்ளிலே

கயல் மீன்களை

நாடும் தேடப்பெற்ற

அணி ஆர்வயல் சூழ் அழுந்தூர்—;

வேள்ளத்துள் { பிரளய வெள்ளம் நேர்ந்த
காலத்திலு

ஓர் ஆல் இலை { ஒப்பற்றவொரு
மேல் மேவி { ஆலந்தளிர்நீண்ட
பொருந்தியிருந்து

அடியேன் { (அந்த நிலைமையுடனே)
மனம் புகுந்து { அடியேனது நெஞ்சினுட்
புகுந்து

என் உள்ளத் { எனது அந்த
துள்ளும் { நெஞ்சினுள்ளும்

கண்ணுள்ளும் கண்களினுள்ளும்

நின்றார் நிலைத்து நின்ற பெருமான்

நின்ற நித்யவாஸம் பண்ணுகிற

ஊர் போலும் நித்யதேசமாகும்.

* * * — பிரளயப் பெருவெள்ளத்திலே ஒரு ஆலந்தளிசிலே கண்வளர்ந்தருளினவனுப், 'அந்தோ! சிறு குழவியாய்ப் பிரளயத்திலே கண்வளர்ந்தருளா நின்றானே, பரிசைக்கு ஒருவருமில்லையே; க்ருஷ்ணாவதாரம் முதலியவற்றில் யசோதை முதலானவர்களாகிலு மிருந்தார்கள், இங்கு ஒருவரும் பரிவாரில்லையே; என்ன தீங்கு நேருமோ?' என்று எனக்கு ஆராய்ச்சி பிறக்கும்படி பண்ணி, அந்த ஆராய்ச்சியே ஹேதுவாக என்னுள்ளத்தே வந்து புருந்தவனாய், மாநஸாறுபவ மாத்திரமே பன்றியே கண்ணுக்கும் தானே விஷபமாய் ஹ்ருதயமும் வேறென்றிலே போகாதபடி தானே விஷபமாகு மெம்பெருமான் எழுந்தருளி யிருக்குமிடம் திருவழுந்துர்.

வயல்வளங் கூறுவன பின்னடிகள். குட்டிக்கு இரைதேடிப் போகிற புள்ளானது தவிரியேபோகாதே தனது காதற்பெடைப்போடேபோய், சேறு என்றால் பின்வாங்கவேண்டியதா யிருந்தும் அங்குள்ள போக்யதையின் மிகுதியினால் இறியாது புருந்து இரைதேடித் திரியுமாம்.

இங்கே ஒரு சங்கை பிறக்கும்;— அவ்விடத்து வயல்களிலே மீன்கள் கிராம்பிக் கிடக்கின்றனவாகக் கீழும் மேலும் சொல்லாதிக்க. இங்கு 'இரைதேடும்' என்றது எங்கினே? மீன் அருமைப்பட்டிருந்தாலன்றோ இரைதேடவேண்டும்; கொள்வார் தேட்டமாம்படி குறையற்றுக் கிடக்கும்போது தேடிப் பிடிப்பதாகக் சொல்வது பொருந்தாதன்றோ? என்று. இங்கே "புள்ளுப் பிள்ளைக்கு இரைதேடி." என்றுள்ள சொற்போக்கைக் குறிக்கொண்டால் இந்த சங்கை பிறவாது. அங்குள்ள மீன்கள் நிலமிதியாலே தூணும் துலாமும் போலே தடித்திருக்கும்; அவை பறவைக் குட்டிகளின் வாய்க்குப் பிடிக்க மாட்டாவா கையால் உரிய சிறிய மீன்கள் தேடிப்பிடிக்க வேண்டுமத்தையுன்றோ. (ச)

பகலுமிரவும் தானேயாய்ப் பாகும்விண்ணுந்தானேயாய் *

நிகரில்கடரா யிருளாசி நின்றார்நின்ற வூர்போலும் *

துகிலின்கொடியும் தேர்த்துகளும் தன்னிமாதர்கூத்தல்வாய் *

அகிலின்புகையால் முகிலேய்க்கும் அணியார்வீதி யழுந்துரே. (சு)

அகிலின் கொடியும் { தணிகளோடு கூடின த்வஜங்களும்
தேர் அகலும் { தேர் நடத்தும்போது உண்டாகும் துள்களும்
தன்னி கொங்கி
மாதர் ஸ்திரீகளுடைய
கூத்தல் வாய் கூத்தலிலே (ஊட்டப்பட்ட)
அகிலின் { அகிற்புகைபுகையிய புகையால் இவற்றால்
முகில் { வர்ஷாகாலத்தை ஏத்திருக்கின்ற ஏய்க்கும்
அணி ஆர் வீதி { அழகிய திருவீதிகளை புடைத்தான

அழுந்தார்—;
பகலும்இரவும் { பகற்போதுக்கும் இராப் தானே ஆய் { போதுக்கும் சியாமலையும்
பாகும் { லீலா விபூதிக்கும்
விண்ணும் { சித்யவிபூதிக்கும்
தானே ஆய் { சியாமலையும்
நிகர் இவ் கடர் { ஒப்பில்லாத தேஜஸ் ஆய் { பதார்த்தங்களுக்கும் ப்ரகாரியாய்
இருள் ஆகி { இருளையும் ப்ரகாரமாக நின்றார் { வுடையரான பெருமான்
கின்ற சித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்ற
ஊர் போலும் தீவ்யதேசமாகும்.

* * *—பகலுமிரவுந் தானேயாய்—“ லீஷாஸாஅாதஃ வவதெ லீஷொ ஷெதி ஸ-புய-ஃ லீஷாஸாஅாதிஸெஷு ஸு ” என்ற உபநிஷத்தின்படியே பகற் போதுக்கு இறைவனுன ஸூர்யனும் இராப்போதுக்கு இறைவனுன சந்திரனும் தனது கட்டளைக்குக் கீழ்ப்பட்டு நடக்கும்படியான தீர்வாறு சக்தி வாய்ந்தவன் திருமால் என்றபடி. தன் ஸங்கல்பத்தாலேபகலை இரவாக்கவும் இரவைப்பகலாக்கவும் வல்லவன் என்றுமாம்; பாரதப்போரில் ஐயத்தாதவத வ்ருத்தாந்தத்தை நினைப்பது.

பாரும் விண்ணும் தானேயாய்—உபயவித்திக்கும் தீர்வாறுகனென்கை. நிகரில் கடராய் இருளாகி நின்றார்—சகலதீரம் முதலிய கடர்ப் பொருள்களையும் அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டான இருட்டையும் வடிவாகவுடையவன். ஸாத்விகர்களாய் ஜாயமாநகால கடாசலம் பெற்றவர்களுக்கு ப்ரகாசமாக ஸேவைஸாதிப்பவன்; ராஜஸர்க்கும் தாமஸர்க்கும் தோன்றுதே இருள்மூடிக் கிடப்பவன் என்றவாறு. ஆகவிப்படி ஐகத்ருபியா யிருந்தாலும் அவாதாரண திவ்யமங்கன விக்ரஹ விசுஷ்டனாய் ஸேவை ஸாதிக்குமிடம் திருவழுந்தூர்.

[துகிலின் கோடியும் இத்யாதி.] அவ்வுரில் எப்போதும் கார்காலமாகவே யிருக்குமென்கிறது. காற்றும் தூள்களும் மேகப்படலங்களும் விசேஷமாகக் கார்காலத்தில் காணப்படும்; அவை இங்குமுண்டு; அங்குள்ள மாளிகைகளெல்லாம் செல்வம் மிக்கனவாதலால் ஒவ்வொன்றிலும் கொடி கட்டியிருக்கும்; அவற்றின் முனையிற் கட்டப்பட்டுள்ள துணிகளின் அலைச்சலினாலுண்டாகும் காற்று; செல்வத் திருவிதிகளில் தேர்கள் ஸஞ்சரிப்பதனால் கிளப்பப்படும் தூள்; மாதர்கள் தங்கள் கூந்தலுக்குப் பரிமள முட்டுதற்காகச் செய்து கொள்ளும் அகிற்புகை (மேகத்திரள் போன்றது) ஆக இவற்றால் தித்தியமும் வர்ஷாகாலமாகவே தோற்றி யிருக்கும். (௫)

ஏடிலங்கு தாமரைபோல் செவ்வாய்முறுவல் செய்தருளி *

மாவேந்தேன்மனம்புகுந்து நின்றார்நின்ற வுர்போலும் *

நீமோடத் தனிச்சூலம்போழ்கக் கொண்டல் துளிதூவ *

ஆடலரவத் தார்ப்போவா அணியார்வீதி யழுந்தாரே. (கூ)

நீடு மாடம் { உயர்ந்த மாடங்களில்
(காட்டப்பட்ட)
தனி சூலம் { ஒப்பற்ற சூலமானது
போழ்க { (மேகத்தின் வயிற்றைத்)
கீண்ட வளவிலே
கொண்டல் { மேகமானது
துளி தூவ { மழைபொழியப் பெற்றதும்
ஆடல் { கூத்தாட்டவொலிகளின
அரவத்து { லுண்டான கோலாஹம்
ஆர்ப்பு ஓவா { ஓயாமலிருக்கப்பெற்றது
மான

அணி ஆர் வீதி அழுந்தார்—;

ஏடு இலங்கு { இதழ்விளங்குகின்ற
தாமரை { தாமரைப்பூ மலர்ந்தா
போல் { லொப்ப
செம் வாய் { சிவந்த திருப்பவளத்தினால்
முறுவல் { புன்முறுவல் செய்து
செய்தருளி { கொண்டு
மாடு வந்து { என்பக்கவிலே வந்து
என்மனம் { என்மனத்திலே புகுந்து
புகுந்து { நின்ற பெருமான்
நின்றார் {
நின்ற { திவ்யவாஸம் பண்ணப்பெற்ற
ஊர் போலும் { திவ்யதேசமாகும்.

* * *—என்னைப் பெறுதற்கு நெடுநாள் ஸமயம் பார்த்திருந்து பெறுகையால் அலப்பலாபம் பெற்றவர்போல ஸந்தோஷித்து அந்த ஸந்தோஷம் விளங்குமாறு, தாமரைப்பூ மலர்ந்தாற்போலே திருப்பவளத்தைத் திறந்து புன்முறுவல் செய்து அதிலே என்னை யீடுபடுத்தி ஹ்ருதயத்திலே வந்து புருந்து ‘இனி இவர்க்கொரு போக்கில்லை’ என்று தோற்ற நின்றவர் கண்ணுக்கு இலக்காக வந்து நிற்கிற திவ்யதேசம் திருவழுந்தூர்.

அத்திருப்பதி எப்படிப்பட்டது?; அங்குள்ள மாடமாளிகைகள் மேக மண்டலத்தளவும் ஒங்கியிருக்கின்றன. மாளிகைகளின் முனையிலே பாதுகாப்புக்குறுப்பாகச் சூலங்கள் நாட்டப்படும். (“சிலையிலங்கு மணிமாடத் துச்சியிசைச் சூலம் செழுங் கொண்டலகடிப” (3-9-4.) என்றார் வைகுந்த விண்ணகரத்திருப்பதிகத்திலும்.) அந்த சூலங்கள் மேகங்களினுடைய கீழ்வயிற்றை யிடித்துப் பிளக்க, மழை சொரிகின்றதாம். (இவ்வதிசயோக்தியினால் மாடமாளிகைகளின் ஒக்கம் உணர்த்தப்பட்டதாம்.) இன்னமும், மாதர்கள் ஆடுகிறபோதுண்டான ஆரவாரம் இடையறாதே செல்லுகின்றதாம். (சு)

மாலைப்புருந்து மலரணைமேல்வைகி யடியேன்மனம்புருந்து * என்
நிலக்கண்கள் பனிமல்க நின்றாநின்ற லுர்போலும் *
வேலைக்கடல் போல்நேவேதி விண்டோய்கதை வேண்மணிமாடத்து *
ஆலைப் புகையாலழற்கதிரை மறைக்கும் வீதி யழுந்துரே. (எ)

வேலை கடல் } கரையையுடைய ஸமுத்ரம்
போல் } போல
நெடு நீண்டிருக்கின்ற
வீதி வீதிகளிலுண்டான
விண் தோய் { ஆகாசத்தளவு மோங்கி
யிருக்கிற
சுதை வெண் } சாந்திட்டு வெளுத்திருக்
மணி மாடத்து } கின்ற திருமாளிகை
களின்மேல்
அழல் கதிரை ஸூரியகிரணங்களை
ஆலைப் } ஆலையாடிக்கின்றந்த
புகையால் } புகையினால்
மறைக்கும் மறைக்கப்பெற்ற

வீதி தெருக்களையுடைத்தான
அழுந்தூர்—;
மாலை புருந்து மாலைப்பொழுதிலே வந்து
மலர் அணை } பூம்படுக்கையில் தங்கி
மேல் வைகி } யிருந்து
அடியேன் } அடியேனுடைய மனத்திற்
மனம் புருந்து } பிரவேசித்த
(பின்பு பிரிவதாகப் பிரஸங்கித்து)
என் நிலம் } எனது நிலோற்பலம்
கண்கள் } போன்ற கண்கள்
பனி மல்க நீர் தரும்பும்படி
நின்றாந் நின்று கொண்டிருந்தவர்
நின்ற கித்யவாஸம் பண்ணுகிற
ஊர் போலும் திவ்யதேசமாகும்.

* * *—இதுமுதல் மேல் மூன்று பாசுரங்களிலும் ஆழ்வார்க்கு நாயகி பாவனை நிகழ்வதாகக் கொள்ளத்தகும்.

என்னோடு கலவிசெய்ய விருப்பங்கொண்டு அதற்கு உரிய மாலைப் பொழுதிலே வந்து சேர்ந்து மென்மலர்ப் பள்ளியிலே தங்கி, அவ்விருப்பில் த்ருப்தி பெறுதே என்னுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளே ஏகதத்துவமாகப் புருந்து, கலவி

யானது பிரிவோடே சேர்ந்தல்லது இருக்கமாட்டாதாகையாலே உடனே பிரிந்து போவதாகப் பிரஸ்தாவித்து, அவ்வளவிலே எனது கண்களில் நின்றும் நீர் பெருக, அதைக்கண்டு 'இவ்வளவு ஆற்றாமையிலே இந்த நாயகியை எங்கனம் விட்டுப் பிரிவது?' என்று கலங்கிக் கால் பெயர்ந்து போகமாட்டாதே நின்றவர் தித்யவாஸம் பண்ணுகிற திவ்ய தேசம் திருவழுந்தூர்.

அவ்விடத்தில் ஒவ்வொரு திருவிதியும் கடல்போன்று பெருமை பொருந்தியிருக்கும். சாந்திட்டு வெண்ணிறமா யிருக்கின்ற மணிராடங்கள் விண்ணுலகத்தளவும் ஒங்கியிருக்கும். ஸூரிய சிவானந்தனைக் கரும்பாலைப்புகை வந்து மறைத்து எங்கும் நிழல் செய்யும். இதுவாயிற்று அவ்வூர்ப் பெருமை.

கதை—'ஸூயா' என்னும் வடரொல் விகாரம். (எ)

வஞ்சிமருங்கு லிடைகோவ மணந்துநின்ற கனவகத்து * என்
நெஞ்சுநிறையக்கைகூப்பி நின்றார் நின்றவூர்போலும் *
பஞ்சியன்னமெல்லடி நற்பாவைமார்களாடகத்தின் *
அஞ்சிலம்பினூர்ப்போவா அணியார்வீதி யழுந்துரே. (அ)

பஞ்சி அன்ன	{ பஞ்சுபோன்று மிருகமான	மருங்குல்	{ இடை	இடுப்பானது
மெல் அடி	{ பாத்தளை யுடைய	கோவ		கோரும்படியாக
நல்		மணந்துநின்ற		ஸம்சுலேஷித்த நின்ற
பாவைமார்கள்	{ நல்ல ஸ்திரீகளினுடைய	கனவகத்து		கனவிலே
ஆடகத்தின்	{ பொன்மயமான அழகிய	என் நெஞ்சு		எனது நெஞ்சு நிறையுமாறு
அம்சிலம்பின்	{ சிலம்புகளினின்ற	நிறைய		
	முண்டான			
ஆர்ப்பு	ஆரவாரமானது	கை கூப்பி	{	நான் அஞ்ஜலி செய்யப் பெற்று
ஒவா	இடைவிடாதிருக்கிற	நின்றார்		நின்ற கொண்டிருந்தவர்
	அணி ஆர் வீதி அழுந்தார்—,	நின்ற		தித்யவாஸம் பண்ணுகிற
வஞ்சி	வஞ்சிக்கொடிபோன்ற	ஊர் போலும்		திவ்ய தேசமாகும்.

* * *—இதாவும் ஆழ்வார் நாயகி ஸமாதியால் பேசும் பாசரம். கணவிலே வந்து கலந்து பிரிந்து போனவர் மற்றுள்ள அன்பரோடும் ஓ நணவிலே கலவி செய்ய வந்து நிற்கிற வீடம் திருவழுந்தூர்.

வஞ்சிமருங்குலிடைகோவ=பெண்டிருடைய இடைக்கு வஞ்சிக்கொடியை உவமை சொல்லது கவிமரபு. இடை கோவ மணந்து நின்றானென்றதனால் பூர்ண ஸம்சுலேஷம் நடந்தமை தோன்றும். 'மருங்குல்' என்றாலும் 'இடை' என்றாலும் இடுப்புக்கே பெயர்; இரண்டு சொற்களையும் சேரப் பிரயோகித்தது தமிழ் வழக்கு. கைகூப்பி—எச்சத்திரிபு.

தீவ்யப்ரபந்த தீவ்யார்த்ததீபிகை.

அங்குள்ள மாதர்கள் பொன்மயமான நூபுரங்களைக் காலிலணிந்து கொண்டு கர்த்தனம் பண்ணு தெய்வர்கள்; அதனாலுண்டான ஆரவாரம் ஓயாதிருக்கு மென் கிறதென்பனங்களில்.

பஞ்சி—பஞ்சு; போலி. பாவைமார்—பதுமைபோல அழகியவர்கள்; உவ மைட—கு பெயர். 'ஹாடகம்' என்னும் வடசொல் ஆடகமெனத் திரிந்தது. (அ)

என்னையும்புலனுமெழிலுங்கொண்டு இங்கேநெருநலெழுந்தருளி*

போன்னங்கலைகள் மெலிவேய்தப் போன்புனிதநூர்போலும்*

மன்னுமுதநீராலிந்தமலர்மேல் வரிவண்டிசைபாட*

அன்னம்பெடையோடுனோடும் அணியார்வயல் குழமுந்தாரே. (க)

மன்னு முதுகை { ஒருநாளும் தண்ணீர் வற்றாத ஆழந்த நீர் கிலைகளிலுள்ள

அயத்தம் } தாமரைப் பூக்களிலே உவர் மேல்

உரி உண்டு உரி உண்டுகள்

இசை பாட இசைகளைப் பாடா கிற்க

(அத்த இசைப்பாட்டுக்குச் சேர)

அன்னம் அன்னப்பறவை

பெடை } தன் பெடையோடுகூட யோகிதன்

சூகம் கர்த்தனம் பண்ணப்பெற்ற

அணி ஆர் வயல் குழ அழுந்தார்-

நெருநல்

இங்கே

எழுந்தருளி

என்

ஐம்புலனும்

எழிலும்

கொண்டு

பொன் அம்

கலைகள்

மெலிவு எய்த

போன

புனிதர்

ஊர் போலும்

நேற்று

வாளிருக்குமிடத்து

எழுந்தருளி

எனது பஞ்சேந்திரிய

அறிவையும்

அழகையும்

கொண்டே கொண்டு

மிக அழகிய (எனது)

வஸ்திரங்கள்

தனரும்படியாகச் செய்து

பிரித்துபோன

பரமபலித்திரருடைய

தீவ்யதேசமாகும்.

* * *—இப்பாசரமும் நாயகி ஸமாதியாற் பேசுவதாம். என்னுடைய

சேவி வரப் கண் முக்கு உடல் என்னும் பஞ்சேந்திரியங்களினுடையவும் வருத்தி களைத் தன்வசமாக்கிக் கொண்டவரும், எனது மேனியழகைக் கொள்ளை கொண்ட வரும், அரையிலப் பரியட்டம் தங்காதபடி பண்ணிவிட்டுப் போனவருமான தலை வர் வாழும்படம் திருவழுந்தார்.

ஐம்புலனைபுங் கொள்கையாவது—லௌகிக பதார்த்தங்களில் ஒரு உறுப்புஞ் சேல்ல வொண்ணாமல் “ஜிஹவே! கிர்த்தய கேசவம் முராரிபும் சேதோ பஜ ப்ரீதரம் பானித்வந்தவ! ஸமர்ச்சயாச்சயுகததா: ச்ரோதரத்வய! த்வம் ச்ருணு- க்ருஷ்ணம் லோகய லோசகத்வய! ஹரே: கச்சாங்க்ரியுக்மாலயம் ஜிக்ர க்ராண! முகுந்த பாத துலஸீம் மூர்த்தந்! நமாதோக்ஷஜம்” (முகுந்தமாலே) என்றசீலோ கத்தின் படியே ஸகல கரணவ்ருத்திகளையும் தன்வசப் படுத்திக்கொள்ளுதலாம். அதில் கொள்ளுகை—பிரிவுத்துயரத்தினால் மேனிநிழம்பியச் செய்கை.

போன புனிதர் ஊர் போலும்—இங்கே ‘புனிதர்’ என்றது எதிர்மறையில்க் களை யென்னலாம்; இப்படி என்னைப் படுகொலை செய்பவர் எவ்வனை பரிசுத்த

932 பெரிய திருமொழி எ-பத்து. ஐ-திரு தந்தைகாலிற்பெருவிலங்கு.

ராவர்? பெண்கொலைப்பாதையன்றோ இவர் என்று ப்ரணயரோஷந்தோற்றச் சொல்லுகிறதாகலாம்.

வயல்களிலுங்கூடப் பாட்டுக் கூத்தும் நடை பெறுகின்றன வென்கிறார் பின் னாடிகளில்.

அரவிந்தம்—தற்சம வடசொல்.

....

....

(க)

நெல்லிற்குவளை கண்காட்ட நீரிற்சுமுதம்வாய்காட்ட *

அல்லிக்கமலமுகங்காட்டும் கழனியழுந்தூர் நின்றானை *

வல்லிப்பொதும்பில் குயில்கூவும் மங்கைவேந்தன் பரகாலன் *

சொல்லிற்பொலிந்த தமிழ்மலை சொல்லப்பாவம்நில்லாவே.

(க)

நெல்லில் { நெற்பயிரினிடையே
(முளைத்த)

குவளை { கருமெய்தற் பூக்கள்

கண் காட்ட { (அவ்வூர்ப்பெண்களது) கண்
கள் போன்றுவிளங்கவும்

நீரில் நீரிலே முளைத்த

குமுதம் ஆம்பல் பூக்கள்

வாய் காட்ட { (அவர்களது) வாய் போன்று
விளங்கவும்

அல்லி கமலம் இதழ்மிக்க தாமரைப் பூக்கள்

முகம் காட்டும் { (அவர்களது) முகம்போன்று
விளங்கவும் பெற்ற

கழனி கழனிகளை யுடைய

அழுந்தூர் திருவழுந்தூரிலே

நின்றானை { எழுந்தருளியிருக்கு மெம்
பிரான் விஷயமாக,—

வல்லி பொதும்பில் { பூக்கொடிகள் மிக்க
முழஞ்சுகளிலே

குயில் கூவும் குயில்கள் கூவப்பெற்ற

மங்கை திருமங்கைகாட்டுக்கு

வேந்தன் தலைவரான

பரகாலன் ஆழ்வார் (அருளிச்செய்த)

சொல்லில் { நல்ல சொற்களினால்
பொலிந்த { விளங்குகின்ற

தமிழ் மலை இத்தமிழ்ப் பாசாங்களை

சொல்ல ஒகவே

பாவம் பாவங்கள்

நில்லா இல்லையாய்விடும்.

* * *—நெல்லுக்குக் களையாக முளைத்த குவளைப்பூக்கள் அவ்வூரிலுள்ள மாதர்களின் கண்போலவும், நீர்நிலங்களிலுண்டான அரக்காம்பல்கள் அவர்களின் அதரம் போலவும், தாமரைப்பூக்கள் அவர்களது முகமண்டலம் போலவும் தோன்றப் பெற்ற வயல்களாற் சூழப்பட்ட திருவழுந்தூரில் நித்யவாஸஞ் செய்தருளா நின்ற ஆமருணியப்பன் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வா ரருளிச் செய்த இத்திருப்பதிகத்தை ஓதவல்லவர்களுக்குப் பாவங்களெல்லாம் தொலைந்து போமென்று பயனுரைத்தாராயிற்று.

....

....

(க)

அடிவரவு:—தந்தை பாரித்த செம்பொன் வெள்ளத்துள் பகல் ௭0 மலை வஞ்சி என் நெல்லில் நிக்கம்.

ஐந்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து—ஆரூந்திருமொழி,

சிங்கமதாயவுண்ணன்.

[இதுவும் திருவமுந்தூர்த் திருப்பதிகம்.]

சிங்கமதாயவுண்ணன் திறலாகமுன்கீண்கேந்த *
சங்கமிடத்தானேத் தழலாழிலுத்தானே *
சேங்கமலத் தயனனையார் தென்னமுந்தையில் மன்னிநின்ற *
அங்கமலக்கண்ணனே அடியேன்கண்டுகோண்டேனே. (க)

முன் முன்னொருகால்,
சிங்கம் அது { நாவில்லா ரூபியாய்க்
ஆய் கொண்டு
அவுண்ணன் இரணியாசரனுடைய
திறல் ஆகம் வலிமிக்க மார்வை
கீண்டு இருபிளவாக்கி
உகந்த திருவுள்ளமுவந்தவனும்
சங்கம் { சங்கை இடத்திருக்கையி
இடத்தானே { லுடையவனும்
தழல் ஆழி { தீக்ஷணமான திருவாழியை
வலத்தானே { வலத்திருக்கையி
லுடையவனும்

செம் கமலத்து { செவ்விய (திருநாபிக்)
அயன் கமலத்திற் பிறந்த பிர
அனையார் மனைப்போன்ற பிரா
மணர்கள் (வாழ்கிற)
தென் அமுந்தையில் } அழகிய திருவமுந்தூரிலே
மன்னி நின்ற திய்வாஸம் செய்பவனும்
அம் கமலம் { அழகிய தாமரை மலர்
கண்ணனே போன்ற திருக்கண்களை
யுடையனுமான
ஆமருவியப்பனை
அடியேன் { அடியேன் ஸேவிக்கப்
கண்டு பெற்றேன்.
கொண்டேன்

* * * தன்னிடத்துப் பரமபக்தி கொண்டு தனது திருநாமங்களையே
அநுஸந்தித்துக் கொண்டிருந்தது காரணமாகச் சிறுக்களுள் பரஹ்லாதாழ்வா
னைப் பலவகைகளிலும் நலிந்து கொண்டிருந்த இரணியனைத் தொலைப்பதற்குத்
தூணில் நின்று நரசிங்கமூர்த்தியாய்த் தோன்றி அவனது மார்பைப் பிளந்து
'ஆச்ரிதனுடைய விசேஷி தொலைப் பெற்றோம்' என்று திருவுள்ள முவந்த
வனும், அவ்விரணியனது உடல் திருநகங்களுக்கே இரை போராமையாலே திரு
வாழி திருச்சங்குகள் வலவருகிலும் இடவருகிலும் இருந்தபடியே திகழப்
பெற்றவனும், நாடிக்கமலத்தில் தோன்றிய நான்முகக்கடவுளைப்போல ஸ்ருஷ்டி
செய்யவும் வல்லர்களான அந்தணர்கள் வாழப்பெற்ற தென்னமுந்தையில் நிய
வாஸம் செய்தருளா நின்றவனுமான புண்டரீகாஷ்டனை அடியேன் ஸேவிக்கப்
பெற்றேனென்றாயிற்று.

“நரசிங்கமாய்” என்னுமல் ‘சிங்கமதாய்’ என்றது என்னென்னில்; முகமே
முக்கிய மாதலால், அதுதான் சிங்கவுருவமாதலால் சொல்லிற்று.

செங்கமலத்தயனனையார் = அவ்வூரிலுள்ளவர்கள் நான் முகனை போத்திருக்கின்றார்கள் என்றால் 'எந்த விஷயத்தில்?' என்று கேள்விபிறக்கும்; ஓயாது வேதமோதும் விஷயத்தில் என்றாவது, ஸ்ருஷ்டியை நடத்தும் விஷயத்தில் என்றாவது கொள்க. "தூதாஸிதாநாஃ ஜமஹூஜவஹிதி ப்ரணாஸஸம்வாராவிரோஹநாடிப: ஸவணி வீலா:" என்ற ஸ்தோத்ரரந்திர பூஸை உத்திராண்க. (த)

கோவாணர்மடியக் கோலையார் மழுக்கோண்டருளும் *

மூவாவானவனை முழுநீர்வண்ணனை * அடியார்க்கு

ஆவா வென்றிரங்கித் தேன்ன முந்தையில் மன்னிநின்ற *

தேவாதிதேவனை யான்கண்டுக்கொண்டு தினைத்தேனை. (உ)

கோ ஆனார் { கூத்திரங்கனென்று பேர்
பெற்றவாடக்கலும்

மடிய மடிந்தொழியும்படி

கோல ஆர் { கோலத்தொழில் வல்ல
மழு { மழுப்படையை

கொண் { (திருக்கையில்)
டருளும் { ஏந்தியுள்ளவனும்

மூவா { கிழத்தனம் முதலிய
வானவனை { விகாரங்களில்லாத
தேவாதி தேவனும்

முழுநீர் { கடல்போன்ற திருநிறத்தை
வண்ணனை { யுடையவனும்

அடியார்க்கு அடியார் விஷயத்திலே

ஆ ஆ என்று { ஐயோ வென்று
இரங்கி { கிருபை பண்ணி

தென் அமுந்தையில் மன்னி கின்ற —;

தேவாதி { தேவர்கட்கும் திறந்த
தேவனை { தேவனுமான பெருமானை

யான் கண்டு { அடியேன் ஸேவித்து
கொண்டு

தினைத்தேன் களிக்கப்பெற்றேன்.

* * * —கார்த்த விரியார்ஜுநன் செய்த குற்றங்காரணமாக, உலகில் கூடித் திரிய ரென்று பேர்பெற்ற ரெல்லாரும் முடியும்படி இருபத்தொருபடிசால் கூடித் திரிய குலத்தை அறுத்தொழித்த கோடாலிப் படையைக்கையிலேந்தின பரசுராமனாகத் திருவவதரித்தவனும், நரை திரை மூப்பு என்னப்படுகிற விராரங்க கொன்றுமின்றியே எப்போதும் ஒருபடிப்பட்டிருப்பவனும், கடல்போன்ற நிறத்தை யுடையவனும், அடியார்கட்கு ஏதேனும் துன்பமுண்டானால் அவர்களுக்கு முன்னே தான் ஐயோவென்று இரங்கும் நீர்மையையுடையவனும் தென்னமுந்தையில் நித்யவாஸஞ் செய்தருள்பவனுமான தேவாதி தேவனை அடியேன் ஸேவிக்கப்பெற்று அதனுண்டான களிப்புக்குப் போக்கு விடாக நர்த்தனஞ் செய்கிறேனென்கிறார்.

அடியார்க்கு ஆ! ஆ!! என்றிரங்கி = எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களுள் தயை என்பதும் ஒன்று. பிறர்படும் துயரத்தை ஸஹித்திருக்க மாட்டாமைபும், பிறர் துயரப்படக்கண்டு தானும் துயரப்படுகையும் தயை என்று பூருவாசாரியர்கள் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்கள். பிறர் படும் துயரத்தை நீக்க வேணுமென்கிற விருப்பமே தயை என்று ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். "பா ஹ்வாவாஸிஷ்டா வாஸிதநஸம் வெவ

தீவ்யப்ரபந்த தீவ்யார்த்ததீபிகை.

தவ்யாநுகம்பா" என்று அநிகரண ஸாராவளியிலும், "காரணஞ்—வா
 டுஃவதிராகாரணெனா" என்று சாணாகதி கத்ய பாஷ்யத்திலும் அருளிச்செய்
 தார். "பிறர் படும் துக்கத்தைக்கண்டு தானும் துக்கப்படுகை தயை" என்பது
 பொருந்தாதென்றும் தேசிகன் கருதுகின்றார். வரடஃவாவலிஷுக்ஷ
 மும் வரடஃ வதிராலிக்ஷைஷுப்யம் பர்யாயமென்று மயங்கிக்கிடக்கும் சிலர்
 "வரடஃவாவலிஷுக்ஷம்—டியா" என்று மூர்பாஷ்பகாராடிகள் அருளிச்
 செய்ததில் எமக்கு விவாத மில்லை யென்கிறார்கள்.

பிறர்படும் துக்கத்தைக் கண்டு தானும் துக்கப்படுகை தயை' என்பதில்
 விபரதிபத்தி பன்னுமவர்களை மூன்று கேட்கிறோம்; உலகத்தில் ஸாமான்ய
 மாகப் வரடஃவடஃவிஷு மென்பது குணமா? தோஷமா? மூராமபிரானுடைய
 திருக்கல்பான குணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டுவரும் பாகரணத்திலே "வ்யஸ
 நெஷு உமஷுராணாம் ஹ்யஸம் லவதி டஃவிஃ" = வ்யஸநேஷு மதுஷ்யா
 னாம் ப்ருசம் பவதி துக்கித: " என்கிறதென்பது ஒரு புறம் நிற்க. உல
 கத்தில் ஒருவன் துக்கப்படும்போது அந்த துக்கத்தைக் கண்டுகொண்டிரா
 நின்ற மற்றொருவன் தானும் துக்கப்படா தொழியில் அவனைக் கல்நெஞ்சினென்
 றும் கிவ்யுண னென்றும் வசை கூறுவதும், பிறர் துக்கிப்பதைக்கண்டு பாவச
 மாக ஒருவன் துக்கிப்பதுகில் அவனை கரநெஞ்சன் என்றும் இரக்கமுள்ளவ
 னென்றும் பரமதயாளுவென்றும் சொல்லிப்புகழ்வதும் இன்றாக ஒருவராலும்
 அபலாபம் செய்ய வொண்ணாதவை. ஆகவே பரதுக்க துக்கிதவ் மென்பது
 சிறந்த குணங்களில் முதன்மையாகக் கணக்கிடக் கூடியதே யன்றி, துர்க்குண
 மாக ஒருவராலும் கூறவொண்ணாதது. இப்படிப்பட்ட வொரு சிறந்த குணம்
 எம்பெருமானுக்கு இல்லை யென்று மூராமாதுஜ ஸம்பரதாயமுடையார் சொல்லத்
 தகுமோ?

பரதுக்கதுக்கிதவம் எம்பெருமானுக்குக் கூடாதென்று கூறுமவர்கள் முக்
 கியமாகச் சொல்லும் யுக்தி யாதென்னில்; பிறர்படும் துக்கத்தைப் பரிஹரிக்க
 வல்ல சக்தி நமக்கில்லாமையாலே நாம் பரதுக்கதுக்கிகளாயிருக்கலாம்; பரி
 பூர்ண சக்தி யுக்தனுள் எம்பெருமான் எவியெலும்பரான நம்மைப் போலன்
 றிக்கே பிறருடைய துபரத்தை எளிதில் போக்கவல்லவனாகையாலே அவன்
 பிறர்படும் துக்கத்தைக்கண்டு தானும் துக்கப்படக் காரணமேயில்லை யென்கிறார்
 கள். வரடஃவடஃவிதூழும் வரடஃவ திராகாரண ஸாஷ்யபூமும்
 பாஸ்பரவிருத்த மென்று இவர்களுடைய நினைவுபோலும். உண்மையில் இவை
 ஒன்றோடொன்று விவோத முடையனவல்ல; தன் குழந்தைக்கு ஒரு துன்பம்
 நேர்ந்து விட்டால் அதனை உடனே பரிஹரிக்கவல்ல சக்தி மாதாவுக்கு இருக்கச்
 செய்தேயும், அப்படியே அத்துன்பத்தை அவள் பரிஹரித்துவிடச் செய்தே
 யும் 'குழந்தைக்குத் துன்பம் நேராமல் காக்க வேண்டியது நம் கடமையாயிருந்
 தும் ஏமாந்து போனோமே!, அந்தோ! அநியாயமாய்க் குழந்தையைத் துடிக்க

விட்டோமே!’ என்றிப்படி பலவாறுகக் கதறி வருந்தும்படியைக் காணாதாருண்டோ?

துச்சாஸநன் கையிலே த்ரௌபதி பரிபவப்பட்டுக் கூவினபோது கண்ணிரான் ஒருவாறு அவளது துயரைத் தீர்த்திருக்கச் செய்தேயும் ‘ஐயோ! அவள் கூவினபோது நான் கேரில் சென்றிருந்து உதவா தொழிந்தேனே!’ என்றும் ‘ஐயோ! அவளுக்குப் பரிபவம் நேர்ந்து அவள் கதறின பின்பு நான் அதைப் போக்கினேனே யன்றி முதல் தன்னிலே பரிபவமே உண்டாகாதபடி ஜாக்ருகையிருக்கை தவிர்த்தேனே! அவளுக்கு நான் பெரிய கடனாஸியாய் விட்டேனே! என் பிறவி என்னுயிற்று!’ என்றும் தன் காவற்றோர்வை நினைத்துத் திருவுள்ளம் வேவுண்டு பலவாறு கதறின படியைக் கேட்டறியுர்களோ?

“த்ரௌபதி ‘சாணம்’ என்ற உக்தியித்தனைபும் திருவுள்ளத்திலே கிடந்து, ஸதஸ்ஸில் அவன் பரிபவித்த பரிபவத்தையும் பரிஹரித்து துர்யோதநாதிகளையும் நிரஸித்து தர்மபுத்ரன் தலையிலே முடியையும் வைத்து இவன் குழலையும் முடிப்பித்துப் பின்பும் “மொவிஷெதி பபாகு ஷக் க்யுஷா ஜாஃ டிரா வாலிநாஃ பிணம் ஸ்ரவ்யஸிவ செ ஹுடியாநூவஸவப்தி” என்று குறைவானாய், பாம்பதத்துக் கெழுந்தருளுகிற போதும் ‘நா திஸ்யஸிநா பபௌ’ என்னும்படி திருவுள்ளத்தில் புண்ணோடேயிறே எழுந்தருளிற்று” என்று நம் ஆசார்யர்கள் ஈடுபட்டருளிச்செய்யும் வார்த்தை.

மடுவின் கரையிலே முதலைதன்னுலர்ப்புண்ட ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வானுடைய இடரை எம்பெருமான் தீர்த்தருளினாலும் அவன்றான் பட்டபரிதாபம் பேச்சுக்கு இலமன்றே; “ஸுஹ்ருஷாஃவாரஜபயாயம் டயாநொ யிஷாதிநு நாமஜமஜ-ஜாஜமநு = ஸரக் பூஷாம்பா மயதாயதம் ததானோ திங்மாயித்ய துகஜகர்ஜ மாஜகந்த” என்று ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவத்திலே பட்டர் அருளிச்செய்தமை கண்டீரோ. ‘ஜாஃயிக்’, ‘ஜாஃயிக்’ [கெட்டேன் கெட்டேன்] என்று நொந்து கொண்டே எம்பெருமான் அனாகுலையத் தலைகுலைய ஓடிவந்தானென்றால் இது என்கொல்! ஸஹஸ்ரநாமத்தில் ‘ஷக்ஷம்’ என்னுந் திருநாமத்தின் பாஷ்யத்திலும் இதனை விளக்கியருளிணர்ப்பட்டர். ஆழ்வானும் ஸ்ரீ வைகுண்டஸ்தவத்தில்— “வியம் யிபெயவ விரவயு நிரவயு ஹிபஃ வஃஜஹுஷஹு. விவாஸித வதூகெவ. குஜமஷஹுவ மஜோதஜஸ்யஹிதெந வாடி வராஜிஸா டெஷாவிவ கா ஷீஷா?” என்றருளிச்செய்தார். எம்பெருமான் தான் சாத்தியருளின திருப்பரிவட்டத் தலைப்பைச் சுருட்டித் திருப்பவளத்திலே வைத்து ஊதி கஜேந்திராழ்வானுடைய புண்வையை வெதுகொண்டு திருக்கையாலே குளிரத்தடவிக் கொடுத்தானென்றால் அந்த ஸமயத்திலே எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திற் கொதிப்பு வாசாமகோசாமன்றோ?

இப்படி எம்பெருமான் நெஞ்சாறல்பட்ட ப்ரகரணங்கள் பல்லாயிரமுண்டு. இவ்விடங்களுக்குத் தூப்புல்பின்னை பேசுவதென்னென்னில், எம்பெருமான் அகில ஹேய ப்ரத்யக் கல்யாணைகதாந்நுகையாலே அவனுக்கு மெய்யே துக்க முண்டாக ப்ரஸத்தியில்லை; துக்கப்படுபவன்போல அபிநயிக்குமளவேயன்றி உண்மையான விகாரங்கள் அவனுக்கில்லை யென்று திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்.

பகவதவதாரங்களிலே துக்காதுபவம் அபிநயமாத்திர மென்பது ச்ருத ப்ரகாசிகை முதலியவற்றிலு முள்ளது. ஆனால், ராவணாதிகளோடு போர்புரிந்த காலத்தில் பெருமான் அஸ்தரங்களால் கட்டுண்டு முர்ச்சித்துக் கிடந்தாரென்றும் ஆய்ச்சியர்தாம்பிணல் கட்டுண்டு அடியுண்டு அழுதேங்கினுனென்றும் இப்படியாகச் சொல்லும் துக்கங்கள் ஒரு காரியப்பாடாக அபிநயிக்கப்பட்டவை என்று சொல்லிற்றத்தனை யொழிய தயாநுத்வத்திற்கு ஐகாந்திகமான துக்கம் அபிநயருபமாகச் சொல்லப்படவில்லை. ராமக்ருஷ்ணத்யவதாரங்களொன்றும் மெய்யே கிடையாதென்றும் 'ராமாதிகளைப்போலே யிருக்கவேணும், ராவணாதி களைப்போலே யிருந்தால் கேடுவினையும்' என்று இதமுணர்த்துதற்காகவே கதைகள் தொடுக்கப்பட்டனவென்றும் சொல்லுமவர்களைக் காணுநின்றோருக்கு இதில் வியப்பொன்றுமில்லை.

“அவிகாராய ஸூத்ராய—அவிகாராய சுத்தாய” என்ற ஸாமான்ய வார்த்தையொன்றையே பற்றிநின்று விசேஷ குணங்களை இல்லை செய்கை ஸமஞ்ஜஸ மன்று. ஆச்சரித ஸம்ச்சேஷ விச்சேஷங்களில் எம்பெருமானுக்கு விகார முண்டாவதில்லை யென்று சொல்லுதல் எம்பெருமானை காஷ்ட லோஷ்ட ப்ராயனாக இசைந்தமைக்குப் ப்ரயாயமாமத்தனை. * ஏறாந மிறையோனு மென்கிற திருவாய் மொழியில் மூன்றாம் பாட்டில், “படநாகத் தனைக்கிடந்த பருவரைத்தோள் பரம்புருடன்” என்றவிடத்து சுடு முப்பத்தாராயிரத்திலே—“திருவனந்தாழ்வார் னோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே ஏகரூபமான விக்ரஹத்துக்குப் பிறக்கும் விகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. கர்ம நிபந்தநமான விகாராதிகள் இல்லை யென்ற வித்தனை போக்கி ஆச்சரித ஸம்ச்சேஷத்தில் விகாரமில்லை யென்னில் அவ்வஸ்துவை அணைய ஆசைப்பட வேண்டாவே” என்றருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனே விரிப்பிற் பெருகும். அடியார்க்கு ஆவாவென்று இரங்குகை எம்பெருமான் பக்க விலே யதார்த்தமே யென்றும் அதுதான் சிறந்த குணமே யென்றும் கொள்க. ‘ஹா ஹா’ என்னும் வடமொழி அவ்யயங்கள் ஆவா வெனத்திரிந்தன. (உ)

உடையானே யொலிநீ ருலகங்கள் படைத்தானே *
விடையானோடவன்று விறலாழி விசைத்தானே *
அடையார் தென்னிலங்கை யழித்தானே யணியமுந்நூர்
உடையானே * அடியேனடைந் துய்ந்துபோனேனே.

(ந.)

உடையானை ஸ்வஸ்வாயியானவனும்

ஒலிநீர் } உலகங்கள் } கடல் குழந்த உலகங்களைப்
படைத் } படைத்தவனும்
தானே }

அன்று பாணஸூர யுத்தத்தினன்று

விடையான் } பரமசிவன் தோற்று
ஓட } ஓடும்படி

விறல் ஆழி வலிமிக்க திருவாழியை

விசைத்தானை } வேகமாகப்
பிரயோகித்தவனும்

அடையார் } பகைவர் நிறைந்திருக்கிற
தென் } தென்னிலங்கையை
இலங்கை } அழியச் செய்தவனும்
அழித்தானே }

அணி } அழகிய திருவழுந்தானை
அழுந்தார் } இருப்பிடமாக வடையனு
உடையானை } மான பெருமானை

அடியேன் அடைந்து ;

உயர்ந்து } உஜ்ஜிவித்து வீட்டேன்.
போனேன் }

* * * —“வதிம் விஸஸூராதேஸூரம்” என்று சுருதி சொன்னபடியே ஸகலத்தையும் தன் உடைமையாகக் கொண்டிருப்பவனும், எல்லாம் உபஸம்ஹரிக்கப்பட்டுக் கரண களேபரங்களை யிழந்து இறகொடிந்த பறவை போலிருக்குமளவில் அவற்றை மீண்டும் ப்ரவ்ருத்திக்கு ஸமர்த்தமாய்ப்படி செய்தருள்பவனும் தன்னால் நாட்டுக்கு ரஷ்கராக கிறுத்தப்பட்டவர்கள் தாங்களை ஆஸூரப்ரக்ருதி களோடே கூடித் தீங்கு செய்ய வருமளவிலும் அவர்களைச் சிஷித்து நாட்டை ரஷித்தருள்பவனும், பிரதி கூலர்களைக் குடியோடே களைந்தொழிப்பவனுமான பெருமானைத் திருவழுந்தாரிலே ஸேவிக்கப் பெற்று க்ருதார்த்தனானே நென்கிறார்.

உடையான்—ஸ்வாமி. ஒலிநீர்—ஒலிக்கின்ற நீரையுடையது, கடல். விடையான்—எருதை வாஹநமாக வுடையவன், சிவன். இரண்டா மடியில் பாணஸூர யுத்த சரித்திரம் அறியத்தக்கது. அடையார்—தன்னை வந்து அடையாதவர்கள், பகைவர் என்றபடி. அவர்களுடைய தென்னிலங்கை நென்றது—அவர்கட்கு இருப்பிடமான இலங்கை என்றபடி. (ஈ)

குன்றல்மாரிதேத்தவனைக் குலவேழமன்று

பொன்றாமை * அதனுக்கருள்செய்த போரேற்றை *

அன்றலின் நறுநெய்யமர்ந்துண்ண அணியழுந்தார்

நின்றானை * அடியேன் கண்டுகொண்டு நிறைந்தேனே.

(சு)

குன்றல் } கோவர்த்தந கிரியைக்
கொண்டு

மாரி பெருமழையை

தடுத்தவனை தடை செய்தவனும்

குலம் வேழம் } சிறந்தகுலத்துப் பிறந்த
கஜேந்திராழ்வான்

பொன்றாமை } (முதலாவாய்ப்பட்டு)
முடிந்து போகாமல்

அன்று அக்காலத்த

அதனுக்கு } அதற்கு அருள்புரிந்தவனும்
அருள்செய்த }

போர் ஏற்றை } போர் செய்யவல்ல கானை
போன்றவனும்

ஆவின் நறு } பசுவின் மண நெய்யை
நெய் }

அமர்ந்து } விரும்பியமுதுசெய்ய
உண்ண }

அன்று அன்றேபிடித்த

அணி } அழகிய திருவழுந்தாரில்
அழுந்தார் } நிற்பவனுமான
நின்றானை } பெருமானை

அடியேன் கண்டுகொண்டு—;

கிறைந்தேன் குறையற்றவனானேன்.

* * *—தலைக்காவலாக வைக்கப்பட்டிருந்த இந்திரன் பசிக்கோபத்தினால் பெருமழையை ஏழுநாள் பெர்ளித்தவன்று மோவர்த்தன மலைபைக் குடையாக வெடுத்துப் பிடித்து ஆய்ப்பாடியைக் காத்தருளினவனும், நற்குலத்திற் பிறந்து பகவானை அர்ச்சிப்பதையே போதுபோக்காகக் கொண்டிருந்த கஜேந்திராழ்வானுக்கு மடுவின் கரையிலே புள்ளேறி வந்து அருள் செய்தவனும், இன்னமும் இப்படிப்பட்ட ஆபத்துக்களைப் போக்கவல்ல ஆண் புலையும், பசு நெய்யை விரும்பி அமுது செய்ய ஆமருவியப்பணைத் திருவழுந்தூரில் நித்ய ஸந்திதி பண்ணி யிருப்பவனுமான பெருமானைக்கண்டு குறைகளெல்லாம் தீர்ந்து நிறைந்தே நென்கிறார்.

போன்றமை—பொன்றுதல்—அழிதல். அதனுக்கு அருள்செய்த—அது தன் கையிற் பறித்து வைத்துக்கொண்டிருந்த தாமரைப்பூவைத் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பிக்கப் பெற்றுக் கொள்வதாகிற அருளைச் செய்தவனென்க. திருவாய்ப்பாடியின் ஸ்தானத்திலே திருவழுந்தூரைத் திருவுள்ளம் பற்றினுனென்பது மூன்றாமடியின் கருத்து (ச)

கஞ்சனைக் காய்ந்தானைக் கண்ணமங்கையுள் நின்றானை *

வஞ்சனப்பேய்முலையுடையர் வாய்மடுத் துண்டானை *

செஞ்சொல்நான்மறையோர் தென்னமுந்தையில் மன்னிநின்ற *

அஞ்சனக்குன்றந்தன்னை யடியேன் கண்டுகொண்டேனே. (ரு)

கஞ்சனை	கம்ஸனை
காய்ந்தானை	சீறித் தொலைத்தவனும்
கண்ண	
மங்கையுள்	} திருக்கண்ணமங்கையில் விற்பவனும்
நின்றானை	
வஞ்சனம்	வஞ்சனையையுடையளான
பேய்	பேய்ச்சியினுடைய
முலையுடைய	முலையுடையே
வாய் மடுத்த	வாய்வைத்து
உயிர்	(அவளது) பிராணனை

உண்டானை	அபஹரித்தவனும்,
செம் சொல்	{ அழகிய சொற்கள்நிறைந்த நான்குவேதங்களையும் வல்ல வைதிகர்கள் வாழ்கிற
நால்	
மறையோர்	
தென் அமுந்தையில் மன்னி நின்ற—;	
அஞ்சனம்	{ மைமலைபோன்ற குன்றம் வடிவழகையுடையது தன்னை மான பெருமானை
குன்றம்	
தன்னை	
அடியேன் கண்டுகொண்டேன்—.	

* * *—தன் திறத்தில் கொடிய தீங்குகளை யிழைத்த கம்ஸனைச் சீறி முடித்தவனும், அக்கஞ்சனால் ஏவப்பட்டு முலைகொடுத்துக் கொல்லவந்த பூதனையை முலையுன்கிற பாவனையில் முடித்தவனும், பாமவைதிகர்கள் வாழ்கிற திருவழுந்தூரில் ஒரு அஞ்சனமலை நிற்குமாபோலே நிற்பவனுமான பெருமானை அடியேன் ஸேவிக்கப்பெற்றே நென்றாராயிற்று.

ஆழ்வார் திருவழுந்தூ ரெம்பெருமான் திறத்தில் மிக்க ஈடுபாடு கொண்டிருப்பதைக் கண்ட திருக்கண்ணமங்கை யெம்பெருமான் 'இவ்வாழ்வார் நம்மை மறந்தொழிவரோ என்னவோ' என்று திடுக்கிட்டுச் சடக்கென ஓடிவந்து எதிரே

சிங்க, 'கண்ணமங்கையுள் நின்றனை' என்கிறார் என்று அழகிய மணவாளச்
செயருடைய ரசோக்தி. (ரு)

பெரியானை யமர்தலைவற்கும் பிரமனுக்கும் *
உரியானையுக்கந்தானவனுக்கும் உணர்வதனுக்
கரியானை * அழுந்தூர்மறையோர்கள் அடிபணியும்
கரியானை * அடியேன் கண்டுகொண்கெளித்தேனே. (கூ)

பெரியானை { எல்லாரிலும்
மேம்பட்டவனும்

அமரர் } தேவேந்திரனுக்கும்
தலைவற்கும் }

பிரமனுக்கும் பரஹ்மாவக்கும்

யானை உரி } யானைத்தோலை உகந்த
உகந்தானவ } தரிக்கின்ற சிவபிரானுக்
னுக்கும் } கும்

உணர்வ } உள்ளபடி அறியக்கூடாதவ
தனுக்கு } னும்
அரியானை }

அழுந்தூர் } திருவழுந்தூரிலே

மறை } வைதிகர்கள்
யோர்கள் }

அடி பணியும் } திருவடிதொழப்பெற்ற

கரியானை } நீலநிறத்தனுமான
பெருமானை }

அடியேன் கண்டுகொண்டு களித்தேன்—.

* * *—1. “யாங்கடவு னென்றிருக்கு மெவ்வுலகிற் கடவுளர்க்கு மாங்கட
வுள் நீ” என்கிறபடியே தெய்வங்களுட் பெரிய தெய்வமாயிருப்பவனும், இந்த
ரன் பிரமன் சிவன் என்னப்படுகிற மேலை விண்ணோர்களாலும் உள்ளபடி யறியக்
கூடாத ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை யுடையவனும், திருவழுந்தூரில் வைதிகர்கள்
அடிபணிய நிற்பவனுமான நீலமணி வண்ணனை அடியேன் ஸேவிக்கப் பெற்றுப்
பரமநந்தமடைந்தே னென்கிறார்.

இப்பாட்டை ஒதும் முறைமையில் நெடுநாளாகவே ஒரு விபரீதம் நேர்ந்
திருக்கின்றது; “பெரியானை, அமரர் தலைவற்கும் பிரமனுக்கு முரியானை”
என்றே பலரும் ஒதுவார்கள்: பெரியானை, உரியானை, அரியானை, கரியானை,
என்று பராஸமக நிறுத்துவது அழகு என்று நினைத்தனர் போலும். இது
அர்த்தத்திற்குச் சேராது. பெரியானை, அரியானை, கரியானை, என்னும் பதங்
கள் போல் ‘உரியானை’ என்பது எம்பெருமானுக்கு விசேஷண மாவதன்று.
‘உரியானை யுகந்தானவன்’ என்று ஒரு சொல்லாய், வட மொழியில் க்ருத்தி
‘வாஸா:’ என்னப்படுகிற சிவனைச் சொல்லுகிறது; ஆகவே, “பெரியானை,
அமரர் தலைவற்கும் பிரமனுக்கும், உரியானை யுகந்தானவனுக்கும் உணர்வதனுக்
கரியானை” என்று ஒதுதல் தகுதி.

உரியானை—யானை உரி என்று மொழி மாற்றாக. சிவபிரான் நடன மாடும்
போது யானையுரியைப் போர்த்துக் கொண்டு நடன மாடுவனென்ப. (கூ)
கரியான்—‘கருமை’ என்னும் பண்படியாய் பிறந்த பெயர்.

1. திருவாங்கக் கலம்பகம். 1.

திருவாழ்மார்வன்றனைத் திசைமண்ணீரேரி முதலா *
உருவாய்நின்றவனை ஒலிசேரும்மாருதத்தை *
அருவாய்நின்றவனைத் தென்னமுந்தையில்மன்னிநின்ற *
கருவார் கற்பகத்தைக் கண்டுகொண்குகளித்தேனே.

(எ)

திரு வாழ் } பிராட்டிவாழ்கிற
மார்வன் } திருமார்வை
தன்னை } யுடையவனும்

திசை } திக்குக்களென்ன

மண் } பூமியென்ன

நீர் } ஜலமென்ன

எரி } அந்மியென்ன

முதலா } ஆகிய இவைமுதலான

உரு ஆய் } பதார்த்தங்களாய்
நின்றவனை } நிர்ப்பவனும்

ஒலி சேரும் } சப்தத்தையும் குணமாக
மாருதத்தை } வுடைய வாயுவுக்கு
நிர்வாஹமும்

அரு ஆய் } அருபியாயிருப்பவனும்
நின்றவனை

தென் அமுந்தையில் மன்னி நின்ற—;

கரு ஆர் } வேர்ப்பற்றையுடைத்தான
கற்பகத்தை } கல்பவ்ருகும்
பொன்றவனுமான
பெருமானே

கண்டுகொண்டு களித்தேன்—.

* * *—“அகலகில்லே னிறையுமென்று அலர்மேல் மங்கை யுறைமார்பா” என்கிறபடியே எப்போதும் பெரியபிராட்டிபா நிருந்து வாழப்பெற்ற திருமார்வை யுடையவனும், பஞ்ச பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியா யிருந்து உலக வாழ்க்கையை நிர்வஹிப்பவனும், திருவமுந்தாளிலே ஸந்தி பண்ணிக் கல்பவ்ருகும்போலே ஸர்வரூபேகிதங்களையும் தலைக்கட்டிக் கொடுத்தருள்பவனுமான பெருமானைக் கண்டு களித்தேனென்கிறார்.

ஒலிசேரும் மாருதத்தை = “சுகோஸா ஶூயம்! வாயொரஹி! சுமே ராவம்! சுஹி! வ்யயிவீ” என்ற உபநிஷத் க்ரமத்திலே வாயுவானது ஆகாசத்தில் நின்றும் பிறந்ததாதலால் பூர்வ பூர்வ பூதங்களின் குணமும் உத்தரோத்தர பூதங்களில் தொடர்ந்துவருங் குணக்கிலே வாயுவுக்குத் தன் குணமான ஸ்பர்சமும், தனக்குக் காரணமான ஆகாசத்தின் குணமாகிய சப்தமும் உண்டென்க. “பூதிலாய வைந்தமாய்” என்ற திருச்சந்த விருத்த முதற்பாகரத்தில் ‘சிறந்தகாலிரண்மோய்’ என்றதுங்காண்க.

கருவார்கற்பகத்தை = ‘கரு’ என்று கர்ப்பத்தைச் சொல்லுகிறது; அடியுடைத்தான கல்பவ்ருகூழ் மென்கை. ஸ்வர்க்க லோகத்தில் ஆலம்பன மொன்று மின்றியே நிற்கிற கற்பகத்தருபோ லல்லாமல் பூமியிலே வேர்ப்பற்றுடைத்தான கற்பகமாம் எம்பெருமான். (எ).

நிலையாளாக என்னையுகந்தானை * நிலமகள்தன்
முலையாள்வித்தகனை முதுநான்மறை வீதிதோறும் *
அலையாருங்கடல்போல் முழங்கும் தென்னமுந்தையில் மன்னிநின்ற *
கலையார்சோற்பொருளைக் கண்டுகொண்டு களித்தேனே. (அ)

என்னை என்றை
 நிலை ஆள் ஆக நிலைநின்ற அடியவனாக
 உகந்தானை { உகந்து திருவுள்ளம்
 பற்றினவனும்
 நிலம் மகன் } பூமிப்பிராட்டியினுடைய
 தன் }
 முலை திருமுலைத்தடங்களை
 ஆள் ஆளவல்ல
 வித்தகனை ஸமர்த்தனும்,
 வீதி தொழும் தெருக்கள் தோழும்

முது நால் } புராதனமான் நால்
 மறை } வேதங்களும்
 அலை ஆகும் } அலைகளிரம்பிய கடல்
 கடல் போல் } போலப் பெருமூழ்க்கம்
 முழங்கும் } செய்யப்பெற்ற
 தென் அமுந்தையில் மன்னி நின்ற—;
 கலை ஆர் } சாஸ்திரங்களில் நிறைந்
 சொல் } தள்ள சொற்களுக்குப்
 பொருளை } பொருளாயிருப்பவனு
 மான பெருமானை
 கண்டு கொண்டு களித்தேன்—.

* * *—நிலையாளாக என்னை உகந்தானை = ஐச்வரியம் முதலிய சஷுந்தர பலன்களை விரும்புமவர்கள் அப்பலன் கைபுகுமளவும் ஆட்பட்டிருந்து பலன் கைபுகுந்தவாறே அகன்று போவர்கள் ; அடியேன் அப்படியன்றியே எம்பெருமானையே உபாயமும் உபேயமுமாகப் பற்றினவனாதலால் என் னுடைய அடிமைக்கு ஒருநாளும் குலைதல் இல்லை ; ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய்மன்னி வழவிலா வடிமை செய்யும் நித்யகிங்கராக என்னைத் திருவுள்ளம்பற்றின நென்கிறார்.

நிலமகள்தன் முலையாள் வித்தகனை = “ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியினுடைய திருமுலைத் தடத்துக்கு ஆனைக்குக் குதிரை வைக்கவல்ல ஆச்சார்யபூதனை” என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. இதில், ஆனைக்குக் குதிரை வைக்கையென்பது சதுரங்க ஆட்டத்தின் முறைமைப் பேச்சு. அவ்வாட்டத்தில் அரசன், மந்திரி, ஆனை, குதிரை இய்யாதி நாமங்கள் காய்களுக்கு வழங்கும். ஆனை தூர்ப்பலமென்றும் குதிரை பிரபலமென்றும் அதிற் கொள்வர் ; அதுபோல, இங்கு ச்ருங்காரவிவாஸ சேஷ்டிதங்களில் பூமிப் பிராட்டியை ஆனையின்ஸ்தானத்திலே நிறுத்தி எம்பெருமான் குதிரையின் ஸ்தானத்திலே நிற்பனென்றால் ஹோமகேளிகளில் பூமிப்பிராட்டிக்குத் தோலாதவன் என்றவாறு. “முலை ஆள் வித்தகனை” என்ற சொல்நயத்தில் கிடைத்த பொருளாயிது.

[முதுநான்மறை யித்யாதி.] திருவமுந்தூர்த் திருவிதிகள்தோறும் வேதகோஷம் கடலோசைபோல் முழங்குமாம். இப்படிப்பட்ட திருப்பதியிலெழுந்தருளியிருக்கு மெம்பிராணைக் கண்டுகளித்தே நென்றராயிற்று.

கலையார்சோற்பொருளை = ஸகலசாஸ்தாங்களிலுமுள்ள ஸகல சப்தங்களுக்கும் எம்பெருமானையிறே பொருள். ஸகல கலைகளாலும் புருஷார்த்தமாகப் பிரதிபாதிக்கப்படுபவன் என்றுமாம். முன்றாமடியில் “அலையார்கடல்” என்றும் பாடமுண்டு. (அ)

பேரானைக் குடைந்தைப்பெருமானை * இலங்கோளிசேர்

வாரார்வனமுலையாள் மலர்மங்கைநாயகனை *

ஆராவின்னமுதைத் தேன்னமுந்தையில் மன்னிரின்ற *

காரார்க்குமுகிலைக் கண்டுகொண்டு களித்தேனே.

(க)

பேராணை { திருப்பேர்நகரில் பள்ளி
கொண்டிருப்பவனும்
குடந்தை { திருக்குடந்தையில் தன்
பெருமைகளெல்லாம்
பெருமானை { தோற்ற சயனித்
திருப்பவனும்
இலங்கு ஒளி { விளங்குகின்ற கரந்தியோடு
சேர் { கூடின்
வார் ஆர் { கச்சநிறைந்த
வனம் { அழகிய முலைகளே யுடைய
முலையார் { ளான

மலர் மங்கை பெரியபிராட்டியாரிக்கு
நாயகனை வல்லபனும்
ஆரா இன் { எவ்வளவு அநுபவித்தாலும்
அமுதை { த்ருத்திபெறமுடியாத
இனிய அமுதம்
பேரன் றவனும்
தென் அமுந்தையில் மன்னி நின்ற—;
கார் ஆர் கரு { மழைகாலத்துக் காளமேகம்
முருகில { பொன்றவனுமான
பெருமானை
நண்டுக்கொண்டு களித்தேன்—.

* * *—திருப்பேர் நகரிலும் திருக்குடந்தையிலும் ஆரவணையின் மீது பள்ளிகொண்டிருப்பவனும், திவ்யபுவதியான பெரியபிராட்டியாரிக்குநாயகனும், “எப்பொழுதும் நான் தங்குகாண்டுழியூழி நொதும், அப்பொழுதைக்கப் பொழு தென்னா வமுதமே” என்னுமா போலே எவ்வளவு அனுபவித்தாலும் திருத்தியுண்டாகாத அமுத மாயிருப்பவனும், கார் காலத்துக் காளமேகம் போலத் திருவழுந்தூரில் ஸேவை ஸாதிப்பவனுமான பெருமானைக்கண்டு களித்தேன்.

பேராண் = அப்பக்குடத்தான்.

திறல்முருகனையார் தென்னமுந்தையில் மன்னிநின்ற *
அறமுதல்வனவனை யணியாலியர்கோன் * மருவார்
கறைநெவேல்வலவன் கலிகன்றிசோல் ஐயிரண்மே *
முறைவமுவாமைவல்லார் முழுதாள்வர் வானுலகே.

(சக)

(க௦)

திறல் { வலிமையில்
முருகன் { ஸுப்ரஹ்மண்யன்
அனையார் { போன்றவர்கள் நிறைந்த
தென் அமுந்தையில், மன்னி நின்ற—;
அறம் முதல்வ { ஸகலதர்மங்களுக்கும்
னவனை { மூலகாரணமான
பெருமான் விஷயமாக,
அணி ஆலியர் { அழகிய திருவாலிப்பதியி
கோன் { லுள்ளார்க்குத் தலைவராய்
மருவார் { பகைவருடைய
கறை { ரத்தக்கறையையுடைத்தான்

கெதி வேல் நீண்ட வேற்படையை
வலவன் ஆளவல்லவரான
கலிகன்றி ஆழ்வார்
சொல் அருளிச்செய்த
ஐ இரண்டும் இப்பத்தப்பாசரங்களை யும்
முறை { முறைதப்பாமல்
வமுவாமை {
வல்லார் ஒதவல்லவர்கள்
வான் உலகு பரமபதத்தை
முழுது பூர்ணமாக
ஆன்வர் ஆளப்பெறவர்.

* * *—மிடுக்கில் தேவஸேநாபதியான ஸுப்ரஹ்மண்யனிற குறையாத வர்கள் வாழ்மிடமான திருவழுந்தூரில் தர்ம ஸம்ஸ்தாபநத்திற்கு வேர்ப்பற்றுக எழுந்தருளி யிராநின்ற ஆமருவியப்பன் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வாரருளிச்

செய்த இத்திருமொழியை முறை தவறாது ஒதியுணருமவர்கள் பரமபதத்தைத் தாங்களிட்ட வழக்காக நிர்வஹிக்கப் பெறுவர்களுென்று பயனுரைத்துத் தலைக் கட்டினாராயிற்று.

கறை நெடு வேல்- பகைவர்களைக் கொன்று ஏறின ரத்தக்கறையோடு கூடின வேற்படை. “தானுகந்த ஆரெல்லாம் தன்தாள்பாடி” என்கிறபடியே திவ்ய தேசாறுபவமே போதுபோக்கா யிருக்குமிவர்க்கு வேற்படையில் ரத்தக்கறை கழுவுவதற்கு அவகாசமில்லையாம். (கௌ)

அடிவரவு:—சித்தமது கோ உடையான குன்றால் கஞ்சனை பெரியான திருநிலை பேரான, ஹல் திரு.

ஆரந்திருமொழிஉரை முற்றிற்று.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பதது—ஏழாந்திருமொழி,

திருவுக்குந் திருவாகிய செல்வா.

உரையவதாரிகை:- கிழத்திருமொழியில் “கண்டுகொண்டு நிறைந்தேனே” என்றும் “கண்டு கொண்டு களித்தேனே” என்றும் பரமநந்தம் பொலியப் பேசினார்; இவ்வநந்தம் நமக்கு நித்யமாய்ச் செல்லுமோ வென்று ஆராய்ந்து பார்த்தார்; பஞ்சேந்திரியங்களுடனே கூடத் தம்மை இந்நிலத்திலே நிறுத்தி யிருக்கக்காண்கையாலும், இவ்விந்திரியங்கள் தாம் விஷயாந்தரங்களிலேருகியைப் பிறப்பித்து ஹிம்ஸிக்கக் காண்கையாலும் இவற்றோடே கூடிவாழ்வது ஒரு வாழ்ச்சியோவென்று திருவுள்ளம் கொந்து இவ்விந்திரியங்களால் படும்பாட்டைப் போக்கியருளவேணுமென்று ஆமருளியப்பன் திருவடிகளிலே வேரற்றமாம் போலே விழுந்து சரணம் புகுகிறார் இத்திருமொழியில்.

நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியின் ஏழாம்பத்திலே “உண்ணிலாகிய ஐவரால் குமைதீற்றி யென்னையுன் பாதபங்கயம், நண்ணிலா வகையே நவிலா னின்ன மெண்ணுகின்றாய்” என்று தொடங்கி ஒரு திருவாய்மொழியாலே, இந்திரியங்கள் படுத்தும் பாடு பொறுமே வருந்திக் கூப்பிட்டார்; இவ்வாழ்வாரும் ஏழாம்பத்திலே யாயிற்று அங்ஙனம் கூப்பிடுவது. *

திருவுக்குந் திருவாகியசெல்வா !

தேய்வத்துக்கரசே ! செய்யகண்ணு ! *

உருவச்செஞ்சுடராழி வல்லானே !

உலகுண்டவோருவா ! திருமார்பா ! *

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகை.

ஒருவற்காற்றி யுய்யும்வகையன்றால்
உடனின்றைவ ரேன்னுள்புகுந்து * ஒழியாது
அருவித்தின்றிட அஞ்சி நின்னடைந்தேன்
அழுந்தூர்மேல்திசைநின்ற வம்மானே! (க)

திருவுக்கும் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கும்
திரு ஆசிய லக்ஷ்மீகரணான
செல்வா செல்வனே!
தெய்வத் } நித்யஸௌரிகட்குத்
தக்கு அரசே } தலைவனே!
செய்ய } புண்டரீகாக்ஷனே!
கண்ணா }
உருவம் அழகிய வடிவையுடைத்தாய்
செம் சடர் செவ்வியசடர்மயமான
ஆழி } திருவாழியை (ப்
பிரயோகிப்பதில்)
வல்லானே ஸமர்த்தனே!
உலகு உண்ட } (பிரளயத்தில்) உலகங்களை
ஒருவா } யழுதுசெய்த
அத்விதீயனே!
திரு மார்பா } பிராட்டியைத் திருமார்பி
லுடையவனே!
அழுந்தூர் திருவழுந்தூரில்

மேல் திசை } மேலேத்திசையில்
நின்ற } எழுந்தருளியிருக்கும்
அம்மானே } பெருமானே!
ஒருவற்கு } ஒரு இந்திரியத்துக்கும்
ஆற்றி உய்யும் } தப்பிப்பிழைக்கும்வழி
வகை அன்று } இல்லை;
ஆல் அந்தோ!;
ஐவர் ஐந்து இந்திரியங்கள்
உடன் நின்று நெருங்கியிருந்து
என்னுள் } என்பக்கலிலே
புகுந்து } வந்து புகுந்து
ஒழியாது ஓயாமல் [எப்போதும்]
அருவி அலைத்த
தின்றிட நெருக்க
அஞ்சி (அதற்கு) அஞ்சி
நின் } உன்னைச் சரணம்
அடைந்தேன் } புகுந்தேன்.

* * *—முன்னடிகளில் எம்பெருமானுடைய பெருமைகளைச் சொல்லி
யேத்தி, இப்படிப்பட்ட நீ அடியேனைப் பஞ்சமஹா பாதகர் கையிலே காட்டிக்
கொடுத்துக் கொலைசெய்துவிக்கை தகுதியோ? பிரானே! உன்னைச் சரணம்
புகுகின்றேன், கிருபை செய்தருளாய் என்கிறார் பின்னடிகளில்.

திருவுக்கும் திருவாகிய செல்வா! = எம்பெருமான் ஸ்ரீக்கும் ஸ்ரீயாயிருப்ப
னென்றால் என்ன கருத்தென்னில்; ஸ்ரீ என்றாலும் திரு என்றாலும் 'அதிசய
த்தை விளைப்பவன்' என்று பொருள் கொள்ளத் தக்கது; எல்லார்க்கும் அதிச
யத்தை விளைப்பவளான அவள்தனக்கும் அதிசயத்தை விளைப்பவன் எம்.
பெருமான் என்றவாறு. இவ்வருளிச்செயலை அடியொற்றியே ஆளவந்தார்
ஸ்தோத்ர ரத்தந்தத்தில் "கும்பீரீஸ்ரீயம்" என்றும், ஆழ்வான் ஸ்ரீவைகுண்ட
ஸ்தவத்தில் "கூர்வாஹி ஸ்ரீயம்ஸ்ரீயம்ஹாஹுரஹாஹாஹா" என்றும், பட்டர்
ஸ்ரீகுணரத்ந கோசத்தில் "ஸ்ரீயம்ஸ்ரீயம்ஸ்ரீயம்ஸ்ரீயம்" என்று மருளிச்செய்தது.
பிராட்டிக்கு எம்பெருமானுடைய ஸம்பந்தத்தினால் அதிசயம்; எம்பெருமானுக்
குப் பிராட்டியின் ஸம்பந்தத்தினால் அதிசயம் என்றுணர்க. பிராட்டிக்கு எம்
பெருமானுடைய ஸம்பந்தத்தினால் அதிசயம் என்பதற்கு மேலுதாஹரிக்கப்

பட்ட ஸ்ரீஸூக்திகள் ப்ரமாணம்; எம்பெருமானுக்குப் பிராட்டியின் ஸம்பந்தத்தினால் அதிசயம் என்பதற்கு. 1. “கவுரேயம்ஹி கதேஜொ யஸ்ய வஸா ஜநகா தஜா” என்னும் ஸ்ரீராமாயண வசநம் ப்ரமாணம்.

தேய்வத்துக்கு அரசே = தெய்வமென்றது ஜாத்யேக வசநம்; தெய்வங்கட்கு என்றபடி; அயர்வறுமமரர்க ளநிபதியே என்கை.

[ஒருவற்கு இத்யாதி.] பஞ்சேந்திரியங்களுள் தனித்தனி ஒவ்வொரு இந்திரியத்திற்கே ஆடல் கொடுப்பது அரிது; அப்படி யிருக்க ஐந்து இந்திரியங்களை யும் உடனிருத்தினால், அவை தாம் ‘எனக்கு வேண்டிய விஷயத்தைக் காட்டு, எனக்கு வேண்டிய விஷயத்தைக் காட்டு’ என்று முலையடியே இழுத்துக் கொலை செய்தால் நான் எங்களை வாழ்வது? இவை இன்னமும் என்னை எவ்வாறு நலியத் தேடுகின்றனவோவென்று சாலவும் அஞ்சி, அஞ்சினார்க்குப் புகழிடமான உன் திருவடிகளை வந்து பற்றினேன்; நீயோ தெய்வத்துக்கரசு;— இந்திரியங்களுக்கு வசப்படுத்த ஒரு நாட்டை ஆள்பவன்; என்னையும் அந்தநாட்டிலே புகுவிக்க வல்லையல்லையோ? செய்ய கண்ணனான வுனக்கு அத்திருக்கண்களாலே குளிரக் கடாசுவித்தருளி “அங்க ணிரண்டுங் கொண்டு எங்கள் மேல் நோக்குகியேல், எங்கள்மேற்சாப மிழிந்து” என்கிறபடியே இத்துன்பத்தைத் தீர்க்க வல்லையல்லையோ? செஞ்சுடராழி வல்லானான நீ இவ்வவவர் மேல் ஆழி விடுத்துக் காரியஞ் செய்ய மாட்டிற்றிலையோ? அன்றொருகால் உலகுண்டு நோக்கினாயென்று ஏட்டுப் புறத்திலே கேட்டுப் போகாமே இன்று என்னைக் காத்தருளாய். திருமாற்பனை நீ அத்திருவின் பரிகரமான அடியேனுக்கு இத்தனை யருள் செய்கை மிகையோ என்றாயிற்று.

மூன்றாமடியில் “உய்யும் வகை யென்றால்” என்றே எங்கும் பாடம் வழங்கி வருகின்றது; இப்பாடத்திற்கு ஒரு பொருளும் சொல்லப் போகாது; வியாக்கியானத்திற்கும் இணங்காது: “ஒருவற்கு ஆடல் கொடுத்து உஜ்ஜீனிக்கும் படியா யிருக்கிறதில்லை” என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி. ஆகவே, “ஒருவற்காற்றி உய்யும் வகை அன்றல்” என்னும் பாடமே பொருந்தத் தக்கது என்று அழகிய மணவாளச்சேய் ரருளிக் செய்யும்படி. ‘அன்று ஆல்’ என்று பிரிக்க: ஆல்—ஐயோ வென்றபடி.

ஐவர்—அஃறிணையான பஞ்சேந்திரியங்களை ‘ஐவர்’ என்று உயர்த்திக் கூறியது, அவற்றின் மேல் தமக்குள்ள சிற்றமிகுதியையும், அவற்றின் கொடுமைக் கணத்தையும் காட்டுதற்கென்க: திணைவழுவமைதி. (க)

பந்தார்மெல்லிரல் நல்வளைத்தோளி

பாவையுமகள் தன்னொழுமுடனே

வந்தாய் * என்மனத்தே மன்னிரின்றாய்

மால்வண்ண! மழைபோலொளிவண்ண! *

1. தூண்யகாண்டம்—இராவணனை நோக்கி மாரீசன் சொன்னது.

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகை.

சந்தோகா! பேளழியா! தைத்திரியா!

சாமவேதியனே! நேமோலே! *

அந்தோ! நின்னடியன்றி மற்றறியேன்

அழந்தூர்மேல்திசைநின்ற வம்மானே!

(உ)

பந்து ஆர் { பந்துபொருந்திய மெல்லிய
மெல் விரல் { கைவிரல்களை யுடையனும்

நல் வளை { நல் வளைகளையணிந்த
தோளி { தோள்களை யுடையனும்

பாவை { பதுமைபோன்ற வளருமான

பு மகன் { பெரியபிராட்டியாரோடு
தன்னொடும் { கூட எழுந்தருளினவ
உடனே { ளாய்
வந்தாய் { ளாய்

எவ மனத்தே { என்னைஞ்சிலே பொருத்தி
மன்னி { யெழுந்தருளியிருக்கு
கின்றாய் { மவனே!

மால் வண்ண { கறுத்தகிறத்தை
புடையவனே!

மழை போல் { மேகம்போன்று
ஒளி வண்ண { குளிர்த்த அழகிய
வடிவையுடையவனே!

சந்தோகா { சாந்தோக்ய உபநிஷத்தை
உணர்ந்தவனே!

பேளழியா { கௌஷ்தீபீராஹ்மண
முணர்ந்தவனே!

தைத்திரியா { தைத்திரீய உபநிஷத்தை
உணர்ந்தவனே!

சாம வேதியனே { சாமவேத முணர்ந்தவனே!

நேமோலே { ஸர்வஸ்மாத்தபானே!

அழந்தூர் மேல்திசை நின்ற அம்மானே!—;

கின் அடி { உனது திருவடிகளையன்றி
அன்றி {

மற்ற { வேறொருபுக்
அறியேன் { அறிகிறேனில்லை.

* * * = 1. “அரவத் தமளியினோடு மழகிய பாற்கடலோடும், அரவிந்தப் பாவையுந்தாலு பகம்படி வந்துபுகுந்து...பள்ளிகொள்கின்ற பிரானே” என்னுமா போலே பிராட்டியையும் உடனழைத்துக்கொண்டுவந்து அடியேனுடைய மனத்திலே மன்னி நிற்பவனே!, ஆர்த்தர்களை ரக்ஷிக்கைக்குப் பாக் கான ஸர்வஜ்ஞத்வத்தை யுடையவனே!, ஸர்வஸ்மாத்தபானே! அடியேன் உன்னுடைய திருவடிகளன்றி வேறொரு புக்ஷிருப்பதாகக் கனவிலும் கருதுகின் றிலேன்; அடியேன் போல்வானாக் காத்தருள்வதற்கென்றே திருவழந்தூரில் நிய் ஸந்திதி பண்ணியிருக்கின்ற வுனக்கு, பஞ்சேந்திரியங்களின் கையிலே படுகொலைப் படாதபடி என்னைக் காத்தருள்கை மிகையன்றுகான் என்றாராயிற்று.

“பந்தூர் மேல்விரல்” என்ற அடைமொழி மடந்தையர்க்கு இயற்கையாக இடுவதாம். சேலைகள் ஆபரணங்கள் முதலியவற்றை வருணித்துச் சொல்வது போல விளைபாட்டுக் கருவிகளையிட்டு விசேஷிப்பதும் கவிமரபு. (உ)

கேய்யாராழியுஞ் சங்கமுமேந்தும்

நீண்டதோளுடையாய்! * அடியேனேச்

சேய்யாதவுலகத்திடைச் சேய்தாய்

சிறுமைக்கும் பேருமைக்கு முள்புருந்தி *

பொய்யால்ஐவரேன் மெய்துடியேறிப்

போற்றிவாழ்வதற்கஞ்சி நின்னடைந்தேன் *

ஐயா ! நின்னடியன்றி மற்றறியேன்

அழந்துர்மேல்திசைநின்ற வம்மானே !

(ந.)

ஐயா ஸ்வாமி !
அழந்துர் மேல்திசை நின்ற அம்மானே !—;

செய் ஆர் } செய்யீட்டிருக்கிற
ஆழியும் } சக்கரத்தைப்
சங்கமும் } பூரீபாஞ்சஜந்யத்தைப்
ஏந்தும் } தரித்திருக்கின்ற

நீண்ட தோள் } பேரிய திருக்கைகளை
உடையாய் } புடையவனே !

அடியேனை } உனக்கே உரியவனான
என்திறத்தில்

உலகத்தினிட இவ்வுலகத்திலே

செய்யாத } செய்யத்தகாதவற்றை
செய்தாய் } செயல்லாம் செய்தாய் ;

ஐவர் பஞ்சேந்திரியங்கள்
பொய்யால் க்ருத்ரிமத்தோடுகடி

சிறுமைக்கும் } சிற்றின்பவாழ்வுக்கும்
பெருமைக் } பேரின்பவாழ்வுக்கும்
கும் உன் } பொதுவாக என்னுள்ளே
புகுந்த } புகுந்த

என் மெய் } என் சரீரத்திலே
குடி ஏறி } குடியேறியிருக்க

போற்றி } அவற்றை தருப்பியடையச்
வாழ்வதற்கு } செய்து வாழ்வதற்குப்
அஞ்சி } பயப்பட்டு

கின் அடைந்தேன்—;

கின் அடி அன்றி மற்ற அறியேன்—.

* * * = திருவாழி திருச்சங்குகளைப் பூவேந்துமா போலே எந்தி நிற்பவனே ! அடியேன் திறத்தில் இவ்வுலகத்துச் செய்யத் தகாதவற்றைச் செய்து வைத்தாய் ; (அதாவது—) உண்டியே உடையே உகந்தோடுமீம் மண்டலத்தவர்களைப் போலே என்னையுமாக்கி யிருந்தால் இவ்விருந்தருமா ஞாலத்திலே இந்திரியங்களுடனேகூட என்னை வைத்திருப்பது தகுதியாகும் ; என்னையோ அடியவனென்று பேர் சுமக்கும்படி பண்ணிவைத்து அடிமைத் தொழிலுக்கு இடையூறான இந்திரியங்களுடனே நிறுத்தி வைத்திருக்கின்றாய் ; இதுவோ செய்யத் தக்கது ; இந்திரியங்களுடனேகூட வைப்பதாயிருந்தால் அடியவனாக் காதே ஸம்ஸாரியாக்கி வைக்க வேணும் ; அடியவனாக வைப்பதானால் இந்திரியங் களை யொழித்து வைக்கவேணும் ; அடியவனாகவும் ஆக்கி இந்திரியங்களையும் உடன் நிறுத்தினால் இஃது என் கொல் ?

‘ இந்திரியங்களுடன் வைத்ததால் என்ன கெடுதி ? நல்லகதைகளைக் கேட்கச் செவி வேண்டாவோ ? நல்ல துதிகளை வாயாச் சொல்ல வாய் வேண்டாவோ ? ; “ கண்டோங் கண்டோங் கண்டோங் கண்ணுக் கினியன கண்டோம் ” என்று காண்பதற்குக் கண் வேண்டாவோ ? , திவ்ய தேசங்களுக்கு நடந்து செல்லக் கரணகளை பரங்கள் வேண்டாவோ ; இவை யெல்லாம் கண்மைக்கு வேணும்மென்று தானே உமக்கு இந்திரியங்களைத் தந்தது ; “ விவித்ரா ஷெஹஸம்பதிஸ்ஸாராய நிவெஷிதம் ” என்றது அறியீரோ ? ” என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக. அதற்கு மறுமொழியாகக் கூறுகின்றார் சிறுமைக்கும் பெருமைக்கு முள்புருந் தேன்று தொடங்கி. இந்திரியங்களோ வென்னில், சிற்றின்பத்தைப் பெறுத்து

தற்கும் பேரின்பத்தைப் பெறுத்துதற்கும் பொதுவாயிரா நின்றன ; ஸமித்து வெட்டுதற்குத் தந்த வான்தானே சிலர்க்குக் கண்ணைக் கலக்கிக்கொள்ள உறுப்பாகின்றதில்லையோ? ஸாதகத்வம் பாதகத்வம் என்ற இரண்டு தன்மைகளும் வாளுக்கு இருப்பது போல, இந்திரியங்கட்கும் அத்தன்மைகள் உள்ளவன்றோ? 1. “ அன்பாழியானே யனுநென்னும் நா அவன்றன், பண்பாழித் தோள்பரவி யேத்தென்னும், முன்பூழி காணனைக் காணென்னுங்கண் செவி கேளென்னும், பூணாரம்பூண்டான் புகழ்” என்கிறபடியே பகவத் விஷயத்திற் படிந்து பேரின்பம் பெறுவிக்கவும் இவை வல்லன; விஷயாந்தரங்களில் கொண்டு மூட்டிச் சிற்றின்பம் பெறுவிக்கவும் இவை வல்லன. [சிறுமைக்கும் பேருமைக்கு முள் புகுந்து என்றதன் உட்கருத்து இது.] இப்படிப்பட்ட இந்திரியங்கள் நல்லெண்ணமின்றியே வஞ்சகத்தோடு என்னுட் புகுந்திருப்பதனால், அவை இழுத்துக் கொண்டு போகும் வழிகளிலெல்லாங் சென்று அவற்றுக்கு வேண்டிய இரைகளைத் தந்து ஆராதிப்பதற்கு அடியேன் அசக்த னாதலால் அவற்றால் நலிவுபடா நின்றேன் ; அந்நலிவு தீர உன்னை வந்து சரணம் புகுந்தேனென்ற ராயிற்று.

‘ நெய்யா ராழியும் ’ என்ற விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில்—“ கடைந்து பற்றற நெய்யிட்டிருக்கிற திவ்யாபுதங்களை யுடையவனே!” என்ற வாக்கியங்கட்குப் பின் காணப்படுகிற “ நெய்—கூர்மை ; ஆர்தல்—மிகுதி ; கூர்மைமிக்கதிருவாழி. ” என்ற வாக்கியம் இடைச் சொருகலாய் வந்த தென்பர் பெரியோர்.

செய்யாத உலகத்திடைச் செய்தாய் = ‘செய்யாத’ என்பது உலகத்துக்கு விசேஷண மென்று பலரும் மயங்குவர் ; அங்ஙனன்று ; ‘ உலகத்திடைச் செய்யாத செய்தாய் ’ என்று அந்வயம். இரண்டனுருபு தொக்க எதிர்மறைவினை யாலணையும் பெயர்.

குடியேறி—ஏறி—எச்சத்திரிபு. (ந)

பரனே ! பஞ்சவன்பௌழியன்சோழன்

பார்மன்னர்மன்னர்தாம் பணிந்தேத்து

வரனே ! * மாதவனே ! மதுகுதா !

மற்றோர்நல்துணை நின்னலாலிலேன்காண்*

நரனே ! நாரணனே ! திருநறையூர்நம்பீ !

எம்பெருமான் ! உம்பராளும்

அரனே ! * ஆதிவராகமுனைய !

அழந்தார்மேல்திசைநின்ற வம்மானே !

(ச)

பரணே பரமபுருஷனே !

பஞ்சவன் { பஞ்சவனென்றும்
பெளழியன் { பெளழிபனென்றும்
சோழன் { சோழனென்றும் பெயர்
கொண்ட

பார் மன்னர் { பூமிக்கு ராஜாதிராஜர்
மன்னர் தாம் { களானவர்கள்

பணிந்து { பணிந்து துதிக்கும்
ஏத்தும் { படியான

வசனே சிறந்தவனே !

மாதவனே திருமாலே !

மதுகுதா { மதுவென்னு மகரணைக்
கொன்றவனே !

நரணே { நரநாராயணைதாரம்
நரணனே { செய்தருளினவனே !

திரு நறையூர் { திருநறையூரி லெழுந்தருளி
நம்பி { யிருக்கின்ற
பரிபூர்ணனே !

எம் { எமக்குத் தலைவனே !
பெருமான்

உம்பர் ஆனம் { தேவதைகளை ஆளவல்ல
அரணே { ருத்ரனுக்கு அத்தர்யா
யியானவனே !

முன் { முன்பொருகாலத்தில்

ஆதி வராகம் { ஆதிவாரஹ மூர்த்தியாய்
ஆனாய் { அவதரித்தவனே !

அழந்தார் மேல்திசை நின்ற அம்மானே !—;

நின் அலால் உன்னையொழிய

மற்ற ஓர் எல் { வேறொரு நல்ல சகுகளை
துணை

இலேன் உடையேனல்லேன்.

* * *—ஒத்தார் மிக்காரை புடைய இகாதவனே !, பஞ்சவ னென்றும்
பெளழிய னென்றும் சோழ னென்றும் சொல்லப்படுகிற ராஜாதி ராஜர்கள்
பணிந்தேத்தும் படியாக வுள்ளவனே !, திருமாலே, வேதவிளக்கைக் கொள்ளை
கொண்டு உலகமெங்கு மிருள்முட்ச்செய்த மதுகைடபர்களைக் கொன்றொ
ழித்தவனே !, ஸ்ரீ பதரிகாச்சரமத்தில் நரனென்னுஞ் சிஷ்யனாகவும் நாராடன
னென்னும் ஆசார்யனாகவும் வடிவெடுத்து ஆசார்ய சிஷ்யபகரமத்தை புணர்த்தித்
திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளினவனே ! உன்னையன்றி மற்றொரு நற்றுணை
புடையேனல்லே னென்கிறார்.

முதலடியில் ‘மன்னர் மன்னர்’ என்றது—மன்னர்க்கும் மன்னர் என்றபடி.
பரன், வரன்—வடசொற்கள்.

இவ்வாழ்வார் வாக்கினின்று திருநறையூர் நம்பி நூறுபாசுரங்கள் பெற்றுக்
கொண்டிருந்தும் திருப்தி பெறாதவனாய் மீண்டும் வந்து முகங்காட்டினன்
போலும், திருநறையூர் நம்பி ! என்கிறார். ஆழ்வார் திருநறையூர்க்கு எழுந்தருள்
வதற்கு முன்பும் எதிர்கொண்டு சென்றான் நம்பி ; திருவிண்ணக்கரில் ஆழ்வார்
எழுந்தருளி யிருக்கும்போது நம்பி எதிர்கொண்டு செல்லவேயன்றோ
“ திருநறை யூர்த்தேனே வருபுனல் சூழ்திரு விண்ணகரானே !” என்று
திருவிண்ணகர்ப்பதிகத்திற் பேசலாயிற்று ; ஆழ்வார் திருநறை யூரினின்று
மீண்டு திருவழுந்தூர் செல்லுமளவும் கூடவந்து வழிவிட்டுத் திரும்புகை
யாலன்றோ இங்கு “ திருநறையூர் நம்பி !.....அழந்தார் மேல்திசை நின்ற
அம்மானே !” என்று பேசலாயிற்று என்று அழகிய மணவானச் சீயர் ரஸமாக
உபந்யஸிக்கக் கேட்டிருக்கை. (ச)

விண்டான் விண்புக வெஞ்சமத்தரியாய்ப்
பரியோன் மார்வகம் பற்றிப்பிளந்து *
பண்டானுய்ய வோர்மால்வரையேந்தும்
பண்பாளா ! பரணே ! பவித்திரனே ! *
கண்டேன்னான் கலியுகத்ததன் தன்மை
கருமமாவது மென்றனக்கறிந்தேன் *
அண்டா ! நின்னடியன்றிமற்றறியேன்
அழுந்தார்மேல்திசைநின்ற வம்மானே !

(ரு)

விண்டான் பசைவனான இரணியன்
விண்புக { வீரஸ்வர்க்கம் சென்று
சேரும்படி
வெம் சமத்த வெவ்விய போர்க்களத்திலே
அரி ஆய் நரசிங்கமாய்த்தோன்றி
பரியோன் { பருத்தவடிவையுடையனான
அவ்விரணியனுடைய
மார்வகம் மாற்பை
பற்றி பிளந்து பிடித்துக்கிழித்தவனாயும்,
பண்டு { முன்பு [க்ருஷ்ணவதாரத்
தில்]
ஆன் உய்ய பசுக்கள் ஜீவிக்கும்படி
ஒர்மால் வரை ஒரு பெரிய மலையை
வந்தும் எடுத்தப்பிடித்த

பண்பாளா நீர்மையையுடையவனே !
பரணே சிறந்தவனே !
பவித்திரனே பரிசுத்தனே !
அண்டா அண்டங்கட்கு இறைவனே !
அழுந்தார் மேல்திசை நின்ற அம்மானே !—;
கலியுகத்த { இக்கலியுகத்தின்
தன் தன்மை { ஸ்வபாவத்தை
நான் { நான் தெரிந்து
கண்டேன் { கொண்டேன் ;
என் தனக்கு எனக்கு
கருமம் { செய்யத்தக்கதையும்
ஆவதும் }
அறிந்தேன் அறிந்து கொண்டேன் ;
நின் அடி அன்றி மற்ற அறியேன்—.

* * *—பாஹ்லாதாழ்வானுக்கு இரணியனால் நேர்ந்த நலிவுகளைத் தவிர்த்தருளினது போலவும், திருவாய்ப் பாடிக்கு இந்திரன் விடுத்த பெரு மழைத் தீங்கை மலையெடுத்துக் காத்தது போலவும் அடியேனுக்கு இந்திரியங்க ளால் நேர்ந்த துயரத்தைத் தொலைத்தருளவேணு மென்கிறார்.

விண்டான்—தன்னை விட்டு நீங்கினவன் என்று பொருள் பட்டுப் பகைவனை உணர்த்தும் சொல் இது. அமார்க்களத்தில் மாண்டொழிந்தவர்கள் வீரஸ்வர்க்கம் புகுவர்களென்பது நூற்கொள்கை யாதலால் ‘விண்புக’ எனப்பட்டது.

கண்டேன் நான் கலியுகத்ததன் தன்மை—மஹா பாரதத்தில் மோக்ஷதர்ம த்தில் “ததஃ கலியாமெ லூபெஹ.....ஊவிஷ்டிக்யபரொதாரம்” என்று சொல்லியிருக்கிறபடியே தலைகீழாக நடக்குங் கலியுகத் தன்மைகளைக் கண்டு கொண்டேன் ; இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் நமக்குச் செய்யத்தக்கதேது என்று ஆராய்ந்து பார்த்தவளவில் உன் திருவடிகளை ஆசரயிப்பதே கருமம். என்று துணிந்து கொண்டேன் ; அத்துணிவுக்கிடாக உனது திருவடிகளை யன்றி வேறொன்றையு மறியாதவனாயிருக்கின்றே னென்றாயிற்று,

விண்டான், பரியோன் என்ற சொற்கள் இரணியனைக் குறிப்பன.

கலியுகத்ததன் தன்மை கண்டேன் = பகவத் விஷயத்தில் வெறுப்பைப் பிறப்பித்து ஆத்மஹாநியை விளைப்பதே இக்கலியுகத்தின் தன்மையென்று தெரிந்து கொண்டேனென்கை. கரும்—வடசொல்; கலி- அண்டா= அண்டங்கட்கு அதிபதியே! என்றும், இடையனாகப் பிறந்தவனே! என்றும் பொருள்படும். (ரு)

தோயாலின்தயிர் நெய்யமுதுண்ணச்

சொன்னாச்சொல்லி நதும்பரிசே * பெற்ற

தாயால் ஆப்புண்டிருந் தமுதேங்கும்

தாடாளா! தரையோர்க்கும் விண்ணோர்க்கும்

சேயாய்! * கிரேத்திரேததுவாபர

கலியுகமிவைநான்கு முனையும்! *

ஆயா! நின்னடியன்றி மற்றறியேன்

அழந்தூர்மேல்திசைநின்ற வம்மானே!

(கூ)

சொன்னார் { எதையும் வாய்வந்தபடி
சொல்லுகிறவர்கள்
சொல்லி வசைகூறி
நதும் பரிசே கிரிக்கும்படியாக
தோயா இன் { நன்றாகத்தோயாத இனிய
தயிர் நெய் { தயிரையும் நெய்யையும்
அமுது { அமுது செய்ய
உண்ண { (அப்பொழுது) *
பெற்ற { தாயாகிய யசோதையினால்
தாயால் { கட்டுண்டு
ஆப்புண்டு { போகமாட்டாதே நின்ற
இருந்த {
அமுது { விக்கிவிக்கியமுத
எங்கும் {
தாடாளா { பெரியோனே!

தரை { பூமியிலுள்ளவர்களுக்கும்
யோர்க்கும் {
விண்ணோர்க் { விண்ணுலகத்திலுள்ளவர்
கும் { களுக்கும்
சேயாய் { கிட்டக்கடாதவனே!
முன் { முன்னமே
கிரேத்திரேத { கிருதயுகம் த்ரோதாயுகம்
தவாபர { த்வாபராயுகம் கலியுகம்
கலியுகம் { என்னுமிந்த நான்கு
இவை { யுகங்களுக்கும்
நான்கும் { நிர்வாஹகளுனவனே!
ஆனாய் {
ஆயா { கோபாலக்ருஷ்ணனே!
அழந்தூர் மேல்திசைநின்ற அம்மானே!—;
நின் அடி அன்றி மற்று அறியேன்—.

* * *—உன்மேல் ஏதாகிலும் பழிசொல்லியே பொழுதைப் போக்க நினைத்திருப்பாருடைய வாய்க்கு நல்ல இரை கிடைக்கும்படி தோயாத தயிரையும் நெய்யையும் களவாடிபுண்டு யசோதை கையிலே பிடிபுண்டு தாம்பினால் கட்டுண்டு 'நம்முடைய ஸௌலப்ய குணம் நன்கு வெளியாகப் பெற்றது' என்று நெஞ்சினுள்ளே பெருமகிழ்ச்சி கிடக்கச் செய்தேயும் வருந்தினவன்போல அபிரயித்து விக்கிவிக்கியமுத பெருமானே!, இந்நிலத்திலுள்ளா ராகவுமாம், விண்ணுலகத்திலுள்ளாராகவுமாம், யாராயினும் தம்முயற்சியாலே உன்னைப்பெற

நினைப்பாராயின் அவர்கட்கு எட்டாதபடி தூரஸ்தனுள்ளவனே! க்ருதத்ரேதா த்வாபர கலியுகங்களென்கிற நான்கு யுகங்களையும் தானிட்ட வழக்காக நிர்வஹிக்குமவனே! திருவழுந்தூர்ப் பெருமானே! உன்திருவடிகளை யன்றி மற்றொன்றும் நானறியே நென்றாயிற்று.

‘தோயா இன் தயிர்’ என்றும், ‘தோய் ஆலின் தயிர்’ என்றும் பிரிக்கலாம்; இரட்டிற் மொழிதலாகக் கொண்டு, சிலவிடங்களில் தோயாதபசுவின் தயிரை யுண்பனென்றும், சிலவிடங்களில்தோய்ந்த பசுவின் தயிரை யுண்பனென்றும் கொள்ளலாம். சொன்னார் = வாய்வந்தபடி சொல்லித் திரிகின்றவர்கள் என்றவாறு. யசோதைப் பிராட்டியைப் பெற்றதாயென்றது—பெற்ற தாய்போலப் பரிவுடன் வளர்த்தமைபற்றியென்க.

‘க்ருத’ என்றும் வடசொல் ‘கிரேத’ என விகாரப் பட்டது. ‘யுகமீவை நான்கும் முன்னொய்’ என்று விளிப்பதன் கருத்தாவது—கலியுகத்திலும் கிருதயுக ரீதியை நடை பெறுத்தவல்ல சக்தி உனக்கு இருக்கச் செய்தேயும் என்னைக் கலிகலிவுக்கு ஆளாக்கித் துன்பப்படுத்துவதென்? என்பதாம். (௬)

கறுத்துக்கஞ்சனை யஞ்சமுனிந்தாய்!

கார்வண்ணை! கடல்போலொளிவண்ணை! *

இறுத்திட் டான்விடையேழு முன்வென்றாய்!

எந்தாய்! அந்தரமேழுமுனொய்! *

போறுத்துக்கொண்டிருந்தாற் போறுக்கொண்ப்

போகமேறுகர்வான்புகுந்து * ஐவர்

அறுத்துத்தின்றிடவஞ்சி நின்னடைந்தேன்

அழுந்தூர்மேல்திசைநின்ற வம்மானே!

(௭)

கஞ்சனை	கம்ஸனை
அஞ்ச	அவன் பயப்படுமபடி
கறுத்து	கோபித்து
முனிந்தாய்	நிரவரித்தவனே!
கார் வண்ணை	{ மேகம் போல் குளிர்ந்த வடிவையுடையவனே!
கடல் போல் ஒளி வண்ணை	{ கடல்போன்று அழகிய வடிவையுடையவனே!
முன்	முன்பொருகால்
ஆன் விடை எழும்	{ எழுஎழுதுகளையும் முறித்து வென்றவனே!
இறுத்திட்ட வென்றாய்	
எந்தாய்	எம்பெருமானே!
முன்	முற்காலமே தொடங்கி
அந்தரம்	{ மேலுலகங்களேழுக்கும்
எழும் ஆனாய்	{ நியாமகனுவனே!,

அழுந்தூர் மேல்திசை நின்ற அம்மானே!—;

போறுத்துக் கொண்டு இருந்தால் போறுக்க ஒன	{ (வருந்தி) ஸஹித்துக் கொண்டிருப்போ மென்றாலும் ஸஹிக்க முடியாதபடியான
--	--

போகமே	துக்காறுபவங்களையே
றுகர்வான்	பெறுவிப்பதற்காக
ஐவர்	பஞ்சேந்திரியங்கள்
புகுந்து	என்னிடம் வந்து சேர்ந்து

அறுத்து தின்றிட	{ ஹிம்மலித்து ஆத்ம நாசத்தைப்பண்ண
-----------------	----------------------------------

அஞ்சி நின் அடைந்தேன்	{ (அதற்குப்) பயப்பட்டு உன்னை ஆசாயித்தேன்.
----------------------	---

* * *—உன்பக்கலில் நல்லெண்ணங் கொண்டு வாழ்ந்து போகலாமா யிருக்க அது செய்யாதே தீயபுந்தியைக் கொண்ட கம்ஸன் அஞ்சி யொழியும்படி அவனைச் சினந்து நிகரஹித்தவனே; நப்பின்னைப் பிராட்டியோடு கலவிசெய்ய இடையூறியிருந்த ஏழு விருஷபங்களையும் வலியடக்கி அப்பிராட்டியைத் தழுவிக்கொண்டவனே!; பூலோகம் புவர்லோகம் ஸுவர்லோகம் ஸத்யலோகம் மஹாலோகம் ஜாலோகம் தபோலோகம் ஸத்யலோகம் ஆகிய மேலேழுலகங்களை யும் நிர்வஹித்து நடத்துமவனே!; பல்லைக்கடித்துக்கொண்டு பொறுத்திருப்போ மென்றாலும் பொறுத்திருக்கமுடியாத துக்காநுபவங்களை நான் அடைந்திடும் படி பஞ்சேந்திரியங்கள் என்னுள்புகுந்து ஹிம்ஸிக்க, அந்த ஹிம்ஸைகளுக்கு அஞ்சி உன் திருவடிகளிலே வந்து புகுந்தே நென்றாயிற்று.

போகம்—ஊம மென்ற வட சொலவிகாரம்; அதுபவம்; துன்பங்களின் அதுபவ மென்பது அர்த்தாத் ஸித்தம். நுகர்வான்—நான் அதுபவிக்கும்படி செய்வதற்காக. (6)

நெடியானே! கடியார்கலிநம்பீ!

நின்னையே நினைந்திங்கிருப்பேனை *

கடியார்கானைய ரைவர்புகுந்து

காவல்செய்த வக்காவலைப்பிழைத்து *

குடிபோந்துன்னடிக்கீழ் வந்துபுகுந்தேன்

கூறைசோழிவை தந்தெனக்கருளி *

அடியேனைப் பணியாண்டுகொளளந்தாய்!

அழுந்தூர்மேல்திசைநின்ற வம்மானே!

(அ)

நெடியானே { எல்லார்க்கும் மேற் பட்டவனே!
கடி { (பூமிக்கு) அரணுநிய
ஆர்கலி { ஸமுத்ரத்தில் (பள்ளி கொண்டிருக்கிற)
நம்பீ { பூர்ணனே!
எந்தாய் { எம்பெருமானே!
அழுந்தூர் மேல்திசை நின்ற அம்மானே!—;
நின்னையே { உன்னையே தியானித்தக் நினைந்து { கொண்டு
இங்கு { இங்கு இருக்கிற என்னை இருப்பேனை
கடியார் { க்ருரர்களாயும்
காளையர் { (ஹிம்வரிப்பதில்) யௌவன பருவ முன்னனவாயு மிருக்கிற
ஐவர் { பஞ்சேந்திரியங்கள்

புகுந்து { என்னிடம் நெருங்கி
காவல் செய்த { (என்னை உன்னிடம் வர அக் காவலை (வொட்டாதபடி) தடை செய்த அந்தச் சிறைக்குத் தப்பிவந்து
உன் அடி கீழ் { உன் திருவடிகளின் கீழே
குடி போந்து { குடியிருக்கக் கருதி
வந்து { வந்து சேர்ந்தேன்;
புகுந்தேன் {
எனக்கு { அடியேனுக்கு
கூறை சோழி { துணியும் சோழமாயிய இவை { இத்திருவடிகளைத் தந்தருளி
அடியேனை { அடியேனை நித்ய பணி ஆண்டு { சிங்கரனாகிக் கொள்ள வேணும்.
கொள் {

பஞ்சேந்திரியங்களுக்குக் கொடுத்த ‘கானாயர்’ என்னும் விசேஷணத்தின் கருத்தைப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வெளியிட்டருளுகிறார் காண்மின்;— “நெஞ்சில் நன்மையின் திக்கே பிறரை நலியநலிய இளகிப்பதியானிற்பருவத்தை யுடைய ஐவர்” என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. “கானாயே எருது பாலைக் கதிபன் நல்லினாயோன் பேராம்” என்பது நிகண்டு; நல்வினாயோனென்ற பொருள் இங்குக்கொள்ளப்பட்டது; ஹிம்ஸைக்குந்திறத்தில் மூப்பு இன்றியே யெவ்வனங்கொண்டிருக்கிற இந்திரியங்களென்றபடி.

அடியேனைப் பணியாண்டுகோள் = ராஜகுமாரனாய்ப் பிறந்து முடிபிழந்து போகும் தெளர்ப்பாக் சாலிகளைப் போலாகாமே அடியேனான நான் அடிமைத் தொழில் செய்து ஸ்வரூபம் நிறம் பெறுமாறு செய்தருளா யென்கிறது. ஸ்ரீவிபீஷணமூர்த்தியாருக்கு வந்து புகுரலாம்படி கடற்கரை வெளியிலே வந்து நின்றாப் போலே எனக்கு உறவு முறையார் கைவிட்டவன்று வந்து கிட்டலாம் படியன்றோ நீ திருவழுந்தூரில் வந்து நிற்கிறது, இந்நிலையிலும் அடியேன் இழந்து போகலாமோ வென்கிறது ஈற்றுவிளியினால். (அ)

புனிதா ! புட்கோடியாய் ! நேமோலே ! *

தீவாய்நாகணையில் துயில்வானே !

திருமாலே ! இனிச்செய்வதொன்றறியேன் *

ஆவாவென்றடியேற் கிறையிரங்காய்

அழுந்தூர்மேல்திசைநின்ற வம்மானே !

(க)

புனிதா பரிசுத்தனே !

புன் கொடியாய் கருடத்வணே !

நெடுமாலே ஸ்வாதிகனே !

தீ வாய் நாக { (பக்கவர்தமேலே) நெருப்பை
அணையில் உமிழ்கிற ஸர்ப்பமாகிய
துயில்வானே படுக்கையில் சயனித்
திருப்பவனே !

திருமாலே ! அழுந்தூர் மேல்திசைநின்ற
அம்மானே !—;

ஐவர் பஞ்சேந்திரியங்கள்

கோ ஆய் { என்னை நியமிப்பனவாய்க்
கொண்டு

என் மெய் என் சரீரத்தில்

குடி ஏறி குடிபுகுந்து

கூற சோறு { துணியையும் சோற்றையும்
இவை தா கொடு என்று

குமைத்து

போகார் விட்டுப்போகின்றனவில்லை;

நான்

அடியேன்

அவரை

{ அவ்விந்திரியங்களின்
கொடுமைகளை

பொறுக்க

கிலேன்

{ ஸஹிசுக்கமாட்டுகின்றிலேன்;

இனி

செய்வது

ஒன்று

அறியேன்

{ உன்னையே புகலாக நான்
அடைந்தேனான் பின்பு
(என்னுடைய ஹிதத்துக்
காக) நான் செய்து
கொள்ளத்தக்கது ஒன்று
மறிகின்றிலேன்;

அடியேற்கு

அடியேன் விஷயத்தில்

ஆ ஆ என்று

ஐயோவென்று

இறை

இரங்காய்

{ சிறிது கிருபைசெய்தருள
வேணும்.

* * *—சீழ்ப்பாட்டில் “ஐவர் புகுந்து காவல்செய்த வக்காவலைப் பிழைத்
துக் குடிபோந்துன்னடிக்கீழ் வந்து புகுந்தேன்” என்று இந்திரியங்களுக்கு
ஒருவாறு தப்பிப்பிழைத்துத் திருவடிவாரத்திலே வந்து சேர்ந்ததாகச் சொன்
னார் ; அதுதான் இந்நிலத்திலேயாகையாலே இந்திரியங்களின் நலிவு நடாடாந்தே
வருவதாயிருக்கிறபடியைக்கண்டு மீண்டும் கதறுகிறார். அடியேன் உன்னொரு
வனையே ஸ்வாமியாகக் கொண்டவனே யன்றி ஐவரை ஸ்வாமியாகக்கொண்டவ
னல்லேன் ; அப்படியிருந்தும் ஐவர்என்னை அடக்கியாள்பவராக நின்று என்னுட
லிலே குடிபுகுந்து தங்களுக்கு வேண்டிய இரைகளைப் பெறவேண்டிக் குமைத்து
ஒரு நொடிப்பொழுதுங் கால்வாங்குகின்றிலர் ; நான் அவர்களுடைய நலிவைப்
பொறுக்கமாட்டுகின்றிலேன் ; அழுந்தூர் மேற்றிசை நின்றவம்மானே ! நீயோ
விரோதிகளைப் போக்கி ஆச்சரிதரை ரக்ஷிப்பதைத் தன்பேராக நினைக்கும்படியான
பரிசுத்தியை யுடையையாயிருக்கின்றாய் ; இந்த நிலைமைக்குக் கொடிகட்டி வாழ்
கின்றாய் ; அடியவர்களோடு சித்தப் ஸம்சலேஷம் பண்ணியிருப்பதே உனக்குத்
தொழில் என்பது விளங்க அடியவர்களில் தலைவனான திருவனந்தாமர்வானை
விட்டுப் பிரியாதிருக்கின்றாய் ; அடியவர்கட்குப் புருஷகாரம் செய்யவல்ல பிராட்
டியிடத்தில் மால் கொண்டிருக்கின்றாய் ; நீ இப்படிப்பட்டவனான பின்பு என்
னுடைய காரியம் நீ செய்யவேண்டு மத்தனையல்லது நான் செய்வ தொன்றறி
யேன் ; நீ தானும் மிகையாகச் செய்யவேண்டுவ தொன்றுமில்லை ; ஐயோ
வென்று திருவுள்ளத்திலே சிறிது இரங்கியருளினாற் போதுமானது என்கிறார்.

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகை.

தீவாய் நாகனை = 1. “ஆங்கார வாரமது கேட்டு அழலுமிழும் பூங்காராவு” என்கிறபடியே பசுவத் விரோதிகள் யாரோனும் வந்து புகுந்தார்களோ வென்று அஸ்தானே பயசங்கை பண்ணி விஷாக்கியைக் கக்குவதே தொழிலாயிருப்பனம் ஆதிசேஷன்.

நாக + அனை, ‘நாகவனை’ என்றாக வேண்டுவது ‘நாகனை’ என்றானது தொகுத்தல் விகாரம். (க)

அன்னமன்னு பைம்பூம்பொழில் குழந்த
அழுந்தூர் மேல்திசைநின்ற வம்மாளை *
கன்னிமன்னு திண்டோள் கலிகன்றி
ஆலிநாடன் மங்கைக்குலவேந்தன் *
சோன்னலிந்தமிழ் நன்மணிக்கோவை
ஆயமாலை யிவைபத்துமவல்லார் *
மன்னிமன்னவரா யுலகாண்டு
மானவெண்குடைக்கீழ் மகிழ்வாரே. (க0)

அன்னம் } அன்னப்பறவைகள்
மன்னு } பொருந்திவாழ்கிற
பை பூ } பரந்த பூஞ்சோலைகளாற்
பொழில் } குழப்பட்ட
குழந்த }
அழுந்தூர் } திருவழுந்தூரில்
மேல் திசை } மேலேத்திக்குள் எழுந்தருளி
சின்ற } யிருக்கின்ற
அம்மாளை } எம்பெருமானைக்குறித்து,
கன்னி } ஒருநாளு மழியாத மிடுக்கை
மன்னு } புடைய தோள்களை
திண் தோள் } புடையராய்
ஆலி நாடன் } திருவாலிநாட்டுக்குத்
தலைவராய்
மங்கை } திருமங்கையிலுள்ளார்க்கு
குலம் } குலக்கிரமமாகவந்த
வேந்தன் } ராஜாவான

கலிகன்றி } ஆழ்வார்
சொன்ன } அருளிச்செய்த
இன் தமிழ் } மதாரமான தமிழ்ப்பாஷையி
னாலாகிய
நன் மணி } கல்ல ரத்னமாலை
கோவை } போலச் சிறந்த
ஆய மாலை } பரிசுத்தமான இந்தச்
இவை பத்தம் } சொல்மாலைகள் பத்தை
யும்
வல்லார் } ஒதியுணருமவர்
மன்னவர் ஆய் } பிரபுக்களாய்
மன்னி } நெடுநாள் வாழ்ந்து
உலகு ஆண்டு } லோகங்களை அரசாட்சி
செய்து கொண்டு
மானம் } பெரிய
வெண் குடை } வெண்குடை கிழலிலே
கீழ் } இருத்த
மகிழ்வார் } மகிழப்பெறுவர்.

* * *—அன்னப்பறவைகள் சித்யவாஸம் பண்ணுகிற பூக்கள் நிறைந்த சோலைகளாற் குழப்பட்ட திருவழுந்தூரில் மேலேத் திசையில் நின்றதிருக் கோலமாக ஸந்திதி பண்ணியிருக்கும் ஆமருவியப்பன் விஷயமாகத் திருமங்கை யாழ்வா ரருளிச்செய்த இத்திருமொழியை ஒதி யுணரவல்லவர்கள் இஹலோக

ஸம்பத்திலும் குறைவற்றிருப்பார்களென்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டினாரா
யிற்று. (க௦)

அடிவாவு:—திருவுக்கும் பந்தார் நெய் பானே விண்டான் தோயா கறுத்து நெடி
யானே கோவாய் அன்னம் செங்கமலம்.

ஏழாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து—எட்டாந்திருமொழி,

செங்கமலத்திருமகளும்.

உரையவதாரிகை:—பஞ்சேந்திரியங்களின் வலிமையை நினைந்து அஞ்சிக்
கலங்கிய ஆழ்வார் கீழ்த்திருமொழியில் எம்பெருமானைக் குறித்து ஓலமிட,
அவன் 'நீர் இங்ஙனே கூப்பிடுகிறதென்? பிரமன் முதலியோரும் தமது ஆபத்தை
அறிவிக்குர்போது அக்கரையில் நின்று கூப்பிடுமாறு அவர்கட்கும் சிட்ட லொண்
னாதபடி பாற்கடலிற் பள்ளிகொள்ளுகின்ற நாம் உமது குறையைத் தீர்க்கைக்
காகவன்றோ திருவமுந்தூரில் வந்து நின்றோம்' என்று தனது நிலையைக் காட்
டிக்கொடுக்க; அதனை யதுஸந்தித்து த்ருப்தராய்ப் பிறரைப்பார்த்து 'இவனல்
லது ஆச்ரயணியனில்லை; எல்லாரும் இவனையே ஆச்ரயித்து உய்யப்பாருங்
கோள்' என்று உபதேசிக்கிறார் இத்திருமொழியில். (பாசுரந்தோறும் 'காண்
மின்' என்றது உபதேச ஸூசகம்.) *

சேங்கமலத் திருமகளும் புலியும் சேம்போன்

திருவடியி னிணைவருட முனிவரேத்த *

வங்கமலி தடங்கடலு ளாந்தனென்னும்

வரியரவி னனைத்துயின்ற மாயோன் காண்மின் *

எங்குமலி நிறைபுகழ் நால்வேதமைந்து

வேள்விகளும் கேள்விகளு மியன்றதன்மை *

அங்கமலத்தயனனையார் பயிலஞ்செல்வத்து

அணியமுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே.

(க)

(உலகத்தவர்களே !)

எங்கும் மலி { எவ்விடத்திலும் நிறைந்து
நிறை புதழ் பரவிய கீர்த்தியை
நால் வேதம் புடைய நான்கு
வேதங்களும் வேதங்களும் }

ஐந்து { பஞ்சமஹாயஜுருங்களும்
வேள்விகளும் }

கேள்விகளும் { (மற்றும் இன்றியமையாத)
தூதர்கள்களும்
(ஆகிய இவற்றை)

இயன்ற { இயற்கையாகவே
அறிந்துள்ள

தன்மை குணத்தை யுடையராய்

அம் கமலத்து { (எம்பெருமானுடைய)
அயன் அழகிய நாயகரலத்தில்
அணையார் தேன்றியவருகிய
பிரமணையொத்தவரான
அந்தணர்கள் }

பயிலும் மித்யவாஸஞ் செய்கிற

செல்வத்து சிறப்பையுடைய

அணி அழகிய

அழுந்தார் திருவழுந்தூரில்

வின்று வந்துவின்று

உகந்த { (அத்தலத்தில்
வாழ்க்கையையே பெறும்
பேறாக நினைத்து)
அகமமிழ்கின்ற

அமரர் கோ { மித்யஸூரிகளுக்குத்
தலைவனான எம்பெரு
மான் (யாவனென்னில்),

செம் கமலம் { செந்தாமரைமலரில்
திரு களும் வாழ்வின்ற ஸ்ரீதேவியும்
புவியும் பூமிதேவியும்

செம் பொன் { (தனது) சிவந்தபொன்மய
திரு அடியின் மான இரண்டிதருவடி
இணை உருட களையும் தடகவும்

முனிவர் ஏத்த { மஹர்ஷிகள் புகழ்ந்து
அதிக்கவும்

வங்கம் மலி { அலைகள்நிரம்பிய பெரிய
தட கடலுள் திருப்பாற்கடலில்

அனந்தன் { திருவனந்தாழ்வா
என்னும் வரி னென்கிற-புள்ளிகளை
அரவின் யுடைய ஸர்ப்பசயனத்
அணை தில்

தயின்ற { (பள்ளிகொண்டு) யோக
நித்திரைசெய்கின்ற

மாயோன் { ஆச்சரியமான
குணமுடையவன் ;

காண்மின் காணுங்கள்.

* * *—திருப்பாற்கடலிற் பாம்பணையிற் பள்ளிகொள்ளுகின்ற வ்யூஹ
மூர்த்தியே திருவழுந்தூரில் அர்ச்சாவதார ரூபியாய் எழுந்தருளியுள்ள தேவாதி
தேவனாவன் என்கிறார். ஸ்ரீதேவியும் பூதேவியுமான இரண்டு மனைவியரும்
திருவடிவருடவும் ஸகர முதலிய தேவரிஷிகள் அதிக்கவும் எம்பெருமான்
பாற்கடலில் யோகநித்திரையமர்கின்றனனென்க.

திரு மகள்—செல்வத்திற்கு உரிய மகள் ; லக்ஷ்மி. வங்கம்—‘ஊம்’
என்ற வடசொல்லின் சிதைவு: “ஊம்ஹாரம் ஹரி-வ-ஹ” என்பது அமர
கோசம். இனி, வங்கம் என்பதற்கு மாக்கலம் என்ற பொருளு முண்டு.
அநந்தன்=எக்காலத்தும் அழிவில்லாதவன். இப்பெயர் ஆதிசேஷனுக்கு
முண்டு, திருமாலுக்கு முண்டு ; “அநந்த னென்னும் மாயோன்” என்று அந்வ
யித்துப் பொருள் கொண்டால் திருமாலைக் குறித்ததாகும். தேசம் காலம் வஸ்து
என்ற மூவகையாலும் எல்லையில்லாதவன் என்பது இத்திருநாமத்தின் பொருள்;
அதாவது—‘இன்னதேசத்திலுள்ளான், இன்னதேசத்திலில்லை’ என்கிற பரிச்
சேத மில்லாமையாலே தேச பரிச்சேத மற்றவன் ; ‘இன்ன காலத்திலுள்ளான்,
சேத மில்லாமையாலே தேச பரிச்சேத மற்றவன் ; ‘இன்ன காலத்திலுள்ளான்,

இன்ன காலத்திலில்லை' என்கிற பரிச்சேத மில்லாமையாலே கால பரிச்சேத மற்றவன்; 'இன்ன வஸ்துவைப் போலுள்ளான்' என்பதில்லாமையாலே வஸ்து பரிச்சேத மற்றவன். ('இன்ன வஸ்துவாக உள்ளான், இன்ன வஸ்துவாக இல்லை' என்பதில்லாமையாலே வஸ்து பரிச்சேத மற்றவன் என்பது முண்டு.)

மாயோன்—மாயையை யுடையவன்; மாயையாவது—கூடாததையும் கூட்டு விக்குந்திறம்.

வேதங்கள் வேறொரு பிராமணத்தை வேண்டாது ஸ்வயம் ப்ரமாணமாக நிற்குஞ் சிறப்பையுடையனவாதல்பற்றி 'எங்குமலி நிறைபுகழ் நால்வேதம்' என்றார். "எங்குமலி நிறைபுகழ்" என்ற தொடரை அயனணையார்க்கு விசேஷணமாகக் கி யுரைப்பது மொக்கும்.

ஐந்து வேள்விகளாவன—ப்ரஹ்மயஜ்ஞம், தேவயஜ்ஞம், பூதயஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம், மதுஷ்யயஜ்ஞம், என்பனவாம். வேத மேகதுதல் பிரமயஜ்ஞம்; யாகஞ்செய்தல் தேவயஜ்ஞம்; பனியீதல் பூதயஜ்ஞம்; பித்ருக்களையுத்தேசித்துத் தர்ப்பணம் விடுத்தல் பித்ருயஜ்ஞம்; விருந்தினர்க்கு உணவளித்தல் மதுஷ்யயஜ்ஞம்.

கேள்வியாவது—கேட்கப்படும் நூற்பொருள்களைக் கற்றறிந்தார் கூறக்கேட்டல்; இது, கற்றவர்க்கு அக்கற்றதனாலாகிய அறிவை உறுதிப்படுத்தவும் கல்லாதவர்க்கு அவ்வறிவை உண்டாக்கவும் வல்லது. வேதம் முதலியன அவ்வுரினுள்ள அந்தணர்களிடம் இயற்கையில் நிறைந்திருத்தலால் அவர் ஒவ்வொருவரும் பிரமணை யொத்திருப்பரென்கிறது. அன்றியே, தமது தவ வலிமையால் அவ்வுரினுள்ள அந்தணர் ஒவ்வொருவரும் பிரமணைப் போல ஸ்ருஷ்டிக்க வல்லவரெனினுமாம். பரிசுதல்—எப்பொழுதும் நெருங்கி வலித்தல். அணி—இந்நிலவுலகத்திற்கு ஆபரணம் போன்ற, அமுந்தூர் எனினுமாம். (க)

முன்னிவ்வுலகேழு மிருள்மண் டயுண்ண

முனிவரோடு தானவர்கள் திசைப்ப * வந்து

பன்னுக்கலை நால்வேதப் பொருளையெல்லாம்

பரிமுகமாயருளியவேன்பரமன் காண்மின் *

செந்நெல்மலி கதிர்க்கவரிவீசச்

சங்கமவைமுரலச் செங்கமலமலரையேறி*

அன்னமலி பெடையோடு மமருஞ்செல்வத்து

அணியமுந்தூர்நின்றகந்த வமரர்கோவே*

(உ)

செந்நெல் } செந்நெற்பயிரினது (நெல்)
மலி கதிர் } கிரம்பிய கதிர்கள்

கவரி வீச } சாமாங்கன்போல்
அசைத்தாடா கிற்கவும்

சங்கம் அவை } சங்கங்கள் ஒலியாகிற்கவும்
முரல }

அன்னம் } ஆணன்னங்கள்
மலி } (தம்மிடத்தில் அன்பு)
பெடை } மிக்குள்ள பெண்
யோடும் } ணன்னங்களுடனே

செம் கமலம் } செந்தாமரைமலர்களின்மீது
மலரை ஏறி } ஏறிவீற்றிருக்கப்
அமரும் } பெற்ற

செல்வத்த சிறப்பையுடைய

அணி அழுந்தார் சின்று உகந்த அமரர் கோ-;

(யாவனென்னில் ;)

முன் முற்காலத்தில்
இவழ் உலகும் இந்த ஏழுலகங்களையும்

இருள் { (அஜ்ஞாநமாகிற) அந்தகார
மானது

மண்டி { மிகுந்து தன்வசமாக்கிக்
உண்ண கொள்ள
(அதனால்)

முனிவரொடு } முனிவர்களும் அசுரர்களும்
தர்னவர்கள் } அறிவுகெட்டுக்கலங்க,
திசைப்ப }

(அப்பொழுது)

வந்து { திருப்பாற்கடலினின்று
திருவவதரித்து

பன்னு பரவிய

கலை { (அங்கங்களாகிய) சாஸ்திரங்
களையுடைய

நால் வேதம் நான்குவேதங்களினது

பொருளை { அர்த்தங்களையெல்லாம்
எல்லாம் }

பரிமுகம் ஆய் ஹயக்ரீவமூர்த்தியாய்

அருளிய மீட்டுக்கொணந்தருளிய

எம் பரமன் நமது சிறந்த கடவுளாவார்.

* * *—திருவழுந்தூரி லெழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானைப் பாற்கடலிற் பள்ளி கொண்டிருக்கின்ற பரமனாகக் கீழ்ப்பாசரத்தில் அதுஸந்தித்த ஆழ்வார், இப்பாசரத்தில், அத்திருப்பாற்கடலினின்று அவதரித்து வேதப்ரதானம் பண்ணின ஹயக்ரீவனாக அதுஸந்திக்கிறார்.

ஞானதீபத்திற்கு முதல் துணையான வேதங்களை யிழந்ததனால் எல்லாவுலகங்களும் அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தால் மழுங்கவும், அவற்றிலுள்ள முனிவர் முதலியோர் திகைக்கவும் நேர்ந்த தென்க. வேதங்கள்—சீதை வியாகரணம் சந்தஸ்திருத்தம் ஜ்யோதிஷம் கல்பம் என்னும் ஆறு அங்கங்களை யுடைமையால் 'பன்னு கலை நால்வேதம்' எனப்பட்டது. குதிரையின் முகத்தை யுடைய எம்பெருமானை 'பரிமுகம்' என்றார்; இலக்கண. ராஜசிறுமாதிரி வெண்சாமரை வீசவும் வாத்தியங்கள் ஒலிக்கவும் ஓரசன் தனது பட்டமஹிஷிபுடனே சிங்காசனத்தின் மீது வீற்றிருத்தல் போல, இத்திருப்பதியில், செந்நெற் கதிர்களாகிய சாமரைகள் வீசவும் சங்கங்கள் முழங்கவும் அன்னப்பறவைகள் தமது பேடைகளுடனே செந்தாமரை மலர்களில் ஏறி வீற்றிருக்கு மென்பது பின்னடிகளின் கூறிய வருணனையின் கருத்து.

ஏழுலகு—பூலோகம் புவர்லோகம் சுவர்லோகம் மஹாலோகம் ஜநலோகம் தபோலோகம் ஸத்யலோகம் என்னும் மேலேழுலகங்கள். திசைத்தல் எனினும் திகைத்தல் எனினும் ஒக்கும். முன்றாமடியில் "கதிர்கவரி" என்று பாடமின்றியே "கதிர்க்கவரி" என்று பாடமாயின், 'செந்நெற் பயிர்களானவை தமது கதிர்களாகிய தவரியை வீச' என்று பொருள் காண்க. சங்கம்—நீர்வாழியர்களிலொன்று. (உ)

குலத்தலைய மதவேழம் பொய்கைபுக்குக்
 கோள்முதலை பிடிக்கவதற் கனுங்கிரின்று *
 நிலத்திகழும் மலர்ச்சடரேய் சோதி! என்ன
 நெஞ்சிடர் தீர்த்தருளியவேன் நிமலன்காண்மின் *
 மலைத்திகழ்சந்தகில் கனகமணியுங்கொண்டு
 வந்துந்தி வயல்கள்தோறும் மடைகள்பாய *
 அலைத்துவரும் பொன்னிவளம் பெருகுஞ்செல்வத்து
 அணையமுந்தூர்நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (ந.)

மலை ஸஹ்யமலையினிடத்து
 திகழ் பொருந்திவிளங்குகின்ற
 சந்து சந்தன மரங்களையும்
 அகில் அகிற்கட்டைகளையும்
 கனகம் பொன்னையும்
 மணியும் ரத்னங்களையும்
 கொண்டு } திரட்டிக்கொணர்ந்து
 வந்து } தள்ளி
 உந்தி }
 வயல்கள் } கழனிகளிலெல்லாம்
 தோறும் }
 மடைகள் நீர்பாயும் வழிகளிலே
 பாய பாய்ந்து செல்லும்படி
 அலைத்து } அலையெறிந்து கொண்டு
 வரும் } வாராவின்றுள்ள
 பொன்னி காவேரியினால்
 வளம் }
 பெருகும் } செழிப்பு மிகப்பெற்ற
 செல்வத்து சிறப்பையுடைய
 அணி அமுந்துந்நின்று உகந்த அமரர்கோ-;
 (யாவனெனில்);

குலம் தலைய } நல்லசாதியிற்பிறந்த
 மதம் வேழம் } யானைகட்டுள்ளே
 } தலைமையையுடைய
 } மதங்கொண்ட
 } கஜேந்திராழ்வான்
 பொய்கைபுக்கு தடாசத்திலிறங்கினபோது
 கோள் முதலை } வலிமையையுடைய முதலை
 பிடிக்க } யானை (தன்னைப்)
 } பிடித்திழுத்ததனால்
 அதற்கு }
 அனுங்கி } அம்முதலைக்கு அஞ்சி நின்ற
 நின்ற }
 நில திகழும் } சிலாவிளங்குகின்ற
 மலர் பரவுதலையுடைய
 சுடர் சந்திரனை
 ஏய் ஒத்த
 சோதி } குளிர்த்த ஒளியை
 } [தண்ணளியை]
 } யுடையவனே!
 என்ன என்று ஒலமிட்டுத் துதிக்க,
 நெஞ்சு இடர் } (அந்தக்கஜேந்திரனை)
 தீர்த்து } மனத்துன்பத்தை
 அருளிய } நீக்கியருளிய.
 எம் நிமலன் } எமது குற்றமற்ற
 } கடவுளாவன்.

* * *—கிழப்பாசரத்தில் அஜ்ஞாநம்போம்படி வேதப்ரதாநம் பண்ணிய படியை அருளிச்செய்த ஆழ்வார், அந்த வேதத்தின் முக்கிய தாத்பர்யமான கைங்கரியத்தைச் செய்கையில் அதற்கு நேரும் இடையூறுகளை யொழித்து அக் கைங்கரியத்தைத் தானே கைக்கொண்டருளுமவன் எம்பெருமானென்பதை உணர்த்துமாறு ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானது வரலாற்றை இப்பாசரத்தில் உபதேசிக் கின்றாரென்க.

“குலத்தலைய மத வேழம்” “நிலத்திகழும்” “மலர்ச்சடரேய்” என்ற பாடங்களே ஷியாக்கியானத்திற்கு மிகப்பொருத்தமான பழைய பாடங்கள். “கோலைத்தலைய”

தீவ்யப்ரபந்த தீவ்யார்த்ததீபிகை.

என்றும் “நிலைத்திகழும் மலர்ச்சுடரே” என்றும் சிலர் ஒதுவர்; நான்கு அடிகளிலும் எதுகையில் லோகாரம் வருதல் நன்று என்பர். இப்பாடத்திற்கு, கொலைதலைய—கொல்லுதல் தொழிலைத் தன்னிடத்தே யுடைய என்று பொருள்: “கோடு கைம் முதலா வொன்பது உறுப்பினுங் கோறல் வல்ல, நீடுயர் மா” என்ற படி யானை கால்கள் நான்கு துதிக்கை யொன்று தந்தம் இரண்டு மஸ்தகம் ஒன்று வால் ஒன்று என்றும் ஒன்பது உறுப்புக்களினும்கொல்லுந் தன்மையதாதல் அறிக. நிலை திகழும் மலர் சுடரே = நிலையாக விளங்குகின்ற பரவுதலையுடைய ஒளிவடிவ மானவனே! என்றபடி.

கோள் முதலை-மலையொத்த யானையையும் தன்னிலமான நீரிலே யிழுத்துச் செல்லும் பேராற்றலமைந்த முதலை என்கை. நிமலன்—ஒரு குற்றமும் தன்னிடத்தில் பற்றப் பெருதவன்.

சில—சிலர்; “குறியதன்கீழ் ஆக்குமுகலும்” என்பது நன்னூல்.

[மலைத்திகழ் இத்யாதி.] ஸஹ்ய பர்வதத்தினின்று உத்பத்தியாகிப் பெரு வெள்ளமாய்ப் பெருகிவரும் விசையில் குறுஞ்சிலிக் கருப்பொருளாகிய சந்த வரும் சந்தனம் முலவியவைகள் கழனிகளில் நீர்மடை வழியாகப் பாய்தலினால் மிக்க வளத்தை யுண்டாக்கிப் பெருஞ்சிறப்பை இத் திருவழுந்தூர்க்கு விளைக்குமென்க. “மலைத்தலைய கடற்காவிரி, புனல் பரந்து பொன் கொழிக்கும்” என்கிறபடியே தான் பெருகும் பொழுது பொன்னைக் கொழித்துக் கொண்டு வருதலால் காவேரிக்குப் பொன்னியென்று பெயர். இ—உடைமைப் பொருள் காட்டும் பெண்பால் விசுதி. எம்பெருமான் தான் பெருந்துயரத்தினால் வருந்துகின்ற அன்பருள்ள விடங்களிற் சென்று பாதுகாப்பது போலவே இக்காவேரியின் வெள்ளமும் வேண்டுமிடங்களிலெல்லாம் வந்து பாயுமென நயந்தோன்றுமாறு இங்கு அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளமை உப்த்துணரத்தக்கது. (ந)

சிலம்புமுதல் கலனணிந்தோர் செங்கண்குன்றம்

திகழ்ந்ததெனத் திருவுருவம் பன்றியாதி *

இலங்குபுலி மடந்தைதனை யிடந்துபுலி

எயிற்றிடை வைத்தருளியவெம் மீசன் காண்மின் *

புலம்புசிறை வண்டொலிப்பப் பூகம்தொக்க

பொழில்கள்தொறும் குயில்கூவ மயில்களால் *

அலம்புதிறை புனல்புடைகுழ்த்தழகார்செல்வத்து

அணியழுந்தூர்நின் றுகந்த மமரர்கோவே. (சு)

பூகம் தொக்க பாக்குமரர்கள் சிறைந்துள்ள
பொழில்கள் } சோலைகளிலெங்கும்
தொறும் }

சிறை புலம்பு
வண்டு ஒலிப்ப { சிறகுளை யுடையனவாய்
ரீங்காஞ்செய்யுத்தன்மை
யனவான வண்டென்
ஒலிச்சலம்

குயில் கூவ குயில்கள் கூவவும்
மயில்கள் ஆல மயில்கள் கூத்தாடவும்
அலம்பு திரை { அலைகின்ற அலைகளை
புனல் புடை யுடைய காவிரியின்
குழிந்து நீரானது பக்கங்களிலே
சுற்றிப்பாய்தலினால்
அழகு ஆர் அழகு மிக்கிருக்கின்ற
செல்வத்து சிறப்பையுடைய
அணி அழுந்தூர் நின்று உகந்த அமரர் கோ-;
(யாவனெனில் ;)
செம் கண் ஓர் { சிவந்த கண்களை
குன்றம் { புடையதொரு மலை
சிலம்பு முதல் தண்டைமுதலிய
கலன் ஆபரணங்களைப்
அணிந்து பூண்டு
திகழ்ந்தது } விளங்குவதுபோல
என

திரு உருவம் } மஹாவராஹரூபியாய்,
பன்றி ஆகி
இலங்கு புவி } விளங்குகின்ற
மடந்தை தனை } பூமிப்பிராட்டியை
இடந்த { (அண்டபித்தியினின்றும்
கோட்டாம்)
குத்தியெடுத்த
புல்கி அணைந்து
எயிற்றிடை { (தனது) கோரத்தத்தி
னிடத்தில
வைத்து } வைத்தருளினவனான
அருளிய
எம் ஈசன் எமதுதலைவனாவன்.

* * *—தீழ்ப்பாட்டில் “சிலத்திகழும் மலர்ச்சுடரேய் சோதி!” என்று பெருமிடறுசெய்து கூப்பிட வந்து உபகரித்தவ னென்றீர்; ஸம்ஸார ப்ரளயக் கொண்டிருக்கிற எங்களுக்கு அங்ஙன் கூப்பிடக் கூடுமோ? என்னும் சங்கையிலே, ‘ப்ரளயத்திலகப்பட்டுக் கூப்பிட வறியாத பூமியை யெடுத்தாற்போலே நம்மை யும் எடுக்கவல்லவன் கிடார்’ என்று வராஹ வ்ருத்தாந்தத்தை அருளிச்செய் கிறார் இப்பாகரத்தில்.

“சிலம்பு முதற்கலனணிந்தோர் செங்கட் குறதம்” என்றது மஹா வரா ஹத்துக்கு அபூதோபமை [இன்பொருளுவமை]யாம். “செங்கற்குன்றம்” என்றபாடமே விபாக்கியானத்திற்கு இணங்கியது. சிவந்த ரத்னங்களை யுடைய மேருமலை யென்று பொருள். கலன்—கலம் என்பதன் ஈற்றுப்போலி.

பின்னடிகள் இத்தலத்தின் நிலவள நீர்வளங்களைக் காட்டும். ஆறுதல்— ஆரவாரித்தலுமாம். (ச)

சினமேவு:மடலரிய னுருவமாகித்
திறல்மேவு மிரணியன தாகங்கீண்டு *
மனமேவு வஞ்சனையால் வந்தபேய்ச்சி
மாளவியிர்வேளவியவேம்மாயோன் காண்மின் *
இனமேவு வரிவளைக் கையேந்துங்கோவை
யேய்வாய மரகதம்போல் கிரியினின்சோல் *
அனமேவு நடைமடவார் பயிலும்செல்வத்து
அணியழுந்தூர்நின்றகந்த வமரர்கோவே.

இனம் மேவு { கூட்டமாக அணியப்பெற்ற
வரி வளை கை { கோடுகளையுடைய
எந்தும் { வளையல்களையணிந்த
(தமது) கைகளிலே
எந்தப் பெற்றதும்

கோவை ஏய் { கொவ்வைக்கணியை யொத்த
வாய் { வானையுடையதும்

மரகதம் { மரகத்தாண்டம் போலப்
போல் { பச்சை நிறமுடையதுமான

சினியின் { சினியைப்போன்ற

இன் சொல் { மதுரமான சொற்களையும்

அனம் { அன்னப்பேடை போன்ற
மேவும் கடை { நடையழகையுமுடைய

மடவார் { இளமகளிர்

ப்யிலும் { மிகுதியாகப் பொருந்தப்
பெற்ற

செல்வத்து { சிறப்பையுடைய

அணி அழுந்தர் நின்று உகந்த அமரர் கோ-;
(யாகுனெனில் ;)

சினம் மேவும் { மிக்க சிந்தைகொண்டுள்ள
அடல் { உலிய நாசிக்க
அரியின் { மூர்த்தியாய்
உருவம் ஆகி

திறல் மேவும் { மிக்க பராக்கரமமைந்த
இரணியினது { ஹிரண்யாஸூரானது
ஆகம் கிண்டு { மார்க்பப் பிளந்து

மனம் மேவு { மனத்திடுகொண்டுள்ள
வஞ்சனையால் { வஞ்சகக்குணத்தோடு
வந்த { (தன்னைக்கொல்ல) வந்த

பேய்ச்சி { பூதனைபென்னும்
பேய்மகன்

மான { இறக்கும்படி
உயிர் { (அவனது) உயிரைக்
வெனவிய { கவர்ந்த
எம் மாயோன் காண்மின்—

* * *—கஜேந்திராழ்வானைப் போல அநுகூலராகாமலும் ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்
பியைப்போல ஒருவகையான நெருங்கிய உறவுமுறையிலாமலும் மிருத்தலோடு
அவனை அணுகுதற்குக் கூடாதபடி விரோதியான தீவினைபு மிருக்கின்ற எங்களை
அவ் வெம்பெருமான் எவ்வாறு பாதுகாப்பன்? என்று ஒரு ஆசங்கை தோன்ற,
ஹிரண்யாஸூரனது வரலாற்றைக் கூறும் முகத்தால் இந்தப் பாசரத்தில்
விரோதி நிரஸநிலன் அவ் வெம்பெருமான் என்று எடுத்துக்காட்டுகின்றார்
ரென்க.

ஸர்வரக்ஷணம் பரமதயாருவமான எம்பெருமான் தனது அடியவனுன
பாற்றலாதன் பக்கவிலே இரணியன் செய்த கொடுமைகளைக் கண்டு பொறுக்க
மாட்டாமல் பெருஞ்சிற்றத்தையும் அதற்கு ஏற்றவாறு பெருவலிமையையுங்
கொண்டு நாசிக்கமாகத் திருவவதரித்தன னென்பார் “சினமேவு மடலரியி
னுருவமாகி” என்றும், அந்த நாசிக்கத்தின் வெருவத்தக்க வுருவத்தைக் கண்
டும் பிற்காலியாத மிடுக்கை யுடையவன் இரணியனென்பார் “திறல் மேவு
மிரணியன்” என்று மருளிச் செய்தார். அரி—ஹரி என்ற வடசொற் சிதைவு.
(யானை முதலிய ‘பெரிய பிராணிகளையும்) அழிக்கவல்ல தென்று சிங்கத்திற்கு
காரணப்பெயர். “லவ-லவ்ய மாக்ரஸ்யஸிரிஃ ப்ரயாநம்” என்றபடி உறுப்புக்க
ளொல்லாவற்றினுஞ் சிறந்ததான தலை சிங்கத்தின் தலையாக அமைந்திருத்தல்
பற்றி நாசிக்கத்தை ‘அரி’ என்றே கூறினார்.

பூதனை, தன் கொடுமையை வெளிக்காட்டாது மனத்திலே கொண்டு அன்பு
மிக்க தாய் வடிவத்தோடு வந்தவளாதலால் “மனமேவு வஞ்சனையால் வந்த
பேய்ச்சி” என்றார்.

கிளியைப்போன்ற இன் சொல்லையும் அன்னப்பேடை போன்ற மென்ன
டையையுமுடைய மடவார் நிறைந்துள்ளது திருவழர்நூரென்பது பின்னடிக்களிற்
கூறியது. கிளியின் சிவந்த வாக்குக்குக் கொவ்வைப்பழமும், மேனியின் பசு நிறத்
துக்கு மரசுதரத்தனமும் உவமையாம். அனம்—அன்னம் என்பதன் தொகுத்
தல். மடவார்—மடப்பத்தை யுடையவர்; மடப்பமாவது—அறிந்தும் அறியா
தது போலிருத்தல். (ரு)

வானவர்தம் துயர்தீர வந்துதோன்றி

மாணுருவாய் மூவடி மாவலியைவேண்டி *

தானமா வேழலகு மளந்தவேன்றித்

தனிமுதல் சக்கரப்படையெந்தலைவன்காண்மின் *

தேனமரும் பொழில்தழவு மெழில்கொள்வீதிச்

செழுமாட மாளிகைகள் கூடந்தோறும் *

ஆனதோல்சீர் மறையாளர் பயிலுஞ்செல்வத்து

அணியமுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர்கோவே. (க)

தேன் அமரும் { தேன் எப்போதும்
பொருந்தியுள்ள

பொழில் { தழுவும் } சோலைகளாற்குழப்பட்ட

எழில் கொள் அழகைக்கொண்ட

வீதி தெருக்களிலேயுள்ள

செழு மாடம் { செழித்த உபரிசை
மாளிகைகள் { வீடுகளிலும் சிறந்த
வீடுகளிலும்

கூடம் { மற்றமுள்ள இடங்களிலும்
தோறும்

ஆன தோல் { கல்வி யொழுக்கங்களாற்
சீர் { சிறப்புப் பொருந்திப்
மறையாளர் { பழமையான கீர்த்தியை
பயிலும் { யுடைய வேதம்வல்ல
அந்தணர்கள் நெருங்கி
வலிக்கப்பெற்ற

செல்வத்து சிறப்பையுடைய

அணி அமுந்தூர் நின்று உகந்தஅமரர் கோ--;

(யாவனென்னில்;)

வானவர்தம் தேவர்களுடைய

துயர் தீர வருத்தம் நீங்கும்படி.

வந்து { (வாமனனாய்) வந்து
தோன்றி { அவதரித்து

மாண் உரு { பிரமசாரியாய்
ஆய்

மா வலியை { மஹாபலியினிடத்தில்
மூ அடி { மூன்றடி நிலத்தை
வேண்டி { வேண்டிப்பெற்ற

(அவனும் கொடுக்கப்பட்டவுடனே)

தான் தானே

அமர { (தனது காலடியின் கீழ்)
அடங்கும்படி.

வழ் உலகமும் { கீழேழ் மேலேழ்
அளந்த { என்னும் எல்லா
வுலகங்களையும் அளந்த
தனதாக்கிக்கொண்ட

வென்றி தனி { வெற்றியையுடையதும்
முதல் சக்கரம் { ஒப்பற்றதும் (ஆபுதங்
படை { களிற்) பிரதானமுமான
சக்கராயுதத்தைக்
கையிலேந்திய

எம் தலைவன் எமது ஸ்வாமியாவன்.

* * *—கீழ்ப்பாட்டினால் எம்பெருமான் விரோதி நிராஸந சேலனென்று ஏற்
படினும், அந்த எம்பெருமானைத் தவிர வேறு விஷயங்களிற் பற்றுக் கொண்
டுள்ள எங்களை அவன் பாதுகாத்தருள்வனோ? என்று ஒரு ஆசங்கை தோன்ற,

ப்ரியோஜநாந்தரபரான தேவர்களின் காரியத்தைத் தலைக்கட்டுகைக்காகத் தன்னை இரப்பாள [யாசக]னாகிய சிறந்த சிலகுணமுடையவனாகையால் அவன் ப்ரியோஜநாந்தரபரான உங்களைபும் பாதுகாப்பனென்று தெரிவித்தற்காக வாம நாவதாரவருத்தார்த்தத்தைக் கூறுகின்றார் இப்பாட்டில்.

வானவர்க்கு நேர்ந்த துயராவது—முவுலகங்களையும் மஹாபலி சக்ரவர்த்தி கையிற் பறி கொடுத்து அரசிழந்தமையாலானது. மாணுரு—“மாணியுரு” என்ப தன் விகாரம். அன்றியே, மாணுரு—மாட்சிமை தங்கிய உரு என்றுமாம்; இவ் வருவத்துக்கு மாட்சிமையாவது—“ஆலமர்வித்தினருங் குறளானான்” என்கிற படியே முவுலகத்தையும் ஈரடியிலே அடக்கவல்ல பேருருவத்தைத் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டிருந்தல்; தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக எல்லா வுயிர் களின் முடியிலும் அவைகளையிராதே கிடக்கையிலும் தானாக அடிவைத்து அவற்றை ஆட்கொண்டருளும் உதாரகுணமுமாம்.

‘மூவடி’ என்பதற்கு மூவடி சிலம் என்று பொருள்பட்ட வேண்டுதலால் நீட்டலளவையாகு பெயர். தானளந்த என்றதில்—அவரப்த ஸமஸ்தகாமனான தான் தனக்கென்று ஒன்றும் வேண்டாதிருக்கையிலும் துரபிமானிகளாய் ப்ரியோஜநாந்தரபரர்களான தேவர்களின் துயரத்தைக் கண்டு பொறுக்கமாட் டாமையாலே தானே நேரிற் சென்று இரந்து அளந்த எம்பெருமானது கருணைத் திறமும் பரத்வமும் ஸௌலப்பமும் விளங்கும்.

மண்டபம் முதலிய எல்லா விடங்களிலும் வேதமோதிய அந்தணர் நிறைந்து பழகுஞ் சிறப்பு வாய்ந்தது திருவழுந்துரென்பன பின்னடிகள். (சு)

பந்தனைந்த மெல்விரலாள் சீதைக்காகிப்
பகலவன்மீ தியங்காத விலங்கைவேந்தன் *
அந்தமில்திண் கரஞ்சிரங்கள் புரண்டேவீழ
அகேணையா லெய்துகந்த வம்மான்காண்மின் *
செந்தமிழும் வடகலையும் திகழ்ந்தநாவர்
திசைமுகனை யனையவர்கள் * செம்மைமிக்க
அந்தணர்த மாகுதியின் புகையார்செல்வத்
தணியழுந்தூர் ின்றுகந்த வமரர்கோவே. (சு)

செம் தமிழும் { செவ்விய தமிழ்ப்
பாணஷையும்
வட கலையும் ஸம்ஸ்கிருத பாணஷையும்
திகழ்ந்த விளங்குகின்ற
நாவர் காக்கையுடையவர்களும்
திசைமுகனை { (தனித்தனி) பிரமனை
அனையவர்கள் { யொத்தவர்களுமான
செம்மைமிக்க { கற்குணங்கள் நிறைந்த
அந்தணர் தம் { ப்ராஹ்மணர்களது

ஆகுதியின் { ஹோமஞ் செய்வதனால்
புகை ஆர் { தோன்றுகின்ற புகை
செவ்வத்து சிறப்பையுடைய
அணி அழுந்தூர் ின்று உகந்த அமரர் கோ-;
(யாவனென்னில்;)
பந்து { பந்து பொருந்திய மெவ்விய
அணைந்த { கைவிரல்களை யுடைய
மெல் { சீதையின் நிமித்தம்,
விரலான் { சீதைக்கு ஆடி

மீத பகலவன்	(தனக்கு நேராக) மேலிடத்	புரண்டு வீழ்	{ (அறுபட்டுக்) சீழ் விழுந்து
இயங்காத	திலே (அச்சத்தினால்)		புரளும்படி
இலங்கை	ஸூர்யனும் ஸஞ்சரிக்க	அடுகணையால்	{ கொல்லுந்தன்மைபுள்ள
வேந்தன்	மாட்டாத இலங்கைக்கு	எய்து	அம்பினால்
	அரசனான இராவணனது		பிரயோகித்து
அந்தம் இல்		உகந்த	மகிழ்ந்த
இண் கரம்	{ அழிவில்லாத வலிய	அம்மான்	தலைவனாவன்.
சிரங்கள்	{ தோள்களும் தலைகளும்		

* * * —எம்பெருமான் ப்ரயோஜனார்த்தரபரர்களிடத்து அன்புகொண்டு தன்னை யொசுகனாக்கியும் அவர்கள் தொழிலைச்செய்து முடிக்கைக்கு ஹேது எதென்ன, பிராட்டியினிடத்தில் மிக்க அன்புகொண்டிருந்தல் போலவே சேதந ரெல்லாரிடத்திலும் மிக்க அன்புகொண்டிருப்பதே ஹேது என்று தெரிவித்தற் காக, அப்பிரான் பிராட்டியைச் சிறையினின்று மீட்பதன் கீழ்த்தம் ராவணஸம் ஹாரஞ் செய்தவரலாற்றைக் கூறுகின்றார் இப்பாகுரத்தில்.

சீதை—‘ஸீதா’ என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; அச்சொல்லுக்கு—தலப்பை யுழைபடைச்சால் என்று முதலிற் பொருள். ஐநகமஹாராஜன் யாகஞ் செய் தற்குச் சாலையமைத்தற்பொருட்டு நிலத்தைபுழுதபொழுது அப்படைச்சாலி னின்று தோன்றியவளாதலால் பிராட்டிக்குச் சீதையென்று பேராயிற்று; இடவாகு பெயராகிய காரணக்குறி. இத்திருநாமம்—இவள் மற்றையோர் போல ஒரு தாயின்வயிற்றினின்று பிறந்தவளல்லளெனப் பிராட்டியினது அயோகிஜ்வ மாகிய திருவவதாரச்சிறப்புத் தோன்றின்றது. சீதைக்காகி என்றது—சீதை யைச்சிறையினின்று மீட்பதற்காக என்றபடி.

இராவணனிடத்து அச்சத்தால் மற்றையிடங்களிற்போலச் சூரியன் தனது வெப்பத்தோடு செல்லுதற்கு அஞ்சி ஒடுங்கிச் செல்வனென்னுங்கருத்தால் ‘பகல வன் மீதியங்காத விலங்கை’ எனப்பட்டது: “இருசுடர் மீதினிலியங்கா மும்மதி ளிலங்கை” என்பர் திருவெழுநூற்றிருக்கையிலும். இராமபிரானது திருவவதா ரத்திற்கு முந்தித் தம்மை பெதிர்த்தொழிப்பவ ரில்லாமையால் இராவணனது கரங்கள், ‘அந்தமில் திண்கரம்’ என்றும், பிரமாஸ்தரத்தினாலன்றி மற்றையிடி இராமபிரானே அறுத்துத்தள்ளவும் மீண்டும் மீண்டும் முளைத்தனவாதலால் அவனது கரங்கள் ‘அந்தமில் திண்சிரங்கள்’ என்றும் கூறப்பட்டன புரண்டு வீழ்—வீழ்ந்து புரள; விசுதி பிரித்துக்கூட்டல். எய்து உகந்த—பாகவதவிரோதி ஒழிந்ததனாலும், தண்டகாரணியம் புகுகையில் தன்னிடத்து முறையிட்ட முனி வர்க்குத் தான்வாக்களித்திருந்தபடி விரோதிரஸநஞ்செய்து அவர்கட்குக் குடியிருப்பைச்செய்து கொடுத்ததனாலும் இராமபிரான் திருவுள்ள முவந்தன னென்க.

‘சேந்தமிழும் வடகலையுந் திகழ்ந்த நாவர்’ என்றதனால் அத்திருப்பதியிலுள்ள அந்தணர்கள் திராவிடவேதம் ஸம்ஸ்கருத வேதம் என்னும் இரண்டு வேதங் களிலும் வல்லவராவரென்பது தோன்றும். தமிழுக்குச் செம்மை—செவிக்கினிய

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகை.

செஞ்சொல்லாயிருத்தலோடு அர்த்தத்தை நேராகக் காட்டவல்லதாயிருத்தல். ஆதிகாலத்தில் ஸம்ஸ்கிருதம் வடதிசையில் இமயமலைப்பிராந்தத்தில் கங்காதிரத்தில் காசி முதலிய இடங்களில் விசேஷமாய் வழங்கி வந்ததனால் வடமொழியென்றும் வடகலையென்றும் வழங்கப்படுமென்ப.

ஆஹுதி—வடசொல்; அகநியில் மந்தரபூர்வமாக ஹோமஞ்செய்யப்படும் நெய் முதலிய ஹவிஸ்ஸுக்கள். (எ)

கும்பமிகு மதவேழம் குலையக் கோம்பு

பறித்து மழவிடையடர்த்துக் குரவை கோத்து *

வம்பலிழும் மலர்க்குழலா ளாய்ச்சி வைத்த

தயிர்வேண்ணெ யுண்கேந்த மாயோன் காண்மின் *

சேம்பவள மரதகம் நன்முத்தம் காட்டத்

திகழ்பூகம் கதலிபல வளமிக்கெங்கும் *

அம்பொன்மதிள் பொழில் புடைசூழ்ந் தழகார் செல்வத்

தணியழந்தூர் நின்னுகந்த வமரர் கோவே. (அ)

செம் பவனம் } செந்நிறமான பவமுத்தையும்
மரதகம் நல் } (பசுநிறமான) மரகத
முத்தம் } ரத்தனத்தையும்
காட்ட திகழ் } (வெண்ணிறமான)
பூகம் } முத்தையும் தம்மிடத்தில்
தோற்றம்படிவினக்கு
கின்ற பாக்குமரங்களும்

பல கதலி } பல வாழைமரங்களும்
வனம் மிக்கு } செழிப்புமிருந்து,
எங்கும் } எல்லாப்பக்கங்களிலும்

அம் பொன் } அழகிய பொன்மயமான
மதிள் } மதின்களாலும் சேலை
பொழில் } களாலும் சுற்றிலும்
புடை சூழ்ந்த } சூழப்பெற்று

அழகு ஆர் } அதனால் அழகுநிறைந்த
செல்வத்து } நிறப்பையுடைய

அணி அழுத்தார் நின்னு உகந்த அமரர் கோ-;
(யாவனெனில்;)

கும்பம் மிகு { மஸ்தகம் பருத்திருக்கப்
பெற்றதாய்

மதம் } மதத்தையுடைத்தான

வேழம் { (குவலயாபீடமென்னும்)
யானை

குலைய } அழியும்படி
கோம்பு } (அதன்) தந்தக்களைப்
பறித்து } பறித்தும்
மழ விடை } இளமையான ஏழு ஏருது
அடர்த்தி } களை வலியடக்கியும்
குரவை } (ஆய்ச்சியரோடு) குரவைக்
கோத்து } கூத்தாடியும்
வம்பு-அவிழும் } நறுமணம்-வீசுகின்ற
மலர் } மலர்களைச் சூடியுள்ள
குழலான் } கூந்தலையுடையவனாகிய
ஆய்ச்சி } யசோதையென்னும்
இடைச்சி
வைத்த } (உறிகளில் சேமித்த)
வைத்திருந்த
தயிர் } தயிரையும்
வெண்ணெய் } வெண்ணெயையும்
உண்டு } புஜித்தும்
உகந்த } மனமகிழ்ந்திருந்த
மாயோன் } விசித்ராசத்தியை
யுடையவன்.

* * *—எம்பெருமான் பிராட்டியிடத்திற்போல்வே எல்லாவிடத்திலும் அன்பு கொள்கைக்குத்தான் யாது காரணம்? என்று ஒரு சங்கை தோன்ற, ஆச்சரிதருடைய ஸம்பந்தமுள்ள பொருளையொழியப் பொழுது போக்கமாட்டாத

அவனுடைய தன்மையே அவ்வாறு அன்பு செலுத்தக்காரணமென்று தெரிவிக்க, அப்பிரான் யசோதை வைத்திருந்த தயிர் வெண்ணெய்களைக் களவுகண்டு தனது ஜீவனத்தைக்கொண்ட சரிதங்கூறுகின்றார் இப்பாசுரத்தில்.

கும்பம்—வடசொல்; யானையின் தலைமீதுள்ள குடம்போன்ற ஒருறுப்பு.

சூரவையாவது—கைகோத்தாடுங்கூத்து. “சூரவைக்கூத்தே கைகோத்தாடல்” என்பது திவாகரம். இதற்கு வடமொழியில் ராஸகீரீடை என்று வ்யவஹாரம். ஒவ்வொரு ஆய்ச்சியின் பக்கத்தில் ஒவ்வொருகண்ணாக உருவெடுத்து நின்று ஆடுதல் என்பர். “கூமநாஜம்நாஜைரோ ஐயவம் ஐயவம் ஐயவம் வான ரொணாஜநா” என்றது காண்க. பல நாட்டியப்பெண்கள் வட்டமாய் நின்று சித்திரமான தாளையங்களுடன் மெதுவாகவும் உந்நதமாகவும் கூத்தாடுதல் சூரவைக்கூத்தின் இலக்கணமென்பர் தமிழர். “சூரவையென்பது—காமமும் வென்றியும் பொருளாகக் சூரவைச்செய்யுள் பாட்டாக எழுவரேனும் என்ம ரேனும் ஒன்பதின்மரேனும் கைபிணைந்து ஆடுவது; ‘சூரவையென்பது கூறுங் காலைச், செய்தோர் செய்தகாமமும் விறலும், எய்தக்கூறு மியல்பிற்தென்ப’ எனவும், ‘சூரவையென்பதெழுவர் மங்கையர், செந்திலை மண்டலக் கடகக்கை கோத்து, அந்நிலை கொட்ப’ இன்றாடலாகும்’ எனவுஞ் சொன்னாராதலின்” என்பது சிலப்பதிகாரத்து அடியார்க்கு நல்லாருரை.

[சேம்பவள மித்யாதி.] பாக்குமரங்களில் முதிர்ந்தபழங்கள்-பவமுத்தையும், பசுங்காய்கள்—மரகதரத்தையும், விரிந்தபானைகள் வெண்முத்துக்களையும் நினைப்பூட்டுமென்க. (அ)

ஊடேறு கஞ்சனோடு மல்லும் வில்லும்

ஒண்கரியு முருள்சகடு முடையச் சேற்ற*

நீடேறு பெருவலித்தோ ளுடைய வென்றி

நிலவுபுகழ் நேமியங்கை நெடியோன் காண்மின் *

சேடேறு பொழில்தழுவ மெழில்கொள் வீதித்

திருவிழவில் மணியணிந்த திண்ணைதோறும் *

ஆடேறு மலர்க்குழலார் பயிலுஞ் செல்வத்

தணியமுந்தூர் நின்றுகந்த வமரர் கோவே. (க)

சேடு ஏறு { இளமையிக்குத் தோன்று
கின்ற

பொழில் சோலைகளால்

தழுவும் அணையப்பெற்ற

எழில் கொள் } அழகிய தெருக்களிலே
வீதி நடக்கின்ற

திரு விழவில் திருவிழாக்களிலே

மணி அணிந்த } ரத்னங்கள் பதிக்கப்பெற்ற
திண்ணை } திண்ணைகளிலெல்லாம்
தோறும்

ஆடு ஏறு { கூத்தாடுந்தொழிலில்
வல்லவர்களான

மலர் குழலார் { மலர்களையணிந்த கூந்தலை
புடையமகளிர்

பயிலும் நெருங்கியிருக்கப்பெற்ற

செல்வத்து சிறப்பையுடைய

அணி அமுந்தூர் நின்று உகந்த

அமரர் கோ—;

(யாவனெனில்;)

ஊடு ஏறு } (மஞ்சத்தின்) மத்தியில்
கஞ்சடுறாடு } ஏறியுள்ள கம்ஸஜம்

மல்லும் மல்லர்களும்

வில்லும் { (ததர்யாகத்தில் வைக்கப்பட்ட
டிருந்த) வில்லும்

ஒன் கரியும் { அழகிய (குவலயாபீட
மென்னும்) யானையும்

உருன் சகடும் { உருண்டு செல்லந்
தன்மையதான சகடமும்

உடைய அழிந்தொழியும்படி

செற்ற அழித்திட்ட

நீடு ஏறு பெரு } நீண்டு உயர்ந்துள்ள மிக்க
வலி தோள் } வலிமைகொண்ட
உடைய } தோள்களை யுடையவனும்

வென்றி { வெற்றியினால் விளங்கு
நிலவு புகழ் { கின்ற புகழையும்
நேமி அம் கை { சக்கரமேந்திய அழகிய
கைகளை யுமுடையனும்
மான

நெடியோன் பரமபுருஷனாவன்.

* * *—ஆச்சரிதருடைய விரோதிகளைப் போக்குந்தன்மையைப் பல படியாகக்கூறிப் ஆழ்வார் திருவாழியைப்போலவே உங்களுடும் ஒருபோதும் கைவிடாதே கொள்வனம்பெருமானென்று இப்பாசரத்தாற் கூறுகின்றார்.

கண்ணபிரான், கம்ஸனையும் அவனாலேவப்பட்ட மல்லர்களையும் அவனுடைய வில்லையும் அவனது பிரேரணையினால் வந்த அஸுரர்களினால் ஆவேசிக்கப்பட்ட குவலயாபீட யானையையும் சகடத்தையும் தொலைத்தொழித்தமைப் ப்ரஸித்தம்.

சேற்ற=செறு--பகுதி. நெடியோன்=தரிவிக்காமாவதாரஞ் செய்தவனென்றும் விச்வரூபங்கொள்ளியல்புடையவனென்றும், திருக்கல்பாண குணங்களால் யாவரினும் பெரியோனென்றும், அடியார் பக்கல் ஆதரம் மிக்கவனென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

சேடு-அழகு, இளமை, பெருமை. திருவிழாக்காலங்களில் வீதியில் நடக்கும் அத்திருவிழாவைக் காணும்பொருட்டு வீதியின் இருபுறங்களிலுமுள்ள மாளிகைகளின் திண்ணைகளில் ஆடலில்வல்ல மடவார் ஏறியிருக்கப்பெற்ற திருவழுந்தூரென்பன பின்னடிகள். “ஆடு ஏறும் மலர்க்குழலார்”—நறுமணம் மிக்க மலர்களைச்சூடிய கூந்தலையுடைய மடவார் என்று வியாக்கியானத்தி லுரைக்கப்பட்டுள்ளது. (க)

பன்றியாய் மீனாகி யரியாய்ப்பாரைப்
படைத்துக்காத் துண்டுமிழ்ந்த பரமன்றன்னை *
அன்றமரர்க் கதிபதியு மயனுஞ்சேயு
மடிபணிய வணியழுந்தூர்நின்ற கோவை *
கன்றநேடு வேல்வலவ னாலிநாடன்
கலிகன்றி யோலிசேய்த விற்பப்பாடல் *
ஒன்றினோடு நான்குமோரைந்தும் வல்லார்
ஒலிகடல்கு ழுலகாளு மும்பர்தாமே. (கௌ)

அன்று	முன்பொருகாலத்தில்
பன்றி ஆய்	வராஹாவதாரமாகியும்
மீன் ஆகி	மதஸ்யாவதாரமாகியும்
அரி ஆய்	நரவீம்ஹாவதாரமாகியும்
பாரை	நிலவுலகத்தை
படைத்து	ஸ்ருஷ்டித்தும்
காத்தி	ரக்ஷித்தும்
உண்டு	{ பிரளயகாலத்தில் உட்கொண்டும்
உமிழ்ந்த	{ (அந்தப்பிரளயம் நீங்கின வாறே வெளிநாடுகாண) உமிழ்ந்தமருளிய
பரமன் தன்னை	{ பரம்பொருளானவனும்
அமரர்க்கு அதிபதியும்	{ தேவர்கட்குத் தலைவனான இந்திரனென்ன
அயனும்	பிரமதேவனென்ன
சேயும்	{ அவனது மகனான சிவபிரானென்ன ஆசிய இவர்கள்
அடி பணிய	{ தனது திருவடிகளை வணங்கும்படி

அணி அழுந்தார் நின்ற	{ திருவழுந்தாரில் நின்றதிருக்கோலமாக எழுந்தருளியிருக்கிற
கோவை	{ தேவாதிதேவனுமான எம்பெருமானைப்பற்றி
கன்றி நெடு வேல் வலவன்	{ சினங்கொண்டு நீண்டென்ன வேற்படையில்வல்லவரும்
ஆலி நாடன்	{ திருவாலிகாட்டுக்குத் தலைவரும்
கலிகன்றி	{ கலிகன்றியென்னுந்திருநாம முடையவருமான திருமங்கையாழ்வார்
ஒலி செய்த	{ இன்னொருசையுடையன வாம்படி பாடியருளிய
இன்பம் பாடல்	{ மதுரமானபாடல்களான
ஒன்றினொடு நான்கும் ஓர் ஐந்தும்	{ இப் பத்துப் பாசரங்களையும்
வல்லார்	ஒதியுணர்ந்தவர்கள்
ஒலிகடல் குழ்	{ ஒலிக்கின்ற கடலாற் குழப்பட்ட
உலகு	இவ்வுலகங்களை
ஆளும்	ஆள்வல்ல
உம்பர் தாம்	தேவர்களாவர்.

* * *—திருமங்கையாழ்வார் திருவழுந்தார் ஆமருளியப்பனைப்பாடிய இப் பதிகத்தின் பாசரங்களை ஒதியுணர்ந்தவர் அவ்வெம்பெருமானருளால் எல்லா வுலகங்கட்கும் தலைவராவரென்று பயன் கூறினாராயிற்று. எம்பெருமானருளால் மயர்வற மதிரலமருளப்பெற்ற இவ்வாழ்வார் இத்திருமொழிக்குப்பலனாக நச்வர மான உலகாளுஞ் செல்வத்தைக்கூறியது என்னையோ? எனின்; பகவத் கைங்கர்யத்துக்கு எல்லை நிலமான பாகவத கைங்கர்யத்தை நன்றாகச்செய்வதற்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே கூறினானென்க.

திருமால் நான்முகக்கடவுளாகி நின்று ஜங்கமஸ்தாவரங்களான உயிர்களை யெல்லாம் படைத்துத் தானான தன்மையில் காப்பனென்பதும், யாவும் அழியும் பிரளயகாலத்தில் பூரீம்ஹாவிஷ்ணு அண்டங்களை யெல்லாம் தனது திருவயிற் றில் வைத்து அப்பிரளயம் நீங்கி ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே வெளிநாடுகாண உமிழ்வனென்பதும் நூற்கொள்கை.

செம்மைநிறமுடைமைபற்றி முருகக்கடவுளுக்குப் பெயரான சேய் என்ற சொல் இலக்கணப்பால் இங்கே பலபராக்கரம் ஸௌந்தர்யங்களையுடைய மகனென்ற பொருளில் வந்தது.

அவதாரங்கட்கு மூலமான பாற்கடலிற் பள்ளிகொள்ளும் வ்யூஹமூர்த்தியை ஒரு பாசரத்திலும், அங்கு நின்று விலங்காகித் திருவவதரித்தமையை உ. ச. ரு. கௌ. ஆம் பாசரங்களாகிய நான்கு பாடல்களிலும், கஜேந்திர ரக்ஷணத்தின் பொருட்டாகவும் வாமந ராமக்ருஷ்ண ரூபமாகவும் வந்து அவதரித்தமையை மற்றை ஐந்து பாடல்களிலுமாக இவ்வாறு தாம் பாடி அதுபவித்தமை தோற்ற 'ஒன்றினோடு நான்கும் ஒரைந்தும்' என்று பிரித்தருளிச் செய்தாரென்னலாம். (கௌ) அடிவரவு:—செங்கமலம் முன் குலம் சிலம்பு சினம் வானவர் பந்து கும்பம் ஊடேற பன்றி கன்னம்.

எட்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து—ஒன்பதாந்திருமொழி,

க ள் ள ம் ம ன ம் வி ள் ள ம் வ கை.

[சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத் திருப்பதிகம்.]

அவதாரிகை:—திருவமூர்த்தூரில் நின்றுத் திருச்சிறுபுலியூர்த் திருப்பதியில் ஈடுபட்ட ஆழ்வார், பலரையும் நோக்கி 'நீங்கள் பாஹ்ய குத்தருஷ்டிகளின் திரளிற் புகாமே சிறுபுலியூர்ப் பெருமானடிகளை யடைந்து வாழ்ந்து போங்கள்' என்று உபதேசிப்பதும். அதனைத்தாம் அதுஷ்டித்துக் காட்டுவதுமாய்ச் செல்லுகிறார் இத்திருமொழியில்.

கள்ளம்மனம் விள்ளும்வகை கருதிக்கழல் தோழுவீர்! *

வேள்ளம்முது பரவைத்திரை விரிய * கரையெங்கும்

தேள்ளம்மணி திகழும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்

துள்ளும் * என துள்ளத்துரு முறைவாரையுள்ளீரே.

(க)

மனம்	மனத்தில் நின்றுத்
கன்னம்	கருத்தரிமச்செயல்
விள்ளும்	விட்டு நீக்கவேண்டும்
வகை கருதி	வகையை விரும்பி
கழல்	(எம்பெருமானுடைய)
தோழுவீர்	திருவடிகளை ஆசிரயிக்க வேண்டி யிருக்கிறவர் களே!,
முது பரவை	பழையதான கடலினுடைய
திரை	அலைகளினாலுண்டான
வேள்ளம்	ப்ரவாஹமானது
கரை எங்கும்	கரைகளிலெல்லாம்
விரிய	பரவாநிற்க,

தெள்ளும்	{ (அவ்வலைகளினால்) கொழிக்கப்பட்ட
மணி	ரத்தனங்கள்
திகழும்	விளங்கப்பெற்ற
சிறுபுலியூர்	சிறுபுலியூரில்
சலசயனத்	{ சலசயனமென்கிற ஸங்கீதிய
துள்ளும்	துள்ளும்
எனது	{ என்னுடைய
உள்ளத்	துள்ளும்
உறைவாரை	{ கித்யவாஸம் பண்ணுகிற பெருமானை
உள்ளீர்	சிந்தனைசெய்புகங்கள்.

* * *—முதல்தன்னிலே ஒருவர்க்கு அடிமைப் பட்டிருப்பதற்கே இசையாதவர்களை நோக்கி 'ஸ்வாதந்திரியம் கூடாது, சேஷத்வமே ஸ்வரூபம்' என்று உரைக்கவேணும்; இந்த உபதேசத்தினால் சேஷத்வத்துக்கு இசைந்தவர்கள் எம் பெருமான்ல்லாத பிறர்க்கு ஆத்மாவை சேஷப்படுத்தத் தொடங்கினால் அவர்களை நோக்கி 'அந்யசேஷத்வம் கூடாது, ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு சேஷப்பட்டிருப்பதே ஸ்வரூபம்' என்று உரைக்கவேணும்; இதுவாயிற்று உபதேச முறைமை. இப்பாட்டில், கள்ளம்மனம் விள்ளும்வகை கருதிக்கழல் தோழுவீர்!' என்றது—ஸ்வ ஸ்வாதந்திரியத்திற்கு இசையாதே பாரதந்திரியத்திற்கு இசைந்திருப்பவர்களை நோக்கி 'அந்யசேஷத்வப் படுகுழியிழ்புகாமே ஸ்ரீமந்நாராயண சேஷத்வத்திலே ஊன்றுங்கோள்' என்று உபதேசிக்கிறபடி. மனம் கள்ளம் விள்ளும்வகை கருதி—ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமான சேஷத்வத்தை இல்லை செய்வது பேரிய கள்ளத்தனமாகையாலே அந்தக் கள்ளத்தனத்தை யொழிக்கக் கருதிப் பிறர்தாளிலே தலைசாய்க்க விரும்புவிராயின் சிறுபுவியூர்ச் சலசயனத்துறையும் பெருமானைப் பணிமின் என்கிறார். இங்ஙனன்றியே, ஸ்வாதந்திரியத்தையும் விட்டு அந்யசேஷத்வத்தையும் விட்டு ஸ்ரீமந்நாராயண சேஷத்வமே ஸ்வரூபம் என்னுமளவிலே வந்து நின்றவர்களையே நோக்கி, அந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய நிலைமைகளுக்குள்ளே சிறுபுவியூர்ச் சலசயனத்துறையும் நிலைமையைப் பற்றுங்கோள் என்று உபதேசிக்கிறாரென்றுங் கொள்ளலாம். இவ்விரண்டு யோஜனைகட்கும் இணங்க, கள்ளம், கழல் என்ற பதங்களுக்குப்பொருளில் வாசியுண்டு. முதல் யோஜனையில், கள்ளம்—தன்னைத் தனக்கே சேஷமென்று கொண்டிருக்கையாகிற கள்ளம். கழல்—யாரேனு மொருவருடைய பாதம். இனி இரண்டாவது யோஜனையில், கள்ளம்—எம்பெருமானுக்கே உரித்தான ஆத்மாவஸ்துவைத் தேவதார்தரங்கட்கு உரிமைப்படுத்துகையாகிற கள்ளம். கழல்—எம்பெருமானுடைய திருவடிகள்.

கடல்வெள்ளம் அலையெறிந்து நவரத்னங்களைக் கொண்டு கொழிக்கும் நீர்க்கரைகளையுடைய சிறுபுவியூரென்னுந் திருப்பதியில் சலசயனமென்னும் ஸந்தியிலும் அடியேனுடைய நெஞ்சகத்திலும் பொருந்திவாழ்கின்ற பெருமானைச் சிந்தனை செய்யுங்கொன்றாராயிற்று.

எம்பெருமான் வ்யாக்ரபாதர் என்னும் மாமுனிக்கு ஸேவைஸாதித்த தலமாதல் பற்றி இவ்வூர் சிறுபுவியூரெனப்படுமென்ப. சலசயனம்—'மலசயந' மென்ற வடசொல் விகாரம். சலம்—மாயை; உறங்குவான்போல் யோசு செய்வதற்குக்கொண்ட சயனமாதலால் மாயப்படுக்கையென்கிறது. வ்யாக்ரபாத மஹர்ஷிக்குப் பாலசயனமாய் ஸேவை ஸாதித்தானென்க.

சிறுபுவியூரென்பது சேஷதரத்தின் திருநாமம். சலசயன மென்பது திருக்கோயிலின் திருநாமம். திருக்கடன் மல்லையில் தலசயனப்பெருமாள் கிடக்குமிடம் தலசயன மென்றதுபோல, இங்குச் சலசயனப்பெருமாள் கிடக்குமிடம் சலசயன மென்னப்படும்.

கம்மாழ்வார் “திருக்கடித்தானமும் என்னுடைச்சிந்தையும், ஒருக்கடுத்து உள்ளோயுறையும் பிரான் கண்டார்” என்றருளிச் செய்ததுபோல இவரும் “சிறு புலியூர்ச் சலசயனத்துள்ளும் என வள்ளத்துள்ளு முறைவாரை” என்றார்.

உள்ளீர்—ஏவற்பன்மை வினைமுற்று; உள்ளுதல்—த்யானம் பண்ணுதல்.

தெருவில்திரி சிறுநோன்பியர் செஞ்சோற்றொடு கஞ்சி

மருவி * பிரிந்தவர் வாய்மொழி மதியாது வந்தடைவீர்! *

திருவிற்போலி மறையோர் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து *

உருவக்குற ளடிகளடி உணர்மின் னுணர்வீரே.

(2)

உணர்வீர் விவேகிகளை!

தெருவில்திரி { (வேலையற்றுத்) தெருக்கள்
தோறும் திரிநின்றவர்க
ளாய்

சிறு நோன்பியர் { அப்பங்களான விரதங்களை
கைக்கொண்டவர்களாய்

செஞ் சோற்றொடு { செஞ்சோற்றையும்
கஞ்சி மருவி { கஞ்சியையுமுண்ண
வீரும்பி

பிரிந்தவர் { வைதிககோஷ்டியிற்
சோராதே தனிப்பட்டுப்
பிரிந்தவர்களான ஜைநர்
முதலானாருடைய

வாய் மொழி வாய்ப்பேச்சுகளை

மதியாது திராஸ்கரித்துவிட்டு

வந்து அடைவீர் { (எம்பெருமானளவிலே)
வந்து சேருங்கள்;

திருவின் செல்வத்தினால்
பொலி விளங்குகின்ற

மறையோர் வைதிகர்கள்வாழ்கிற

சிறுபுலியூர், சலசயனத்து--;

உருவம் அழகிய

குறன் வாமநாவதாரஞ்செய்தருளிய

அடிகள் ஸ்வாமியினுடைய

அடி திருவடிகளை

உணர்மின் சிந்தியுங்கள்.

* * *—சமண மதத்தவர்களுடைய சொற்றோ மதியாமல் (அவமதித்து விட்டுச்) சிறுபுலியூர்ச் சலசயனப்பெருமானுடைய திருவடிகளைச் சிந்தை செய்மின் என்று விவேகிகளை நோக்கி உபதேசிக்கின்றார். சமணமதத்தில் ப்ரஸித்தமாக ஒரு விரதமுண்டு; அதாவது—பெருஞ்சோறுண்ணுதல். (இது வெஞ்சோறுண்ணுதல் எனவும் வேரு சோறுண்ணுதல் எனவும் வ்யவஹரிக்கப்படுமாம்.) தயிர்ச் சோறு, செஞ்சோறு, கஞ்சிச்சோறு, என்றிப்படி சில சோறுகளைத்தின்று கொண்டு தெருக்களில் திரிந்து கொண்டிருப்பர்களாம்; “தருக்கினால் சமண செய்து சோறு தண் தயிரினால் திரளை, மிடற்றிடை நெருக்குவார்” என்று கீழ் இரண்டாம்பத்திலும் முதற்றிருமொழியி லருளிச்செய்யப்பட்டது காண்க. இப்படி, ஏதோ விரதஞ்செய்வதாகப் பேரிட்டுக்கொண்டு செஞ்சோற்றையும் கஞ்சியையும் உட்கொண்டு தெருத்திரிகின்ற வைதிககோஷ்ட பஹிஷ்டர்களின் வாய்மொழிகளைத் திராஸ்கரித்து விட்டு வந்து உற்றது பற்றுங்கள் என்றாராயிற்று.

திருவிற்போலிமறையோர்=திருஎன்றதுஐச்வர்யத்தையாகவுமாம், ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷ்மியையாகவுமாம். உருவக்குறளடிகள்=பண்டு வாமநாவதாரஞ் செய்தருளின பெருமானே இங்கு அர்ச்சையா யெழுந்தருளியிருக்கிறுனென்கை. அடிகள்—ஸ்வாமி. (2)

பறையும்லினை தோழுதும்மினீர் பணியுஞ்சிறுதோண்டர்! *
அறையும்புன லோருபால்வய லோருபாற்போழி லோருபால் *
சிறைவண்டின மறையுஞ்சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்
துறையும் * இறையடியல்லதோன் றிறையுமறியேனே. (நு)

பணியும் சிறு { (தகாதவிஷயங்களில்)
தோண்டர் { பணிவுன்ன
சிறுதோண்டர்களே!

நீர் நீங்கள்
தோழுது { (சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்
தைத்) தோழுது
உய்மின் உஜ்ஜீவீ புக்கன் ;
(தோழுதால்)

லினை பாவங்கள்
பறையும் தோலந்தபோம் ;

ஒருபால் ஒருபக்கத்திலுள்ள
அறையும் புனல் } ஒலிக்கின்ற ஜலத்திலும்

ஒருபால் மற்றொருபக்கத்திலுள்ள
வயல் கழனிகளிலும்
ஒருபால் மற்றுமொருபக்கத்திலுள்ள
பொழில் சேரல்களிலும்
சிறை வண்டு { சிறுகளை யுடைய வண்டுத்
இனம் { திரள்கள் நீங்காரஞ்
அறையும் { செய்யப்பெற்ற
சிறுபுலியூர், சலசயனத்த—;
உறையும் பொருந்திவாழ்கின்ற
இறை பெருமானுடைய
அடி அல்லது திருவடிகளையன்றி
ஒன்று வேறென்றை
இறையும் சிறிதும்
அறியேன் அறியமாட்டேன்.

* * *—கூடாத்தரவிஷயங்களிலே தொண்டுபட்டுத் திரிகின்றவர்களை யழைத்து
'நீங்கள் இப்படியிராமே வகுத்த விஷயத்தில் தொண்டுபடுங்கள்' என்று முதலடி.
யால் உபதேசித்து மற்ற மூன்றடிகளால் தமது உறுதியை அவர்கட்கு வெளியிடு
கிறார். நான் இருக்கிறபடியைக் கண்டார்களன்றோ, நீங்களும் இப்படியிருந்து வாழ
வேண்டாவோவென்கை.

பணியுஞ்சிறுதோண்டர் = 'பணியும்' என்பதைச் சிறுதோண்டர்க்கு விசே
ஷணமாக்கி யுரைத்தல் ஒன்று ; (தகுதியற்றவர்களைப் பணிகின்ற நீசர்களே !
என்றபடி.) அன்றியே, 'பணியும்' என்பதைவறற்பன்மைவினைமுற்றாகக்கொண்டு
எம்பெருமானைப் பணியுங்கள் என்னவுமாம். 'பணியின்' என்றும் பாடமுரைப்பர்.

தீர்த்தங்களிலும் வயல்களிலும் பொழில்களிலும் வண்டுகள் நீங்காரஞ்
செய்யப்பெற்ற சிறுபுலியூரில் சலசயனக்கோயிலில் உறைகின்ற பெருமானுடைய
திருவடிகளை யொழிய மற்றொன்றும் நானறியே நென்றாராயிற்று. தீர்த்தங்களில்
வண்டுகள் அறையுமோ வென்னில் ; தீர்த்தங்கள் மதுவோடு கூடிப் பெருகுமாத
லால் மதுவில் நசையாலே வண்டுகள் வந்து மொய்க்குமென்க : "ஈக்கள் வண்
டோடு மொய்ப்ப வரம்பிகந்து, ஊக்கமே மிகுந்து உள்தெளிவின்றியே, தேக்
கெறிந்து வருதலிற் தீம்புனல், வாக்கு தேனுக் மாக்களைமானுமே." (கம்பராமா
யணம்—ஆற்றுப்படலம்—21.) என்றது காண்க, ... (நு)

978 பேரிய திருமொழி எ-பத்து. கூ-திரு கள்ளம்மனம்விள்ளும்வகை.

[சிவன் பண்ணின் தவத்தினால் திருவுள்ளமுலந்த திருமால் அவனுக்குத் தனது வலவருகிலே வாஸஸ்தாரம் அமைத்துக் கொடுத்தருளினன்—என்பது இதன் பொருள்.]

மழுவாளி பென்ற விடத்துப் பேரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானம்:—
“தமப்பன் பிறரென்று பாராதே கொல்லுகைக்குப் பரிகரமான மழுவையுடைய ருத்தரன்.”

ஈற்றடியை “சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்தானாய்! உனதடி யல்லது” என்று சிலர் ஓதுவர்; அப்பாடம் வியாக்கியானத்திற்குச் சிறிதும் பொருந்தாது; “க்ருஷ்ணாவ தாரம் தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்ததென்று வெறுக்க வேண்டாதபடி பிற்பாடர்க்கும் அதுபவிக்கலாம்படி அவ்வவதாரத்தின்படியே வந்து சாய்ந்தவன்” என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியாதலால் “சலசயனத்து ஆளுனது” என்றே ஓதப்பொருந்தும். (ச)

நந்தாநெடு நரகத்திடை நணுகாவகை * நாளும்
எந்தாயென விமையோர் தொழுதேத்துமிடம் * எரிநீர்ச்
செந்தாமரைமலரும் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து *
அந்தாமரையடியாய்! உனதடியேற் கருள்புரியே. (ரு)

இமையோர்	தேவர்கள்	சலசயனத்து	{ சலசயனக்கோயிலிலே (எழுந்தருளியிருக்கிற)
நாளும்	நாந்தோறும்	அம் தாமரை அடியாய்	{ அழகிய தாமரைப் பூப்போன்ற திருவடிகளை புடையவனே!
எந்தாய் என	{ எம்பெருமானே! என்று சொல்லி	நந்தா நெடு நரகத்திடை	{ அழிவில்லாத பேரிய நரகத்திலே
தொழுது	அடிபணிந்து	நணுகாவகை	(நான்) சேராதபடி
எத்தும்	துதிக்கப்பெற்ற	உனது	{ உன் அடியவனுள் என் அடியேற்கு அருள் புரி
இடம்	திவ்யதேசமாய்		{ திறத்தில் க்ருபை பண்ணவேணும்.
எரி நீர்	{ அலைமோதும் நீர் நிலை செந்தாமரை மலரும் சிறுபுலியூர்		{ களிலே செந்தாமரைப் பூக்கள் மலரப்பெற்றதான சிறுபுலியூரிலுள்ளதான

* * *—“மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து” என்னுமாபோலே பிறப் பதும் இறப்பதுமாய் ஒப்பின்னிச் செல்லுகிற ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்திலே அடி யேன் புகாதபடி உன்னடியேனுள் என் விஷயத்திலே அருள்புரியவேணு மென் கிறார். “நந்தாநெடு நரகத்திடை நணுகாவகை உனதடியேற்கு அருள்புரியே” என்று அந்வயிப்பது. பிரமன் முதலிய தேவர்கள் எப்போதும் வந்து கிட்பி ‘எந்தாய்!’ என்றிறைஞ்சித் துதிக்குமிடமாயும், நீர்சிலைகளிலே செந்தாமரைப் பூக்கள் மலரப்பெற்ற சிறுபுலியூரிலுள்ளதாயுமிருக்கிற சலசயனத்திலே யெழுந் தருளியிருக்கின்ற கமலபாதனே! நான் இனி ஸம்ஸாரியாகாதபடி எனக்கு அருள் செய்வேணு மென்றாயிற்று.

எந்தாய்—‘எந்தை’ என்பதன் விளி. (ரு)

முழுநீலமு மலராம்பலு மரவிந்தமும் விரவி*
கழுநீரோடு மடவாரவர் கண்வாய் முகமலரும்*
சேழுநீர்வயல் தழுவுஞ் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனம்*
தொழுநீர்மைய துடையாரடி தொழுவார் துயரிலரே.

(சு)

முழு நீலமும் { பூர்த்தியாகக் கறுத்திருக்கிற
நீலோற்பலமும்
ஆம்பல்மலரும் ஆம்பல் மலர்களும்
அரவிந்தமும் தாமரைகளும்
கழுநீரோடு செங்கழுநீர்ப் பூக்களும்
விரவி சேர்ந்து
மடவாரவர் { (அங்குள்ள) மாதர்களி
னுடைய
கண் கண்கள் போலவும்
வாய் அதரம் போலவும்
முகம் முகம்போலவும்

அலரும் விகவிக்கப்பெற்ற
சேழு நீர் { செழித்த நீர்நிறைந்த
வயல் { வயல்களினால்
தழுவும் சுற்றுஞ் சூழப்பட்ட
சிறுபுலியூர், சலசயனத்தை—,
தொழும் { தொழுகையையே ஸ்வபாவ
நீர்மையது { மாகவுடையவர்களி
உடையார் { ஓட்டைய
அடி திருவடிகளை
தொழுவார் தொழுவர்கள்
ஆயர் இவர் ஆக்கமற்றவராவர்.

***—சிறுபுலியூரும் வேண்டா; அங்குள்ள சலசயனத் திருக்கோயிலும்
வேண்டா; அதிலுள்ள பெருமானும் வேண்டா; அத்திருக்கோயிலைத் தொழு
தையே இயற்கையாகவுடைய பூநீவைவண்ணவர்கள் யாவருளர், அவர் திருவடிகளே
சரணமென்றிருப்பார்க்குத் துயரெல்லாம் தொலைந்திடுமென்கிறார்.

சிறுபுலியூரில் ஊர்க்கும் வயலுக்கும் வாசி தெரிந்து கொள்ள வொண்ணாத
படி யிருக்கு மென்கிறார் முன்னடிகளில்; நீலோற்பலங்களைப் பார்த்தால் அவ்
வூர்ப் பெண்களினுடைய கண்களாகவும், அரக்காம்பல்களைப் பார்த்தால் அப்
பெண்களது அதரமாகவும், தாமரைப்பூக்களைப்பார்த்தால் அவர்களது முகங்க
ளாகவும் விளங்குகின்றமையால் உள் விதிகளுக்கும் வெளி நிலங்களுக்கும் வாசி
தெரிவரிதாம். (சு)

சேயோங்குதண் திருமாலிருஞ்சோலை மலையுறையு
மாயா! * எனக்குரையாயிது மறைநான்சினு ளாயோ? *
தீயோம்பு கைமறையோர் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்
தாயோ? * உனதடியார் மனத்தாயோ வறியேனே.

(எ)

சேய் ஒங்கு மிகவும் உயர்ந்ததாய்
தண் குளிர்ந்ததான
திருமாலிருஞ் { திருமாலிருஞ்சோலை
சோலைமலை { மலையிலே
உறையும் கித்யவாஸஞ்செய்கிற
மாயா ஆச்சரியனே!
(நீ)

மறை காண்கி { நால் வேதங்களினுள்ளே
னுளாயோ { இருக்கின்றயோ?
தீ ஒம்பு ஹோமத்தியை வளர்க்கின்ற
கை கையையுடையான
மறையோர் வைதிகர்கள் வாழ்கிற
சிறு புலியூர் { சிறுபுலியூரில் சலசயனத்
சலசயனத் { கோயிலிலுள்ளயோ?
தாயோ

உனது அடியார் மனத்தாயோ	}	உனது அன்பர்களின் நெஞ்சிலுள்ளாயோ?	}	அறியேன்	அறிகின்றிலேன்;
எனக்கு இது உரையாய்				{	எனக்கு இதைத் (தெரிய) அருளிச் செய்யவேணும்.

* * *—ஆழ்வார் தமக்குண்டான ஒரு ஸந்தேஹத்தை விண்ணப்பஞ் செய்கிறார். திருமாலே! நீ வேதங்களிலிருக்கின்றாயா? சிறுபுவியூர்ச் சலசயனக் கோயிலில் இருக்கின்றாயா? அன்பர்தம் உள்ளத்திலிருக்கின்றாயா? இன்ன விடத்திலிருக்கின்றாயென்று தெரியவில்லை; அடியேனுக்குத் தெரியவருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார்.

சிறுபுவியூர் விஷயமான இத்திருமொழியில் இத்தலத்துப் பெருமானை விளிக்கவேண்டியிருக்க 'திருமாலிருஞ்சோலைமலையுறையும் மாயா!' என்று அழகரை விளித்தது என்னோவெனின்; நால்வேதங்கள், சிறுபுவியூர்ச் சலசயனம், அடியார் மனம் என்னுமிடங்களிலெல்லாமுள்ள எம்பெருமான் ஒருவனே என்று உண்மையை விளக்குதல் இப்பாட்டின் உள்ளுறையாதலால் திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் உறைபவனும் இவனே யென்பது விளியினால் பெறப்படும்.

எம்பெருமானே! வேதமும் வைதிகருடைய ஹ்ருதயமும் உனக்கு இருப்பிடமென்று சாஸ்த்ரங்களிலே கேட்கலாயிருந்தாலும் இப்போது ப்ரத்யக்ஷத்தில் சிறுபுவியூர்ச் சலசயனத்திலிருப்புத்தான் காணலாயிருக்கின்றது; ஆகிலும் ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணத்தையே ப்ரதாநமாகக்கொண்டு சாஸ்த்ரப்ரமாணங்களை உபமர்த்திக்கும்படியான ஸாஹஸம் அடியேனுக்கு இல்லாமையால் உன் இருப்பிடம் இன்னதென்னு மிடத்தை நீயே சோதிவாய் திறந்து அருளிச் செய்தருளாயென்கிறார் என்று சிலர் நிர்வஹிப்பார்கள்.

இவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானம்—“இத்தால் சொல்விறறய்த்து—ஸௌபரி பல வடிவு கொண்டாப்போலே இவ்வோ விடங்கள் தோறும் இனி அவ்வருகில்லை யென்னும்படி குறையற வர்த்திக்கிறபடியைக் காட்டிக்கொடுத்தான்.” என்பதாம். சாஸ்த்ரங்களைக்கொண்டே அறியவேண்டிய அப்ராக்ருத திவ்யமங்களை விக்ரஹங்களையும், கண்ணால் கண்டு அதுபவிக்கலாம் படியான அர்ச்சாருபங்களையும், நெஞ்சாலே அதுபவிக்கலாம்படி அந்தர் யாமியாயிருக்கும் வடிவுகளையும் ஒருகாலே ஸேவை ஸாதிப்பித்த படியாலே கண்டு ஆச்சரியப்படுகிறாரென்றவாறு.

இப்பாசரத்தைச் சிறுபான்மை அடியொற்றி ஆழ்வான் வரதராஜஸ்தவத்தில். “ஐகூநாம் யதவபுஷி டஹாம் வணிகம் பூணரீகம் யஜூநாம் வரடி வரததாயுரஸநாடாஸநாஷ்டு। சூத்யாநாம் யதவிவ ஸரொ யஸு 8-0ய-0 ஸாரொஃ ஹஸுரெவ-0 கிதிவிஸுவடிம் தெஷு வாடாஷு பொஷு?” (59.) என்றருளிச்செய்த ச்லோகம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும்.

எம்பெருமான் நால் வேதங்களுக்கும் ப்ரதிபாத்ய வஸ்துவாயிருப்பதே மறை நான்கினுள்ளானாகை. (எ)

மையார்வரிநீலம் மலர்க்கண்ணார் மனம் விட்டிட்டு *
உய்வானுன கழலேதொழு தெழுவேன் * கிளிமடவார்
செவ்வாய்மொழி பயிலுஞ் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து *
ஐவாயரவணைமேலுறை யமலா ! அருளாயே.

(அ)

கிளி	கிளிகளானவை	வரி	ரோகைகளை யுடைத்தாய்
மடவார்	ஸ்த்ரீகளினுடைய	நீலம் மலர்	{ கரு நெய்தல் பூப்போன்றதான
செவ் வாய்	{ சிவந்த வாயில் நின்று முண்டான	கண்ணார்	{ கண்ணையுடையரான மாதர்களிடத்திலே
மொழி	சொற்களை	மனம்	மனத்தை
பயிலும்	ஆவ்ருத்திபண்ணுகின்ற	விட்டிட்டு	விட்டொழித்து
	சிறுபுலியூர், சலசயனத்து—;	உய்வான்	உஜ்ஜீவிப்பதற்காக
ஐ வாய்	ஐந்து வாயையுடைய	உன கழலே	உனது திருவடிகளையே
அரவு அணை	{ ஆதிசேஷனாகிற மேல் { சயனத்தினிமீது	தொழுது	{ வணங்கியெழுநின்றேன் ; எழுவேன் }
உறை	உறைகின்ற	அருளாய்	
அமலா	நின்மலனே !		{ (அடியேன் மீது) க்ருபை செய்தருள்.
மை ஆர்	மையணிந்ததாய்		

* * *—மாதர்களின் கண்ணழகலீடுபட்டு அழிந்து போகாமே உன் திறத்
தலீடுபட்டு உய்வு பெறவேண்டி, சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்தெம்பிரானே! உன்னைத்
தொழுகின்றேன் ; உபேக்ஷியாமல் அருள்புரிய வேணுமென்கிறார்.

கிளி மடவார் செவ்வாய்மொழிபயிலும்—இரண்டு வகையாகப்பொருள் கொள்
ளலாம் ; கிளிபோன்ற மடவாருடைய சிவந்தவாயில் நின்று முண்டான இன்
சொற்களானவை, பயிலும்—சிரம்பியிருக்கப்பெற்ற சிறுபுலியூர் என்றும் ; கிளி
களானவை மடவாருடைய செவ்வாய்மொழிகளை அதுவாதம் செய்யப்பெற்ற
சிறுபுலியூர் என்றும். (அ)

கருமா முகிலுருவா ! கனலுருவா ! புனலுருவா ! *
பெருமால் வரையுருவா ! பிறவுருவா ! நினதுருவா ! *
திருமாமகள் மருவுஞ் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து *
அருமா கடலமுதே ! யுனதடியே சரணுமே.

(க)

கரு மா முகில்	{ கறுத்தப் பெருத்த மேகம் போன்ற வடிவை யுடையவனே !	பெரு மால்	{ மிகவும் பெரியமலைபோன்ற உருவத்தையுடையவனே !
உருவா		வரை உருவா	
கனல் உருவா	{ (அன்பில்லாதார்க்கு அணுகவொண்ணாதபடி) நெருப்பைப்போலும் உருவமுடையவனே !	பிற உருவா	{ மற்றுமுள்ள பொருள்களை யும் வடிவாக வுடையவனே !
புனல் உருவா	{ நீர்போலே குளிர்ந்த வடிவையுடையவனே !	நினது உருவா	{ உனக்கு அஸாதாரணமான திவ்யமங்கன்விக்கரஹத்தை யுடையவனே !

திரு மா மகன் { பெரிய பிராட்டியார்
மருவும் { பொருந்தி வாழ்கிற
சிறுபுலியூர் சலசயனத்து—;
அரு மா கடல் { பெறுதற்கரிய சிறந்த
அமுதே { கடலும்தம்
போன்றவனே !

உனது { உன்னுடைய
அடியே { திருவடிகளே
சரண் ஆம் { (அடியேனுக்குப்)
புகலிடமாம்.

* * *—இப்பாசுரத்தின் இனிமை கணிந்த நெஞ்சினரால் நன்கு அனுபவிக்கத்தக்கது. ஆழ்வார் தமது உள்ளன்பு நன்கு விளங்க எம்பெருமானை வாயார விளிக்கின்றார். காணும்போதே ஸகலதாபமும் தீரும்படி பெரிய காளமேகம் போன்ற திருவுருவத்தை யுடையவனே !, தீயபுந்தியையுடைய கம்ஸன் போல் வார்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடி நெருப்புப் போன்றிருப்பவனே !, அக்ஞார், விதுரர், மாலாகாரர் போல்வாரான மெய்யன்பர்க்குத் தண்ணீர்போலே விரும்பத்தக்க ரூபத்தை யுடையவனே !, மலைபோல் எல்லைகாண வொண்ணாத ப்ரகாரத்தை யுடையவனே !, “நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய், சீரார் சுடர்களி ரண்டாய் சிவனுயயனாய்” “தாயாய்த் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய்” இத்யாதிப்படியே எல்லாவடிவுமானவனே !, இப்படி ஜகதாசாரனாயிருப்பதுந்தவிர “கூராராழி வெண்சங்கேந்தி” என்கிற அஸாதாரண வடிவுகளை யுடையவனே !, பெரிய பிராட்டியார் நித்யவாஸம் பண்ணப்பெற்ற சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்துப் பரம்போக்யனே ! உன் திருவடிகளே சரணம் என்றாராயிற்று. (க)

சீரார் நெமேறுகில் சிறுபுலியூர்ச் சலசயனத்து *

ஏரார்முசில் வண்ணன்றன்ன யிமையோர் பெருமானே *

காரார்வயல் மங்கைக்கிறை கலியனோலி மாலை *

பாராரிவை பரலித்தொழப் பாவம் பயிலாவே.

(க௦)

சீர் ஆர் நெடு { சீர்மைபொருந்திய நீண்ட
மறகில் { திருவீதிகளை
யுடைத்தான
சிறுபுலியூர் { சிறுபுலியூரில்
சலசயனத்து { சலசயனக்கோயிலிலே
(எழுந்தருளியிருக்கின்ற)
வர் ஆர் { அழகுமிக்க
முகில் { மேகம்போன்ற திரு
வண்ணன் { நிறத்தையுடையனாய்
தன்னே {
இமையோர் { கித்யஸூரிகட்குத்
பெருமானே { தலைவனான திருமலைக்
குறித்து,—
கார் ஆர் வயல் { கருமைபொருந்திய கழனி
மங்கைக்கு { களை யுடைய திருமங்கை
காட்டுக்கு

இறை { தலைவரான
கலியன் { ஆழ்வார்
ஒலி { அருளிச்செய்த
மாலை இவை { இச்சொல் மாலைகளை
பாரார் { பூமியிலுள்ளவர்கள்
பரலி { சொல்லி
தொழ { (அப்பெருமானைத்)
தொழுமனவில்த்
பாவம் { பாவங்கள்
பயிலா { கிற்கமாட்டா
[தொலைத்துபோம்].

* * *—செல்வம் மிக்க திருவிதிகளை யுடைய சிறுபுவியூரில் சலசயனக் கோயிலிலுறையும் பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கையாழ்வார் திருவாய் மலர்ந் தருளிய இத்திருமொழியை வாயாலேசொல்லி ஆச்ரயிக்கவே, பாபங்கள் தாமே ‘நமக்கு இவ்விடம் இருப்பல்ல’ என்று விட்டுப்போம் என்று பயனுரைத்ததா யிற்று.

‘பாரார்’ என்கையாலே பூமியிற் பிறந்தாரெல்லாரும் இது கற்க அதிகாரி கள் என்றதாகும். (க௦)

அடிவாவு:—கன்னம், கெருவில், பறை, வான், நந்தா, முழு, சேயோங்கு, மையார், ஆரு, சோர், பெரும்புறம்.

ஒன்பதாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஏழாம்பத்து—பத்தாந்திருமொழி,

பெரும்புறக்கடலை.

[திருக்கண்ணமங்கைத் திருப்பதிகம்.]

அவதாரிகை:—கீழ்த்திருமொழியில், சிறுபுவியூர்ச் சலசயனத் தெம்பெரு மான் பக்கலிற் சென்று ‘அருளாயே’ என்றும் ‘அருள்புரியே’ என்றும் கிருபை பண்ணுமாறு டிரார்த்தித்த ஆழ்வார்க்கு எம்பெருமான் தன்னுடைய படிகளை யெல்லாம் விசதமாகக் காட்டிக்கொடுத்து ‘ஆழ்வீர்! திருக்கண்ணமங்கையிலே வாரும், பூர்ணாதபவம் பண்ணலாம்’ என்று நியமிக்க, அப்படியே அத்திருப்பதி யிற்றோந்து பரமாதந்தம் பொலியப் பேசுகிறார்.

இத்திருமொழியின் இனிமை அநுபவாஸிகர்கட்கே அநுபவயோக்யமாகும்.

பெரும்புறக்கடலை யடலேற்றினைப் பெண்ணை

யானை * எண்ணில் முனிவர்க்

கருந்தருந் தவத்தை முத்தின் திரட்கோவையைப்

பத்தராவியை நித்திலத்தொத்தினை * ,

அரும்பினை யலரை யடியேன் மனத்தாசையை

அமுதம்போதி யின்சுவை * கரும்பினைக்

கனியைச் சென்றுநாடிக் கண்ண

மங்கையுட் கண்டுகோண்டேனே.

(க)

பெரு புறம் கடலை	{ விசாலமான இடத்தை யுடைத்தான கடல் போலே அளவிட முடியாத ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை யுடை யவனும்	நித்திலம் { முத்துக்குவியல் தொத்தினை { போன்றிருப்பவனும்
அடல் எற்றினை	{ செருக்குடைய ரிஷபம் போல மேனாணிப் புன்னவனும்	அரும்பினை { அரும்புபோலே குமாரத் தன்மைபுன்னவனும்
பெண்ணை	{ ஸ்திரீபைப்போல் பார தத்திரியமே வடிவா யிருப்பவனும்	அலரை { மலர்ந்த புத்தம்போலே யெளவன பருவ முன்னவனும்
ஆணை	{ ஸ்வதந்திராயிருப்பவனும்	அடியேன் மனத்து ஆசையை { அடியேனுடைய மனத் திலே புதிதபுதிதாகத் தோன்றுகிற ஆசைக்கு இலக்கானவனும்
எண் இல் முனிவர்க்கு	{ எண்ணிறந்த யோகிகளுக்கு	அமுதம் பொதி இன் சுவை கரும்பினை { அமுதத்தை நீராகப் பாய்ச்சி அதனால் வளர்ந்த இனிய சுவையை யுடைய கரும்புபோல் மதிரமானவனும்
அருள் தரும் தவத்தை	{ அருள் தந்திடும் தவப்பயனு புன்னவனும்	கனியை { கனிபோல் அப்போதே அந் பலிக்கத்தக்க போய்நு மான எம்பெருமானை
முத்தின் திரள் கோலையை	{ முத்துத்திரளினாலாகிய மாலையோ போன்றவனும்	சென்று நாடி தேடித்திரிந்த
பத்தர் ஆவியை	{ பத்தர்களுக்கு உயிரினையா யிருப்பவனும்	கண்ண மங்கைபுள் { திருக்கண்ண மங்கையிலே கண்டு கொண்டேன் { ஸேவிக்கப்பெற்றேன்.

* * *—அடியேன் தேடித்திரிந்து கண்ணமங்கையிற் கண்டு கொண்ட எம்பெருமானுடைய படிசிறைச் சொல்லுகிறேன், கேண்மினென்றிருர்.

பெரும்புறக்கடலை = 'புறம்' என்று இடத்துக்குப் பெயர்; எல்லையில்லாத இடத்தை யுடைத்தான கடல்போன்றவன்: பல்லுயிர்கட்கும் உறைவிடமாயிருந்து கொண்டு கம்பிரத் தன்மையோடு கூடியிருக்குங் கடல்போன்றவன். இனி, புறம் என்பதற்கு 'வெளிப்பட்டது' என்கிற பொருளும் உண்டாதலால், பூமியைச் சூழ்ந்திருக்குங் கடல்களெல்லாவற்றிற் காட்டிலும் விலகலுடைய கடலாயிருப்பவன் என்று முறைப்ப. கடல்போன்றவன் என்னுதிக் கடல்தானாகவே சொன்னது உவமையாகுபெயர். இத்திருமொழி முழுதும் பெரும்பாலும் இவ்வகையாயும்.

அடலேற்றினை = செருக்குக்கொண்ட விருஷம்போலே ஒருவராலும் அடர்க்கவொண்ணாதவ னென்கை. பெண்ணை = கிழை அடலேறு போன்றிருப்பவ னென்றது எதிரம்பு கோப்பவர்கட்கேயன்றி அன்புடைபார் திறத்திலேவந்தால் ஸ்திரீகளைப்போலே பாரதத்திரியமே வடிவாயிருப்பவனென்றவாறு. "கந்தார யீதகங்கு தவகிஞ ஜமுபெவெடிகயிரஃ வராயீநம் க்ஷாந்தம் பூணதவ ராகஞ் சிநுபெவெ" என்ற வரதராஜஸ்தவ ஸூக்தி காண்க.

தடிவூ தாடி அடியாஸவூ லிரொய்யு நஞயாஷடி வுசிதிதாடி. எனப்
வைபாகரணர்.] கௌமாரம் கழியத்தக்கதாய் யௌவனம் வந்து குடிபுகத்தக்க
தான நடுப்பருவத்தைச் சொன்னவாறு.

[அடியேன் மனத்தாசையை.] அடியேன் இடைவிடாது சித்யாநுபவம்பன்
ணுநிற்கச்செய்தேயும் இதற்கு முன்பு அதுபவித்தறியாமல் அப்போது கண்ட
தொரு வஸ்துவிற் போல ஆசைப்பெருக்குக்கு விஷயமாயிருப்பவனென்கை.

[அமுதம்போதி இன்சுவைக் கரும்பினே.] அமுதத்தைய தண்ணீராகப்
பாய்ச்சி வளர்க்கப்பட்டு அதனால் சுவைமிக்கதான கரும்புபோல் ஆற்றினியன்.
[கனியை] அப்போதே நுகரலாம்படி பக்குவ பலமாயிருப்பவன். ஆக இப்படிப்
பட்ட பெருமானைத் திருக்கண்ணமங்கையில் வேளிக்கப்பெற்றே நென்றா
ராயிற்று. (க)

மெய்நிலத் தவத்தைத் திவத்தைத்தரும் மெய்யைப் 2

3 பொய்யினைக் கையிலோர் சங்குடை *

மைந்நிறக் கடலைக் கடல்வண்ணனை மாலை *

யாலிலைப் பள்ளிகோள் மாயனை * 1

நென்னலைப் பகலை யிறறைநாளினை 4

4 நாளையாய்வரும் திங்களை யாண்டினை * 10

கன்னலைக் கரும்பின்னரிடைத் தேறலைக்

கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே.

(உ)

மெய் நிலம் தவத்தை	{ மெய்யாய் நன்றான பத்தியோகத்திற்கு பரவர்த்தகனும்
திவத்தை தரும் மெய்யை	{ பாம்பதமளிக்கவல்ல பரபத்தியோகத்திற்கு பரவர்த்தகனும்
பொய்யினை	{ (அன்பில்லாதார்க்குப்) பொய்யானு யிருப்பவனும்
கையில் ஓர் சங்கு உடை	{ திருக்கையில் ஒப்பற்ற மூர்பாஞ்ச ஐந்தத்தை யுடையவனும்
மை நிற கடலை	{ கறுத்த நிறத்தையுடைய கடல் போன்றவனும்
கடல் வண்ணனை	{ கடல்போல் கப்பீர ஸ்வபாகமுள்ளவனும்
மாலை	{ எல்லாரினும் மேம்பட்டவனும்
ஆலிலை பள்ளி கொள்மாயனை	{ ஆலத்தளிரில் பள்ளி கொண்ட ஆச்சரியனும்

நென்னலைப் பகலை	{ நேற்றைப்போதில் அது பலிக்கப்பட்ட உஸ்து போல் கொஞ்சை விட்டகலாத போக்யதையை யுடையவனும்
இற்றை நாளினை	{ இன்று அதுபவிக்கப் படுகிற உஸ்து போன்றவனும்
நாளையாய் வரும்	{ மேலுள்ள சாலமும் இப் படியே அதுபவிக்க வுரியானவனும்
திங்களை	மாஸத்தக்கு கிரிகாஹனும்
ஆண்டினை	{ ஸம்கத்ஸரத்திக்கு கிரிகாஹனும்
கன்னலை	கன்னற்குட்டிபோன்றவனும்
கரும்பி னரிடை தேறலை	{ கரும்புத்தடியிலுண்டான சாறுபோன்றவனுமான பெருமானே
கண்ணமங்கையுள்	கண்டுகொண்டேன்—,

* * * —அடியேன் திருக்கண்ணாமங்கையில் ஸேவிக்கப்பெற்ற எம்பெருமான் எப்பாடிப்பட்டவன்?—உண்மையாய் விலகலுண்டான பக்தியோகத்தைப் ப்ரவர்த்திப்பித்தவன்; (அல்லது) அப்படிப்பட்ட பக்தியோகத்திற்கு விஷயமாகக் கூடியவன்; பரமபதத்தை தரவல்ல ப்ரபத்தியோகத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தவன்; (அல்லது) அதற்கு இலக்காமவன்; கீழ்ச்சொன்ன பக்தியோகமும் ப்ரபத்தியோகமுமில்லாதவர்களுக்குத் தன்னுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களொன்றும் அறியவொண்ணா திருக்குமவன்; கீழ்ச்சொன்ன பக்தி ப்ரபத்திகளையுடையார்க்குக் காட்சிகொடுக்கும் வடிவையுடையவன்: கடல்போல் காம்பிரியமுள்ளவன்; ஸர்வஸ்பாற்பரன்; சேராதவற்றையும் சேர்ப்பிக்கவல்லவன் என்று மிடந்தை ஆலிலேயிற் பள்ளிகொண்ட வரலாற்றினால் காட்டித்தந்தவன்; இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலம் என்னும் முக்காலங்களிலும் போக்பதை குன்றாதே யிருந்து, மாஸம் ஸம்வதஸாம் என்று சொல்லப்படுகிற காலப்பகுதிகளுக்குத் தீர்வாகவாயிருக்கும்வன்; கன்னந்தடியும் கருப்பஞ்சாரும் போல இலரிமைதானே வடிவெடுத்தவன்; இப்படிப்பட்டபெருமானையாழிந்து அடியேன் திருக்கண்ணாமங்கையிற் கண்டதென்கிறார். (உ.)

எங்களுக்கருள் செய்கின்ற வீசனை

வாசவார் குழலாள் மலைமங்கை தன்

பங்களை * பங்கில்வைத் துகந்தான்றனைப்

பான்மையைப் பணிமாமதியந் தவழ் *

மங்குலைச் சுடரை வடமாமலை

யுச்சியை நச்சி நாம் வணங்கப்படும்

கங்குலை * பகலைச் சேன்று நாடிக்

கண்ணமங்கையுட் கண்டுகொண்டேனே.

(ந.)

எங்களுக்கு எங்கள் விஷயத்தில்
அருள் செய்கின்ற } திருப்பண்ணுகிற
ஈசனை ஸர்வேச்வரனும்
வாசம் வார் { பரிமளம் வீசுகின்றான்
குழலாள் { உத்தியையுடையவான
மலைமங்கை { பார்வதியைத் தனக்குப்
தன் பங்களை { பாதிபாகமாக
வடையுணருதானே
பங்கில் { தனது ஒருபக்கத்திலே
வைத்து { (இடக்கொடுத்து)
உகந்தான் { வைத்து உகந்திருப்ப
தன்னை { வனம்
பான்மையை { இப்படிப்பட்ட சிலகுணமே
ஸ்வபாவமாயுள்ள
வனம்

பணி மா { குளிரந்த பூர்ணசக்தியை
மதியம் தவழ் { தவழப்பெற்ற ஆகாசமாய்
மங்குலை { நிற்பவனும்
சுடரை { ஸூர்யனுக்கு அந்தர்யாமியாய்
யிருப்பவனும்
வட மா மலை { வடவேங்கடமலையின் சிகரத்
உச்சியை { தாழியிருப்பவனும்
நச்சி நாம் { நம்மால் விரும்பி உணக்கப்
வணங்கப்படும் { படுபவனும்
கங்குலை { இராப்பொழுதக்கு
ப்ரவர்த்தகனும்
பகலை { பகற்பொழுதக்குப் ப்ரவர்த்த
கனுமான பெருமரண
சேன்று நாடி கண்ணமங்கையுள்
கண்டு கொண்டேன்—

* * *—திருக்கண்ணமங்கை யெம்பெருமான் எப்படிப்பட்டவன்?—
வேறு புகலற்ற அடியேன் போல்வார் திறத்திலே நிர்வேறு துகமாக க்ருபைபண்ண
வல்ல ஸ்வாமி; எங்களைப்போலன்றியே ஈச்வராபிமானம் கொண்டாடி யிருக்கிற
ருத்ரனைத் தன் திருமேனியினொருபுறத்திலே வைத்து அதுதன்னைத் தன்பேறாக
நினைத்து உகந்திருக்கும்படியான சில குணத்தாற் சிறந்தவன்; இந்த சிலகுணந்
தான் ஏதோலொரு காலத்தளவி லன்றிக்கே எப்போதும் இதுவே இயல்வா
யிருப்பவன்; குளிர்ந்த பூர்ண சந்திரனுடைய ஸஞ்சாரத்தை யுடைத்தான ஆகா
சத்துக்கும் ஸூரியனுக்கும் நியாமகன்; வடதிருவேங்கடமலையி னுச்சியை இருப்
பிடமாகவுடையவன்; நம்மால் விரும்பி வணங்கப்படுபவன்; போகமறுபணிப்பதற்
குறுப்பான இராப் பொழுதென்ன, அதற்குப் பொருளீட்டுதற்குறுப்பான பகற்
பொழுதென்ன இவ்விரண்டுக்கும் தீர்வாறகன். இப்படிப்பட்ட பெருமானைத்
திருக்கண்ணமங்கையிற் காணப்பெற்றேன். (௧)

பேய்முலைத்தலை நஞ்சுண்ட பிள்ளையைத்

தெள்ளியார் வணங்கப்படும் தேவனை*

மாயனை மதிட்கோவலிடைகழி

மைந்தனை அன்றி யந்தணர் சிந்தையு

ளீசனை * இலங்குஞ்சுடர்ச் சோதியை

யெந்தையை யெனக்கெய்ப்பினில் வைப்பினை *

காசினை மணியைச்சென்று நாடி.

கண்ணமங்கையுட் கண்டுகொண்டேனே. (௪)

பேய்	{ பேய்ச்சியாகிய பூதனை யினுடைய
முலைத்தலை	முலையிடத்துண்டான
நஞ்சு	விஷத்தை
உண்ட	அமுது செய்த
பிள்ளையை	சிறுவனும்,
தெள்ளியார்	தெளிந்த ஞானிகளால்
வணங்கப்படும்	ஆச்சரியக்கப்படுகின்ற
தேவனை	தெய்வமாயிருப்பவனும்
மாயனை	ஆச்சரியனும்
மதின்கோவல் இடைகழி வைந்தனை	{ திருமகிளையுடைய திருக் கோவலாரிலே இடை கழியிலுறைகின்ற புலா வானவனும்
அன்றி	தவிரவும்
அந்தணர்	அந்தணர்களினுடைய

சிந்தையுள்	மனத்திலேயிருந்து கொண்டு
ஈசனை	அவர்களை நியமிப்பவனும்
இலங்கும்	ஒளிபெற்று விளங்குகின்ற
சுடர்	{ பெருஞ் சோதிமயமா யிருப்பவனும்
சோதியை	
எந்தையை	எனக்கு ஸ்வாமியும்
எனக்கு	எனக்கு
எய்ப்பினில்	{ தனர்த்தி வருங்காலத்தில் (உதவக்கூடிய)
வைப்பினை	விதி போன்றவனும்
காசினை	பொன்போன்றவனும்
மணியை	{ ரத்னம் போன்றவனுமான எம்பெருமானை

சென்று நாடி கண்ணமங்கையுள்

கண்டுகொண்டேன்—.

* * *—தூதனையினுடைய முலைத்தடந்துண்டான விஷத்தை அமுது செய்த சிறு குழந்தை பெண்ணும், தெள்ளியார் பலர் கைதொழுந்தேவனுயிருப் பவன்; திருக்கோவலிடைகழியில் முதலாழ்வார்களோடு செருக்கிக் கலந்து வியயுவாவா யிருக்குமவன்; அத்தணர்களின் சிந்தையிற் புதுத்து அவர்களைத் தன் வழியே நியமித்துக் கொண்டிருக்கிறவன்; இவர்களுடைய சரீரத்தில் உறைந்திருக்கச் செய்தோடும் அதிலுள்ள தோஷங்கள் தன் பக்கவில் தட்டாமல் ஒளஜ்வல்யமே வடிவாயிருப்பவன்; இப்படிப்பட்ட தன்மையைக் காட்டி என்னை ஆட்படுத்திக் கொண்டவன்; தளர்ந்த காலத்து உதவும் நிதிபோலே ஆபத்தபந்துவாயிருக்குமவன்; பொன்னும் மணியும் போலே விரும்பத்தகுந்த வன்; ஆக இப்படிப்பட்ட பெருமானைத் திருக்கண்ணமங்கையிற் காணப் பெற்றே நென்றாயிற்று.

“பெய்முலைத்தலை” = தலை-ஏதுனுருபு. “முலைத்தலம்” என்றும் பாடமுண்டு; தெள்ளியார்—தெளிவான அறிவு பெற்றவர்கள். தேவன்—“விவா—கீர்வாவீஜி” ஷாயுவவாராஷு—அஹு—கி லோகலவ்வவகாஜிமகிஷு” என்னும் வட ஆசிரியருடைய தாது பாடத்தின்படியே பத்துப் பொருள்களுள்ளன. எய்ப் பினில் = எய்ப்பு—தளர்ச்சி; இன்—இடைச்சராயியை; இல்—ஏழாம் வேற் றுமையுருபு. வைப்பு—பூமியில் புதைத்து வைக்கப்படுமது என்று சித்திக்குக் காரணப் பெயர். காக—பொன். (ச)

ஏற்றினை யிமயத்துளோம் மீசனை
யிம்மையைமறுமைக்கு மருந்தினை *
ஆற்றலை யண்டத்தப்புறத் துய்த்திடு
மையனைக் கையிலாழியொன்றேந்திய
கூற்றினை * குருமாமணிக் குன்றினை
நின்றவூர் நின்ற ரித்திலத்தோத்தினை *
காற்றினைப் புனலைச்சென்று நாடிக்
கண்ணமங்கையுட் கண்டுகொண்டேனே. (சு)

ஏற்றினை	{ காளை போல் செருக்குடையவனும்	ஆற்றலை	{ பரிபூர்ணசத்தியே வடி வெடுத்தது போலிருப்பவனும்
இமயத்தன் எம் ஈசனை	{ இமயமுலைத் திருப்பிரிவினியி லெழுந்தருளியிருக் கின்ற ஸ்வாமியும்	அண்டத்து அப்புறத்தி	{ அண்டங்களுக்கு அப் பாலுள்ள பாம்பதத்தில்
இம்மையை	{ இஹலோகத்துப் பலன்களை யளிப்பவனும்	உய்த்திடும் ஐயனை	{ (அன்பர்களைச்) செலுத்தவல்ல ஸ்வாமியும்,
மறுமைக்கு மருந்தினை	{ பாலோகபுருஷார்த்தத் திற்கு ஸாதாமா யிருப்பவனும்	கையில் ஒன்று ஆழி ஏந்திய	{ செலுத்தவல்ல திருக்கையில் ஒப்பற்ற திருவாழியை நசித்துக் கொண்டென்னவனும்

கூற்றினை { (எதிரிகட்டு) யமன்
போன் றவனும்,
குரு மா மணி { சிறந்த நீலமணிமயமான
குன்றினை { மலைபோன்றதனும்
கின்றவூர் { திருநின்றவூர்
நின்ற { வெழுந்தருளியிருக்கிற
சித்திலம் { முத்தத்திரன்
தொத்தினை { போன்றவனும்

காற்றினை { காற்றுப்போல்
ஸுகமளிப்பவனும்
புனலை { தண்ணீர்போல் உயிர்
தரிக்கச் செய்பவனுமான
பெருமானை
சென்று நாடி கண்ணமங்கையுள்
கண்டுகொண்டேன்—.

* * *—சித்யாநந்தத்தினால் காளேபோல் மேனாணித்திருக்குமவன்; இடிய
மலையில் திருப்பிரிதி யென்னுந் திருப்பதியிலிருக்கு மிருப்பைக்காட்டி என்னை
வசப்படுத்திக் கொண்டவன்; இஹலோகத்துப் பலன்களாகிய சேஷதாபுந்
கலாதா திகளையும் ஸ்வர்க்க லோகத்துப் பலன்களையும் விரும்புவார்க்கு அளிக்க
வல்லவன்; இதற்குறுப்பாக ஸர்வ சக்தியுத்தன்; தான் விரும்பின வயக்திகளைப்
பாமபதத்திலே கொண்டு வைக்க வல்லவன்; கையிலே திருவாழி கொண்டு
வியாபரிக்குத் திறத்தினால் எதிரிகட்டு யமன் போன்றவன்; சிறந்த நீலமணி
மயமான பர்வதம்போன்ற வடிவையுடையவன்; திருநின்றவூரிலே முத்துத் திரள்
போலே தாபஹமான வடிவுகொண் டெழுந்தருளியிருப்பவன்; ஸர்வசத்தாலே
பரமஸுகமளிக்குங் காற்றுப்போலே விரும்பத் தகுந்தவன்; தண்ணீர்போலே
உயிர்தரிப்பதற்கு ஹேதுவாயுள்ளவன்; ஆக இப்படிப்பட்ட பெருமானைத் திருக்
கண்ணமங்கையிற் காணப்பெற்றே நென்றாயிற்று.

இமயத்து ளெம்மீசனை=கீழ் முதற்பத்தில் இரண்டாம் திருமொழியில் மங்
களாசாஸநஞ் செய்யப்பெற்ற எம்பெருமான். ஆற்றல்—சக்தி. கூற்று—யமன்.
குருமாமணி='குரு' என்னும் வடசொல் குரு எனத்திரிந்தது. 'குருமாமணி'
யென்று ஸ்ரீ கௌஸ்தப மணியை வ்யவஹரிப்பது முண்டு; "குருமாமணிப்
பூண்குலாவித்திமழந் திருமார்வு" என்றார் பெரியாழ்வார்.

காற்றினை, புனலை=பஞ்சபூதங்களுள் காற்றையும் நீரையுஞ் சொன்னது
மற்ற பூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகி, பஞ்ச பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியா
யிருக்கும்படியைச் சொல்லிற்குகவுமாம். (௫)

துப்பனைத் துரங்கம்படச் சீறிய

தோன்றலைச் சுடர்வான் கலன் பெய்ததோர்

செப்பினை * திருமங்கை மணாளனைத் தேவினைத்

திகழும் பவளத்தோளி

யொப்பனை* உலகேறினை யூழியை

ஆழியேந்திய கையனை அந்தணர்

கற்பினை * கழநீர்மலகும்வயல்

கண்ணமங்கையுட் கண்டுகொண்டேனே.

துப்பனை	தொழுவனங்கல்பனம்	திருமூர்த்தம்	வினாக்குகின்ற பவழங்களின்
துப்பனை	{ குதிரைவழிகாப்பவந்த அஸ்திரன்	பவழத்தொழுவன்	{ ஒளியை ஒத்திருப்ப வனம்
பட	அழிவுப்படி	உவரு	{ ஏழுலகங்கட்டும் வழினை
சிறிய	சிறுநகர்கொண்ட	அவழிநைய	காலமாய் மித்பவனம்
தோன்றலை	பெருமையிற்றிழைப்பனம்	அழிந்திய	{ சக்கரமெந்திய திருக்கையை நையனை
கடர்வான்	{ ஒளி பொருந்திய சிறந்த கலன்	அந்தணர்	{ அந்தணர்களின் கல்விக்கு கற்பினை
பெய்தது	{ ஆபரணங்களை சூட்டு வைப்பதற்கு உரிய	கற்பினை	{ அந்தணர்களின் கல்விக்கு வியபமாயிருப்பவனம்
ஒர் செப்பினை	{ ஒரு காண்டகம் பேரன்றலனம்	கழுநீர் மலரும்	{ செங்கழுநீர்ப்பூக்கள் மலரப்பெற்ற வயல்களை
திருமங்கை	{ திருமகள் கொழுநனம்	உயல்	{ உடைத்தான
மணுளனை	{ அத்திருமகளுடைய சேர்த் திவால் விளக்குபவனம்	கண்ணமங்கையுள்	கண்ணகொண்டேன் —.

* * *—[துப்பன்.] துப்பு உடையவன் துப்பன்; துப்பாவது தினைத்த
படி செய்து தலைச்சட்டிக் கொள்ளவல்ல ஸாமர்த்தியம்; எம்பெருமானுடைய
ஸத்யஸங்கல்பத்துத்தைச் சொன்னபடி. துரங்கம்—வடசொல்; விசையாக நடப்ப
தென்று குதிரைக்குக் காரணப்பெயர் கம்ஸனா லேவப்பட்ட அசுரர்களில்
ஒருவனுள் கேசி பெண்பவன் குதிரை யுருவங் கொண்டு ஆயர்களுக்கெல்லாம்
மிக்க பயங்கரனுய்க் கனைந்துக் கொண்டு கண்ணபிரான்மேற் பாய்ந்துவர, அப்
பெருமான் தன் திருக்கையை நன்றாகப் பெருக்கி நீட்டி அதன் வாயிற் கொடுத்த
துத் தாக்கிப் பற்களை யுதிர்ந்து உதட்டைப் பிளந்து அதனுடம்பையும் இரு
பிளவாக வகிர்ந்து தள்ளின னென்ற வரலாறு காண்க.

கடர்வான் கலன்பெய்ததோர் செப்பினை—ஒளிமிக்க சிறந்த திருவாபரண
மிட்டு வைக்கும் செப்பு என்னலாம் எம்பெருமானை. “செங்கமலக் கழலில் சித்
திறம்போல் விரலில் சேர்திகழாழிகளாக் கிண்கணியும் அரையில, தங்கிய
பொன்வடமும் தாள நன்மாதுளையின் பூவொடு பொன்மணியும் மோதிரமும்
கிறியும், மங்கல வைம்படையுந் தோள்வளையுந் குழையும் மகரமும் வானிகளும்
சூட்டியும்” என்னுந் திருவாபரணங்கள் சீர்மை பெறுமிட மென்கை. அன்
றியே, ‘கடர்வான்கலன்’ என்று பிராட்டியாகிற திருவாபரணத்தைச் சொல்
விறுவுமாய்; இதற்கு விவரணம் ‘திருமங்கை மணுளனை’ என்றது.
‘தேவனை’ என்றதற்கு—“பிராட்டியுந் தானுமான சேர்த்தியிலே உண்டான
ஒற்றுமஞ்சுளம் டொம்பஞ்சிக் குழம்பும் மானிகைச் சார்ந்தின் நாத்முமாய்க்
கொண்டு திருமேனியில் புகர்தோன்ற சின்று நிலை” என்று பெரியவாச்சான்
பிள்ளை அருளிச் செய்த வியாக்கியான வாக்கியம் ரஸிக்கத்தக்கது.

அந்தணர் கற்பினை—‘கற்பு’ என்று நீதி நெறிக்கும் கல்விக்கும் பெயர்.

திருத்தனைத் திசைநான்முகன் தந்தையைத்

தேவதேவனை மூவரில் முன்னிய

லிருத்தனை * விளங்குஞ் சுடர்ச்சோதியை

விண்ணை மண்ணினைக் கண்ணுதல் கூடிய

அருத்தனை * அரியைப் பரிசீரிய

வப்பனை அப்பி லாரமுலாய்நின்ற

கருத்தனை * களிவண்டறையும் பொழில்

கண்ணமங்கையுட் கண்டுகொண்டேனே.

(எ)

திருத்தனை	{ எப்போதும் பூர்ணத்ருப்தி புள்ளவனும்		
திசை நான்முகன் தந்தையை	{ சதுர்முகப் பற்றாமைக்கு ஐக்கனும்	அரியை	{ ஹரியென்னுந் திருநாம முடையவனும்
தேவதேவனை	தேவாதி தேவனும்	பரிசீரிய அப்பனை	{ குதிரையாய்வந்த அஸுரனைக் கீழித்த உபகாரகனும்
மூவரில்	{ ('அரி அயன் அரன்' என்று சொல்லப்படுகிற) மும்பூர்த்திகளுள்		
முன்னிய	முற்பட்டிருக்கிற		
லிருத்தனை	தலைவனும்	அப்பில் ஆர் அழல் ஆய் நின்ற கருத்தனை	{ தீரிலுள்ள பாடபாக்கியானது ஜலமெல்லாம் தன்னிடத்தே வந்து சுவரம்படியிருக்குமா போலே ஸகலபதார்த் தங்களும் தன்னிடத்தே வந்து லயிக்கும்படியிருக் கிற முழுமுதற்கந்தாவ மான எம்பெருமானே
விளங்கும் சுடர் சோதியை	{ விளங்குகின்ற தேஜோராசி மயமான திவ்யமங்கள விக்கரஹத்தை புடையவனும்		
விண்ணை	{ மேலுலகங்கட்கு நியாமகனும்	களிவண்டு அறையும் பொழில்	{ களித்த வண்டுகள் திசை பாடுஞ் சோலைகளை உடைய
மண்ணினை	மண்ணுலகுக்கு நியாமகனும்		
கண்ணுதல் கூடிய அருத்தனை	{ நெற்றிக்கண்ணானது செவன் கூடப்பெற்ற (தனது திருமேனியிற்) பாதி பாசத்தை உடையவனும்	கண்ணமங்கையுள், கண்டுகொண்டேன்—	

* * *—‘துஷ்டி’ என்னும் வடநொல் ‘திருத்தன்’ எனத் திரிந்தது. அவாப்த ஸம்ஸ்த காமனாகையாலே எப்போதும் திருப்தியையுடையவன் என்ற படி. திசை நான்முகன் தந்தையை = இவ்வருகுண்டான உலகங்களைப் படைப் பதற்காகப் பிரமனைத் தோன்றுவித்தவ னென்கை. ‘திசைமுகன்’ என்றாவது ‘நான்முகன்’ என்றாவது பிரயோகிக்கவேண்டியிருக்க, ‘திசை நான்முகன்’ என்றது தமிழ் வழக்கு. ‘வ்யூஹி’ என்னும் வடநொல் லிருத்தன் எனத் திரிந் தது.

கண்ணுதல் கூடியவருத்தன் = தாதல்—நெற்றி; நெற்றியிற் கண்ணை

புடையவன் குந்தான் ; அவன் கூடிய சுய-ஆமத்தை புடையவன். அரி—ஹரி.
பரி—குதிரை ; கேசி யென்னு மசான்.

அப்பில் ஆரழலாய் நின்ற = அப்பு—ஜலம் ; (வடசொல்.) ஜலத்திலுள்ள
ஆரழல்—படபாக்கி ; அது ஜலாம்சமெல்லாம் நன்னிடத்திலே வந்து சுவறும்
படி யிருக்குமாபோலே ஸகல பதார்த்தங்களும் தன் பக்கவிலே வந்து லயிக்கும்
படி யிருக்கிறவன் என்கை. 'கத-ஆ' என்னும் வட சொல் 'கருத்தன்' எனத்
திரிந்தது. (எ)

வேஞ்சினக்களிற்றை விளங்காய்வீழக்
கன்று வீசிய வீசனை * பேய்மகள்
துஞ்ச நஞ்சு சுவைத்துண்ட தோன்றலைத்
தோன்றல் வாளரக்கன் கெடத் தோன்றிய
நஞ்சினை * அமுதத்தினை நாதனை
நச்சவாருச்சிமேல் நிற்கும் நம்பியை *
கஞ்சனைத்துஞ்ச வஞ்சித்த வஞ்சனைக்
கண்ணமங்கையுட் கண்டுகொண்டேனே. (அ)

வெம் சினம் { கொடிய கோபத்தையுடைய
களிறை { மதயானை போன்ற
வனும்

விளங்காய் வீழ { (அஸுரனுலேசித்த) வினா
மரத்தின் காய்கள்
உதிர்ந்து விழும்படி

கன்று { (அஸுரனுலேசனெரு)
கன்றை

வீசிய தூக்கியெறிந்த

நச்சினை ஸ்வாமிபும்

பேய் மகள் { (பூதனையென்னும்)
பேய்ச்சியானவன்

துஞ்ச முடியும்படி

நஞ்சு { (அவன் அமுலையில் தடவி
யிருந்த) விஷத்தை

சுவைத்து { குசிபார்த்த (உயிருடன்)
உண்ட { கவர்த்த

தோன்றலை இனமகனும்,

* * *—வேஞ்சினக் களிற்றை = மிக்க கோபங்கொண்ட மதயானை
போன்றவன் எம்பெருமான் என்கிறார் ; அடியவர்கள் பக்கல் எம்பெருமானுக்கு
அதுகூறும் இருக்கவேண்டியது போல, எதிரிகள் பேரில் நிக்ரஹம் இருக்க
வேண்டியதும் ஆவச்யகமாதலால் அதனை அதுஸந்திக்கிறபடி. ஆச்சரித விரோதி
கள் திறத்தில் வெஞ்சினக்களிறு போன்றவனென்க.

தோன்றல் { (இலங்கைக்கு) அரசனும்
வான் வாட்டபடையையுடைய
அரக்கன் { ஞான இராவணன்
கெட மாளுப்படி

தோன்றிய திருவவதரித்த

நஞ்சினை விஷம்போன்றவனும்,

அமுதத்தினை { (அன்பர்க்கு) ஆரா
வமுதமாயிருப்பவனும்

நாதனை ஸர்வசேஷியாயிருப்பவனும்

நச்சவார் { தன்னை ஆசைப்படுமவர்
உச்சி மேல் களின் தலைமீது
நிற்கும் { நிற்கின்ற
நம்பியை { பரிபூர்ணனும்

கஞ்சனை { கம்ஸன்முடியும்படி
துஞ்ச { அவனைவஞ்சித்த
வஞ்சித்த { வஞ்சகனுமான
வஞ்சனை { பெருமான

கண்ணமங்கையுள் கண்டு கொண்டேன்—

[விளங்காய் இத்யாதி.] முள்ளைக்கொண்டே முள்ளைக்களைவது போல, வத்ஸாஸுரனைக் கொண்டு கபித்தாஸுரன்மேல் வீசி யெறிந்து இருவரையும் ஒன்று சேர முடித்தவன்; பூதனையானவன் மாளும்படி அவளுடைய முலைத் தடத்து நஞ்சை உறிஞ்சியுண்ட மதலை; நானே அரசனென்று மார்பு நெறித் திருந்த இராவணனுக்கு விஷம்போல் தோன்றினவன்; விபிஷணுமுவான் போல்வார்க்கு அமுதமாயிருப்பவன்; தன்னை விரும்பு மன்பர்க்குச் சென்னிக்கு மலர்ந்த பூவாயிருப்பவன்; சம்ஸனுடைய தீய புந்தியை அவன்றன்னோடே போக்கி, உகவாதாரோடு செல்வை யழியப் பரிமாறுமவன்; ஆக இப்படிப் பட்டவனைத் திருக்கண்ணமங்கையிற் கண்டே நென்றாராயிற்று.

தோன்றல்—சிறுபிள்ளையும் பெருவீரனும். 'நச்சவாருச்சிமேல்' என்ற விடத்து உச்சியைச் சொன்னது மற்றும் அவயவங்களில்லாவற்றுக்கும் உப லக்ஷணம்; திருவாய்மொழியில் (1-9) "இவையுமவைபு முகவையும்" என்ற திருவாய்மொழியில் "என்னுடைச் சூழலுளானே—என்னருகவிலானே—என் னொக்கலையானே—என்னெஞ்சினுளானே—என்னுடைத் தோளினையானே—என் னுடை நாவினுளானே—என் கண்ணினுளானே—என் நெற்றியுளானே—எ னுச்சியுளானே" என்றவைகாண்க. (அ)

பண்ணினைப் பண்ணில்நின்றதோர் பான்மையைப்

பாலுள்ளெய்யினை மாலுருவாய்நின்ற

விண்ணினை * விளங்குஞ்சுடர்ச் சோதியை

வேள்வியை விளக்கின் னொளிதன்னை *

மண்ணினை மலையை யலைநீரினை

மாலேமாமதியை மறையோர்தங்கள்

கண்ணினை * கண்களாரளவும்நின்று

கண்ணமங்கையுட் கண்டுகொண்டேனே. (க)

பண்ணினை	{	ஸங்கீதம்போல் இனியானவனும்
பண்ணில் நின்றது ஓர் பான்மையை	{	அந்த சங்கீதத்தின் ஸார மான தன்மைபோன்ற தன்மையையுடையவனும்
பாலுள் செய்யினை	{	பாலினுள்ளே நெய் மறைந் திருப்பது போல எங்கும் மறைந்ததைநின்றவனும்
மரல் உரு ஆய் சின்ற விண்ணினை	{	மிக்க பாப்பையுடைத்தான கித்ய விபூதிக்கு காதலும்
வினங்கும் சுடர் சோதியை	{	வினங்குகின்ற பாஞ்சோதி மயமான திருமேனியை புடையவனும்
வேள்வியை	{	யாகஸ்வரூபியும்

வினக்கின் ஒளி தன்னை	{	வினக்கொளிபோல ஸ்வயம் பிரகாசனும்
மண்ணினை	{	பூரிபோலே எல்லா வற்றையும் பொறுத் திருப்பவனும்
மலையை	{	மலைபோல் ஒருவராலும் அசைக்க வொண்ணாதவனும்
அலை நீரினை	{	தண்ணீர்போலே வேண்டு மிடங்களுக்கு வருவித்துத் கொள்ளவிரியவனும்
மாலே	{	அடியவரிடத்து வியாமோதமே வடிவ கொண்டிருப்பவனும்

மா மதியை	{	செந்த புத்தியை யளிப்பவனும்	{	கண்கள் ஆளவும் நின்ற	{	கண்கள் த்ருப்தி பெறுமளவும் நின்ற
மறையோர் தங்கன் கண்ணினை	{	வைதிகர்களுக்குக் கண் போன்றிருப்பவனுமான பெருமானே	{	கண்ணமங்கையுள் கண்டு கொண்டேன்—.		

***—பண்ணினை = “வஸுவெ-தி ஸிஸுவெ-தி வெதி மாநாஸு-
மணி—பசர் வேத்தி சுகர் வேத்தி வேத்தி காநாஸம் பனீ” [ஸந்தேத்
த்தின் இனிமையை நாற்கால் விலங்கு அறியும், குழந்தை அறியும், பாம்பு அறி
யும்] என்கிறபடியே பண் அனைவர்க்கும் ஸ்ப்ருஹணியமாயிருப்பது போல எம்
பெருமானும் விரும்பத்தக்கவன் என்றபடி. [பண்ணில் நின்றதோர் பான்
மையை] ‘பண்ணினை’ என்று கீழ்ச் சொன்னதன் கருத்தே இதற்குமாயினும்
எம்பெருமானுடைய போக்யதையைப் பன்னியுரைக்கிறபடி. இதில் புருஷத்தி
தோஷம் புகாது.

[பாலுள் நெய்யினை.] 1 “கறந்த பாலுள் நெய்யேபோல் இவற்றுள்ளுக்கும்”
என்கிறபடியே பாலினுள்ளே உறைந்திருக்கும் நெய்யேபோலே * கறந்த சிலிடர்
தொறுமிடந்திகழ் பொருடொறுங் கரந்தெற்கும் பரந்துளன் என்கை. [மாலுரு
வாய் நின்ற விண்ணினை.] நித்ய விபூதி நிர்வாஹகனுயிருக்குமவனென்கை.
‘மாலுருவாய் நின்ற’ என்றது விண்ணுக்கு விசேஷணம்; பரமபதமானது
த்ரிபாத்விபூதி யென்னப்படும்; “வாஷொஸ்யவிபூல-உகாதி த்ரிவாஷஸ்யா
ஸ்ய-கங்கிவி.” என்கிற புருஷஸூக்தத்தின்படியே இந்த விபூதியில் எல்லா
பூதங்களும் இவனுக்கு நாலந்தொன்று என்னும்படி அற்பமாயிருக்கும்; பரமா
காசத்தில் அவனுடைய நித்யமான விபூதி த்ரிபாத் என்னும்படி மும்மடங்கா
யிருக்கும்; ஆக இந்தப் பரப்பைத் தெரிவிக்கும் இவ்விசேஷணம். [விளங்கும்
கடர்ச் சோதியை.] அங்கே அளவற்ற தேஜோருபமான திவ்யமங்கள விக்ர
ஹத்தைபுடையனாய் நிற்பவன். [வேள்வியை.] யஜ்ஞஸ்வரூபி; ஸகல கருமங்
களாலும் ஆரதிக்கப்படமேவ் நென்றவாறு. [விளக்கினொளிதன்னை.] விளக்
கொளியானது தன்னைத்தானே பிரகாசிப்பித்துக் கொண்டு பிறவற்றையும் பிர
காசப்படுத்துமா போலே ஸ்வபர ப்ரகாசகன்.

[மண்ணினை.] பூமியானது ‘ஸர்வம்ஸஹா’ என்ற பெயர்க்கு ஏற்ப எல்லா
வற்றையும் பொறுத்திருப்பது போல, செய்தார் செய்த குற்றங்களை யெல்லாம்
பொறுப்பவனென்கை.

[மலையை.] இப்படிப்பட்ட தன் ஸ்வபாவம் ஒருவரால் சலிப்பிக்கொண்
ணாமே உறுதிக்கொண்டிருப்பவனென்கை. [அலைநீரினை.] பள்ளமான விடங்க
ளிலே பாயுமே தண்ணீர்; குஹப்பெருமான், விதுரர், மாலாகாரர் போல்வாரி
டத்தும் பாயுந்தண்ணீர் எம்பெருமான். [மால்.] அன்பரிடத்தில் வ்யா
மோஹமே வடிவாயிருப்பவன்.

[மாமதியை.] “ஐடிபொம் அம் பெந வாரியாணி தெ =
ததாமி புத்தியோகம்தம் யேந மாமுபயாந்திதே” என்று நிறையிற் தானேசோதி
வாய்திறற் தருளிச்செய்தபடியே, தன்னைப் பெறுதற் குறுப்பான சிறந்த புத்தி
யைத் தந்தருள்பவனென்கை; மதி—புத்தி; வடசொல். [மறையோர் தங்கள்
கண்ணினே.] வைதிகர்களுடைய கண் வேறெங்கும் பட்டி புகாமல் தன்னையே
இலக்காகக் கொண்டிருக்கும்படி எப்போதும் அவர்களது கண்ணைவிட்டுப் பிரி
யாதவனென்றவாறு. இப்படிப்பட்ட பெருமானைக் கண்ணாரக்கண்டு கொண்
டேன் கண்ணமங்கையி லென்கிறார். (சு)

கண்ணமங்கையுட் கண்டுகொண்டேனென்று
காதலாற் கலிகன்றி யுரைசெய்த *
வண்ணவோண்டமி ழொன்பதோ டொன்றிவை
வல்லராயுரைப்பார் மதியந்தவழ் *
விண்ணில் விண்ணவராய மகிழ்வெய்துவர்
மெய்ம்மைசொல்லில் வெண்சங்கமோன்றேந்திய
கண்ண! * நின்றனக்குங் குறிப்பாகில்
கற்கலாங் கலியின்பொருள் தானே. (க)

கலிகன்றி திரு மங்கையாழ்வார்
கண்ணமங்கை { திருக்கண்ண மங்கையில்
யுள் கண்டு (எம்பெருமானே)
கொண்டேன் { ஸேவிக்கப்பெற்றேன்
என்று என்று
காதலால் { அன்புடனருளிச்செய்த
உரை செய்த
வண்ணம் { இசையையுடைத்தாய்
ஒண் தமிழ் { அழகியதான இத்தமிழ்ப்
ஒன்பதோடு { பாசுரங்கள் பத்தையும்
ஒன்று இவை
வல்லர் ஆய் { கிபுணராய்ச்
உரைப்பார் { சொல்லுமவர்கள்
மதியம் தவழ் { சந்திரன் தவழப்பெற்ற
விண்ணில் { மேலுலகங்களில்
(சென்று)

விண்ணவர் { தேவர்களாகி
ஆய்
மகிழ்வு { (பொக்களைய நம்பித்த)
எய்துவர் { ஆரத்தமடைவர்கள்;
மெய்ம்மை { உண்மையாகச் சொல்லப்
சொல்லில் { புகுந்தால்,
வெண் சங்கம் { வெண்ணிறமாய் விலகா
ஒன்று ஏந்திய { மான ஸ்ரீபாஞ்ச
கண்ண { ஐயத்தைத் தரித்துள்ள
பெருமானே!
குறிப்பு ஆகில் திருவுள்ளமாயின்
கலியின் { இப்பாசுரங்களின்
பொருள் { பொருள்
நின் தனக்கும் { (ஸ்ரீவஜ்ஞான) உனக்கும்
கற்கலாம் { கேட்டுணரத்தக்கதாகும்.

* * * —நல்லந்த மில்லாதோர் நாடாகிய திருநாட்டிற் சென்று காண
வேண்டிய பரம புருஷனை இந்நிலத்தில்தானே திருக்கண்ணமங்கையில் காணப்
பெற்றேனென்று அபிசேவசத்தோடே ஆழ்வாரருளிச்செய்த இத்திருமொழியை
நன்கு ஒதியுணருமவர்கள் விண்ணுலகத்தில் தேவர்களாய் விளங்கி மகிழ்
வார்கள் என்று பயனுரைத்து, அவ்வளவோடே தலைக்கட்ட மாட்டாமல் எம்
பெருமானே நோக்கி ஒரு வார்த்தை யருளிச்செய்கிறார் ஈற்றடியில்; எம்பெரு

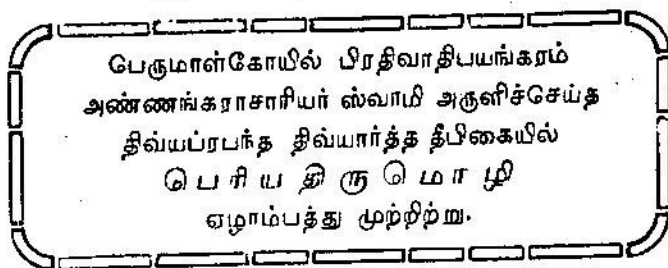
மானே ! உனக்கும் இதிலே ஆகரமுண்டாகில் எனக்கு சிஷ்யனாயிருந்து கற்க வேண்டும்காண் என்கிறார். இத்திருமொழியின் இனிமையைக் கண்டவாறே எம் பெருமானுளும் “ கலயாமி கலித்வம்ஸம் ” என்று தனியன் தொடங்கி அறு ஸந்தித்து அதிகரிக்கப் புகுவன் என்று காட்டினவாறு. அவ்வளவு சீரிய பொருள் குடிக்கொண்டதாம் இத்திருமொழி. சொல்லின்பமும் பொருளின்பமும் எம்பெருமானையும் வணங்கப்பண்ணு மென்க.

“ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனென்று இறுமாந்திருந்தால் போகாது; என்பாடே அதிகரிக்கில் அறியலாம்” என்றும், “ ஒரு வலிஷ்டன்பாடே ஸாந்திபிநிபாடே தாழ்சின்று அதிகரிக்கக்கடவ அவனுக்குத் திருமங்கையாழ்வார்பாடே அதிகரிக்கை தாழ்வோ?” என்றுமுள்ள வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் இங்கு அறியத் தக்கன. ராமாவதாரத்தில் வலிஷ்ட சிஷ்யனென்றும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸாந்திபிநி சிஷ்யனென்றும் பேர் பெற்ற பெருமானுக்கு அர்ச்சாவதாரத்தில் பரகால சிஷ்யனென்று பெயர் பெறுகை பெருமையே யாமென்கை.

சுற்றடியில் ‘நீ கற்கலாம்’ என்றும் பாடமுண்டு. (க௦)

அடிவரவு:—பெரு, மெய், எங்கள், பேய், ஏற்றின், தப்பன், திருத்தன், வெஞ்சினம் பன், கண்ண மங்கை, சிலை.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.]

பெரிய திருமொழியின் 6, 7, 8 பத்துக்களில்

ஆழ்வார் அநுஸந்தித்தருளின

இதிஹாஸ புராண கதைகளின் அடைவும்.

அக்கதைகள் அமைந்த பாசுரங்களின்

தலைப்பும்.

[கதைகள்.]

[பாசுரங்களின் தலைப்புக் குறிப்பு.]

1. திருமால் மீனாய்த்
திருவவதரித்தது. } கொழுங்கயலாய். முக்கீரைமுன்னான்.
வீவாணப் பக்கம் 822. } வாளுரளவும்முது.
2. ஹயக்ரீவாவதாரம்
செய்தருளியது. } முன்னிவ்வுலகேழுமிருள்,
3. ஆமையாய்த்
திருவவதரித்தது. } ஏரார்மலரெல்லாம். மலங்குலிலங்குகெடுவென்னம்.
வீ-ப. 1091. }
4. கடல் கடைந்தது. { அண்ணல்செய்து. கலங்கமுக்கீர்கடைந்து.
முக்கீரைமுன்னான். கலங்கமாகடல்கடைந்து.
5. அரணுக்கு
நஞ்சுண்ணக்கோடுத்தது. } அண்ணல்செய்தலைகடல்.
வீ-ப. 765. }
6. பன்றியாசிப் பார
கங்கீண்டது. } கிடத்தமப்பி. விடத்தானுடைய.
வீ-ப. 1092. } பண்டேனமாயுலகை. சிலம்புமுதல்.
மார்வில் திருவன்.
7. நரசிங்கவுருக்
கோண்டதும் இரணிய
னகலம் பிளத்ததும். { முனையார்யேமாகி. பைங்கனானரிபுருவாய்.
அன் தலகமூன்றினைபும். ஓடாவரியாய்.
என்செய்கேனடியேன். வந்திக்கும்மற்றவர்க்கும்.
செங்கமதாயவுணன். விசைடான்வின்புக.
சினமேவுமடலரியின். மடலெடுத்த நெடுத்தாழை.
உனைத்தவரியும். மாணுகிவையம்.
8. உலகமளந்தது. { வண்டுணுகறமலர். அன் தலகமூன்றினைபும்.
மரன்கொண்டதோல். கிடத்தமப்பி. விடத்தானுடைய.
வானவர்த்தமதுயர்நீர. தொண்டருமமாரும்.
தொழுதீர்வடிவிற்குறன். மாணுகிவையமனத்ததுவும்.
9. பாசுராமாவதாரம்.
வீ-ப. 1097. { முனியாய்வந்தமுலெழுகால். கேர்வானூர்மடிய.
முழுதிவ்வையகம். வடிவாய்மழுபெடையாக.
10. (கார்த்தவீசியனைக்
கோன்றெழுதித்தது.) } மன்னஞ்சுவாயிரத்தோன்.

11. தாடகையைமுடித்து
மாமுனிவேள்வியைக்
காத்தது. } வல்லியிடையான்பொருட்டாக.
12. சூர்ப்பணகையை
அங்கபங்கஞ் செய்தது. } மீதோடிவானெய்து.
13. மாய மானை
மாய்த்தது. } தென்னார்கடல்வாய். இலையார்மலர்ப்பூம்பொய்கை.
14. மராமரமேழெய்த்தது.
வி—ப. 895. } சினவிறச்செங்கண். ஏழுமாமரந்தளைபட.
15. விபீடணனுக்கு
அரசளித்தது. } இலையார்மலர்ப்பூ.
16. கடலில்
அணைகட்டினது. } கலங்கமாக்கடல்கடைந்தடைத்து. மல்லமுந்நீரதர்பட.
விடையேழுந்நடர்த்து.
17. இலங்கை
பாழ்படுத்தது. } கல்லாவைம்புலன்கண். மின்னேரிடையார்.
ஆனைப்புரவி. குடையாவரையால்.
உரக்கனாலியன்ற. தேராளும்வானரக்கண்.
தொண்டருமமரமும். கையமெல்லமுடன்.
18. மாலிடையமுடித்ததும்,
சுமாலிமுதலானாரைப்
பாதாளலோகம்
செலுத்தியதும். } பொருந்தாவரக்கர் வெஞ்சுமத்து.
19. பலராமாவதாரம். } ஒற்றைக்குழையும் காஞ்சிலும்.
20. தந்தைகாலில்
விலங்கறக் கண்ணன்
திருவவதரித்தது. } தந்தைகாலில்பெருவிலங்கு. தந்தைகாலில்விலங்கு.
துவரிக்கனிவாய்நிலமங்கை.
21. பேய்ச்சி
முலையுண்டது. } பருவாய்வன்பேய். முலைத்தடத்தாஞ்சு.
கண்ணோசைக்குருதி. கஞ்சனைக்காயந்தானை.
சினமேவுமடலரியின். பேய்முலைத்தலை.
வெஞ்சினக்களிற்றை. ஆயன்மரையமேயன்நி.
மாலாய்மனமே. பெண்ணானை.
22. சகமுறித்தது. } ஊடேறுகஞ்சனெடு. மாலாய்மனமே.
குன்றால்மாரிபழுதாக்கி.
23. இரட்டை
மகுதமரங்களை முறித்தது.
வி—ப. 1034. } விடையேழ்வென்று. கண்மருவுமயிலகவு.
மாலாய்மனமே. இணைமலிமருதினெடு.
24. காளியனுச்சியில்
நட்டம்பாய்ந்தது. } வில்லார்விழவில். விடந்தானுடைய.
25. கேசியைக்
கொன்றது.
வி—ப. 1026. } ஆக்குவெந்நரசத்து. துப்பனைத்தாரக்கம்பட.
திருத்தனைத்திசை. தாங்கநீர்பெயிலும்.
26. தேனுகாஸுரவதம். } மாலாய்மனமே.
27. கொக்கின்வாயைக்
கிழித்தேறித்தது. } புன்வாய்பிளந்தபுனிதா.

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்ததீபிகை.

28. விளங்கனி வீழ்த்தது. } அம்புருவவரிசெடுங்கண். வெஞ்சினக்களிறறை.
குன்றூல்மாரிபழுதாக்கி.
29. குன்றேத்துக் கோளிரைகாத்தது. } மிடையாவத்தவேல்மன்னர். அன்றோளித்துதில்.
குடையாகரையால். சிற்றவரையும். கடுங்கால்மாரி.
குன்றூல்மாரிதடு. விண்டான்விண்புக.
கரையெடுத்தசரிசங்கும். குன்றூல்மாரிபழுதாக்கி.
புயலுறுவரைமழை.
30. ஆய்ச்சியர்வகைகளைக் கோண்டது. } முலைத்தடத்தகஞ்சுண்டு.
31. குடக்கூத்தாடினது. } சொல்லாய்திருமார்பா.
32. குரவை ஆய்ச்சிய ரோடு கோத்தது. (ராஸகீர்டை.) } கும்பமிசுமதவேழம்.
33. ஏழ்விடை செற்றது. } உறியார்வெண்ணெயுண்டு. விடையேழ்வென்று.
குடையாவரையால். கறுத்திக்கஞ்சனை.
கும்பமிசுமதவேழம். அங்கமாமணிமாட.
மாலாய்மனமே. குன்றூல்மாரிபழுதாக்கி.
வியமுடைவிடையினம். இணைமலிமருதினோடு.
விடையேழன் நடர்த்த.
34. குவலயாபிட யானையைக் கோன்றது. } புகவாய்வன்பேய். பூணுதனலும். கும்பமிசுமதவேழம்.
ஊடேறுகஞ்சனோடு. தாராயதண்தளபம்.
அரிவிரவுமுகில். வருந்தாநிருகீ. மாலாய்மனமே.
35. மல்லர்களை மடித்தது. } கல்லாமைப்புலன்கன். வில்லார்விழவில்வடமதுரை.
ஊடேறுகஞ்சனோடு. மாலாய்மனமே.
36. கஞ்சனது வில்விழவைச் செற்றது. } ஊடேறுகஞ்சனோடு.
37. கஞ்சனைக் கோன்றது. } வில்லார்விழவில். கஞ்சனைக்காய்த்தானை.
ஊடேறுகஞ்சனோடு.
38. வாணன் தோள்களைத்துணித்தது. } வன்னிகொழுநன்முதலாய.
39. வாணனுக்கு அருள் புரிந்தது. } வருந்தாநிருகீ.
40. அரன் அஞ்சியோடு மாறு ஆழியை விசைத்தது. } உடையாணையொலிகீர்.
41. ஸத்யபாமைக்காகக் கற்பகத்தரு கோணர்த்தது. வி-ப. 853. } கட்டேறுகீச்சோலை.
42. காண்டவ வனத்தைத் தீ மூட்டிவிட்டது. வி-ப. 852. } கட்டேறுகீச்சோலை.
43. பாண்டவர்க்காகத் தூது சென்றது. } போதார்தாமரையான். குன்றூல்மாரிபழுதாக்கி.

44. பார்த்தன் தேரில் பாகனாயிருந்தது. வி—ப. 818. } பாரையூரும். மிடையாவந்தவேல். மண்ணின்மீபாரம். உரக்களாலியன்ற. பாரித்தெழுந்த.
45. பாரதப்போரில் சங்கு ஊதினது. } பந்தார்விரலான். கயக்கொன்புண்டலை.
46. ஐயத்தானை மடிவித்தது. (ஆழியால் இரவியைமறைத்தது.) வி—ப. 817. } வெண்ணாப்புரவித்தேர். அகிற்குறமும். விடையேழன்றடர்த்து.
47. ஸாந்தீபிரிபுத்திரனை மீட்டேக் கோடுத்தது. வி—ப. 816. } முந்தனாலும்முப்புரினாலும்.
48. கஜேந்திரனைக் காத்தருளியது. } தவாயபுன்னூந்தி. குன்றால்மாரிதடுத்த. குலத்தலையமதவேழம். இலையார்மலர்ப்பூ. கைம்மானமதயானை.
49. அரனது சாபத்தை அகற்றினது. வி—ப. 845. } ஆதம்பிறைபுமரவமும். பெடையடர்த்தமடவண்ண.
50. அரனுக்குத் தன் திருமேனியில் கூறு கோடுத்தது. வி—ப. 977. } வானாந்திபொதியும். எங்களுக்கருள்செய்கின்ற. திருத்தனைத்திசை.
51. சீவன் திரிபுரமேரித்த போது அந்தர்யாமியாகவும் அம்பாகவும் அமைந்தது. வி—ப. 766. } குழல்நிறவண்ண.
52. மதிகோள் விடுத்தது. வி—ப. 787. } தீவாய்வல்வினையார். கனிசேர்த்திலங்கு. துக்கமாமணிமாட. பெற்றார்பெற்றொழிந்தார்.
53. காமனுக்குத் தந்தையானது. வி—ப. 1047. } வாமனன்கற்கி. ஆமையாகியரியாகி.
54. உலகமுண்டதும் ஆலிவைத்துயின்றதும். } பாரெழுக்கடலெழு. அம்பாரமும்பெருகிலணும். வற்றாமுதுரோடு. தவாய்சுடர். வண்டமரும்மலர். பெருகீரும் விண்ணும். கிலவொடுவெயில். கிறியாயோர்பின்னையுமாய். வென்னத்துன்னோராலிலை. மெய்க்கலத்தவத்தை.
55. கஸ்கியவதாரம். வி—ப. 1105. } வாமனன்கற்கி. மீனோடாமகேழல்.

கதைக் குறிப்பு முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியதிருமொழி—ஆறு, ஏழு, எட்டாம்பத்துக்களின்
செய்யுள்கராதி.

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
அகில்குறும்பெச்சந்தனமும்	859	ஏழுமாமார் துளைபட	1057
அடித்தலமுந்தாமரையே	1007	ஏற்றினையிமயத்துள்	989
அண்ணல்செய்து	765	ஒளியாவெண்ணெயுண்டான்	837
அத்தாவரியேயென்று	881	ஒற்றைக்குழையும்நாஞ்சிலும்	1101
அம்பரமும்பெருநிலனும்	820	ஒடாவரியாய்	850
அம்புருவவாரிநெடுங்கண்	911	ஒடாவாளியின்	885
அரிவிரவுமுகில்கணத்தால்	1031	கஞ்சனைக்காய்த் தானை	939
அருவிசோர்வேங்கடம்	1019	கடுங்கால்மாரிகல்லே	970
அன்றுலகமுன்றினையும்	826	கட்டேறுநீள்சோலை	852
அன்னமன்னுபைம்பூம்பொழில்	957	கணமருவுமயிலகவு	1033
ஆங்குவெந்நகத்து	901	கண்சோரவெங்குருதி	910
ஆமையாகியரியாகி	1071	கண்டசீர்க்கண்ணபுரத்	1135
ஆயன்மரபமேயன்றி	1054	கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்	996
ஆளும்பணியுமடியேனை	834	கண்ணனூர்கண்ணபுரம்	1021
ஆறும்பிறையுமாவமும்	845	கண்ணூர்கண்ணபுரம்	1122
ஆனைப்புரவித்தேரொடு	812	கண்ணுஞ்சமுன்று	801
இணைமலிமருதினொடு	1079	கதியேவில்லை	880
இலைபார்மலர்ப்பூம்	1073	கயங்கொள்புண்டலை	1055
இனியெப்பாவம்வந்தெய்தும்	905	கருமாழுகிலுருவா	981
உடையானையொலிநீர்	937	கருமாழுகில்லேதாய்	1076
உண்ணுதுவெங்குற்றம்	917	கரையெடுத்தகரிசங்கும்	1030
உண்ணும்நாளில்லை	1020	கலங்கமாக்கடல்கடைந்து	1060
உம்பருலகோடு	851	கலங்கமுந்நீர்கடைந்து	810
உரக்களாவியன்ற	899	கல்லார்திள்சூழக்கச்சி	867
உருக்குறுநறுநெய்	771	கல்லார்திள்சூழுகடி	850
உனைந்தவரியும்மானிடமும்	1093	கல்லாவைம்புலன்கள்	783
உறியார்வெண்ணெயுண்டு	813	கழியாருங்கனசங்கம்	857
ஊட்டெறுகஞ்சனொடு	970	களளத்தேன்பொய்	920
ஊனேராக்கைதன்னை	892	களளம்மனம்விள்ளும்	973
எங்களுக்கருள்செய்கின்ற	987	கறவாமடநாகு	873
எஞ்சாவெந்நகத்து	1118	கறுத்துக்கஞ்சனை	953
எட்டனைப்பொழுதாநிலும்	902	கற்றார்பற்றறுக்கும்	1121
எந்தாதைதாதையப்பால்	889	கணஞ்செய்மாமகின்	1062
எப்போதும்பொன்மலரிட்டு	891	கணிசேர்ந் திலங்கு	809
எம்மானுமெம்மனையும்	886	காதல்செய்திலையவர்	772
என்செய்கேனடியேன்	906	கார்கெழு கடல்களும்	770
என்னைம்புலனும்	931	கார்மலிகண்ணபுரத்து	1028
ஏடிலங்குதாமரை	928	கானவெண்குங்குரங்கும்	869
ஏதலந்தகைசெய	1081	கிடந்தம்பிகுடந்தை	864
ஏத்தியுன்சேவடி	1131	குடையாவரையால்	868
ஏரார்மலரெல்லாம்	1044	கும்பயிசுமதவேழம்	969

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
குலத்தலையமதவேழம்	962	திருத்தனைத்திசை	992
குலையார்ந்தபழுக்காயும்	861	திருவாழ்மார்பன் தன்னை	941
குழல்சிறுவண்ண	766	திருவுக்குந் திருவாகிய	944
குன்றல்லமாரிதடுத்தவனை	938	திறல்முருகனைபார்	943
குன்றல்லமாரிபழுதாக்கி	1075	திவாய்வல்லினையார்	786
கைம்மானமதயானை	1108	துங்கமாமணிமாட	1032
கொங்கார் குழலார்	803	துப்பனைத் துரங்கம்பட	990
கொங்குண்குழலார்	893	துவரிககனிவாய்நில	1103
கொம்புமாவழும்வல்லியும்	804	துறந்தேனாள்வச்செற்ற	791
கொங்குமலிகருங்குவளை	1037	துறப்பெனல்லேன்	790
கொழுங்கயலாய்	822	துன்றோளித்துகில்	858
கொற்றப்புள்ளொன்றேறி	1010	துன் னுமாமணி முடிமேல்	1004
கோவாயைவரென்மெய்	955	துயாய்குடர்மாமதி	882
கோவாணர்மடிய	934	துவாய்புள்ளார்து	849
சாதுலம்பிறத்தலும்	773	தெருவில்சிரிசிறு	975
சாந்தேந்தாமென்முலையார்	794	தெள்ளார்கடல்வாய்	836
சிங்கமதாயவுணன்	933	தெள்ளியிர்தேவர்க்கும்	
சிலம்புமுதற்கணன்	963	தேமருவுபொழிப்புடை	1039
சிலையிலங்குபொன்னாழி	1000	தேராளும்வாளாக்கன்	913
சிறியாயோர்பிள்ளையுமாய்	887	தேனாள்பூம்புறவில்	789
சினமேவுமடலரியின்	964	தொண்டருமமாரும்	1082
சினவிறச்செங்கண்	894	தொண்டருய்யும்வகை	1065
சிரந்திரெடுமறுகில்	982	தொண்டெல்லாம்நின்னடி	1026
சிர்தழைத்தகதிர்	860	தொழுநீர்வடிவில்	1095
சுனாகொண்டபலங்கனிகள்	857	தோடுவிண்டலர்பூம்	908
செங்கமலத்திருமகனும்	958	தோயாவின் தயிர்நெய்	952
செம்பொன்மதின்குழ	925	நந்தன்மதலை	1048
செம்மொழிவாய்நால்வேத	832	நந்தாநெடுநாகத்திடை	978
செருநீரவேல்வலவன்	1123	நன்மைபுடைய	846
செருவரைமுன்னசூழ்த்த	1003	நன்னீர்வயல்புடைசூழ்	893
செவ்வரத்தவடை	1009	நாட்டினாயென்னை	1134
சேயோங்குதன்	979	நிலவொடுவெய்யில்	768
சொல்லாய்திருமார்பா	798	நிலையாளாகவென்னை	941
தந்தைகாவில்பெருவிலங்கு	923	நின்றவனையுங்கிடந்த	869
தந்தைகாவில்விலங்கற	1050	நீணிலாமுற்றத்து	1017
தரந்தநீர்பேசிலும்	1024	நீண்டாயைவானவர்கள்	888
தருமானமழமுக்கி	1112	நீர்மலிகின்றதோர்	1044
தன்னாலேதன்னுருவம்	827	நீலமலர்கள்	1047
தாமத்துளபநீண்முடி	818	நெடியானே கடியார்கலி	954
தரய்கினைந்தகன்றே	866	நெய்யாராழியும்	947
தாராயதண்டுளப	1006	நெல்லில்குவளைகண்காட்ட	932
தகராள்மலர்க்கமல	800	பகலுயிரவுந்தானேயாய்	927
தகராள் தண்ணரங்க	830	பருவாய்வன்பேய்	814
தகரேன்பிறர்க்கு	875	பயிர்முடிபுனை	1085
திண்களகமதிப்புடை	862	பண்டேனமாயுலகை	913

செய்யுள்.	புக்கம்.	செய்யுள்.	புக்கம்.
பண்ணினின் மொழியாழ்	904	மலங்குவினக்கு	1091
பண்ணினைப்பண்ணில்	994	மலிபுகழ்க்கணபுரம்	1086
பந்தனைந் தமெல்விரலாள்	967	மல்லேமுந்நீரதர்பட	1070
பந்தார்மெல்விரல்	946	மழுவிடப்படையுடை	1083
பந்தார்விரலாள்	843	மறந்தேனுன்னெழுன்னம்	777
பாணேபஞ்சவன்	949	மறையாரும் பெருவேள்வி	862
பரிதியோடணிமதி	1089	மற்றுமோர் தெய்வமுளது	1127
பவ்வநீருடையாடை	824	மற்றோர் தெய்வமெண்ணேன்	795
பறையும்வினையொழுது	976	மன்னஞ்சுவாயிரந்தோள்	895
பனியேபாங்குன்றின்	879	மன்னுமதுரை	850
பன்றியாய்வினையிரியாய்	971	மாணாக்கவையம்	1133
பாண்டேன் வண்டறையும்	781	மாரிமாக்கடல்	1052
பாடாடளவும்முதுமுந்நீர்	1092	மார்க்கில் திருவன்	1045
பாரித்தெழுந்தபடைமன்னர்	924	மாலாய் மனமே	1074
பாடொழுக்கடலெழு	769	மாலைப்புருந்து	929
பாடையுரும்பாந்நீர	818	மாவளநுமென்மேனாக்கி	1013
பிறித்தேன்பெற்றமக்கள்	780	மானேய்நோக்கியர்தம்	779
பிறைசேர் துதலார்	809	மானேய்நோக்குநல்லார்	793
புயலுதுவரையழை	1080	மாண்கொண்ட தோல்	847
புலமனுமலர்மிசை	1085	மிக்காணை மறையாய்	1115
புன்வாய்பிளந்த	876	மிடையாவந்த வேல்மன்னர்	842
புள்ளாயேனமுமாய்	884	மின்னேரிடையார்	806
புணைதனலுந்தறுகண்	866	மீதோடிவாளையிது	912
புமருபொழிலணி	773	மீனோடாமை கேழல்	1105
புமாண்சேர்கருங்குழ	921	முந்துநாலும் முப்புரி	815
பெடையடர் த்தமடவன்னம்	856	முந்நீரை முன்னாள்	848
பெண்ணாளுள்பேரிள	1129	முரியும் வெண்டிறை	1058
பெரியாணையமார்	940	முருக்கிலங்குகனி	830
பெருநீரும்விண்ணும்	1126	முலைத்தடத்த நஞ்சுண்டு	829
பெரும்புறக்கடலை	983	முழுதிவ்வையகம்	1061
பெற்றாரும்சுற்றமும்	1130	முழுநீலமுமலரம்பலும்	979
பெற்றார்பெற்றொழிந்தார்	1119	முனிந்தீர்த வெங்கடத்து	798
பேய்முலைத்தலைஞ்சு	988	முள்ளையிறேய்ந்தில	1027
போரபிரமுடையபேரா	1008	முனியாய் வந்து	835
போனைக்குடந்தை	942	முனையார் சீயமாகி	811
பைக்கணாளரியுருவாய்	825	முன்வரிவ்வுலகேழுமிருள்	960
பைவிரியும்வரியாவில்	916	மெய்ந்நலத்தவத்தை	986
பொக்குபுணரிக்கடல்	871	மையார்வரிநீலம்	981
பொக்கேறுநீள்சோதி	854	மையொண் கருங்கடலும்	796
பொருந்தாவரக்கர்	1067	வஞ்சிமருங்குலிடை	930
பொறுத்தேன்புன்சொல்	775	வடவரை நின் அம்வந்து	1023
பொன்முத்துமணியுதிரும்	860	வடிவாய் மழுவேபடை	1097
போதார்தாமரையாள்	787	வண்டமருஞ் சோலை	1048
மடவெடுத்த நெடுந்தாழை	1036	வண்டமரும் மலர்ப்புண்ணை	1037
மண்ணின்பீபாரம்	854	வண்டமரும் வனமாலை	1011

செய்யுள்.

வண்டார் பூமாமலர்
வண்டார் பொழில்சூழ்
வண்டுணுறுமலர்
வந்தநாள்வந்து
வந்தாயென்மனத்தே
வந்திக்கும்
வருந்தாதிருநீ
வல்லியிடையாள்பொருட்
வள்ளி கொழுநன் முதலாய
வற்றமுதுநீரோடு
வாமனன்கற்கி
வாயெடுத்தமந்திரத்தால்
வாராளுமிளங்கொங்கை
வார்கொள்மென்முலை
வாவித்தடஞ்சூழ்
வாரொண்கண்ணல்லார்
வானவர்தந்துயர்தீர
வானார்மதி பொதியும்
வானோளவுமுது

பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
1125	விடந்தாணுடையவரவம்	865
883	விடையேழன்றடர்த்து	1114
764	விடையேழ்வென்று	814
898	விண்டமலரெல்லாம்	1043
1117	விண்டான் விண்புக	951
914	விண்ணவர்தங்கள்	1040
1072	வியமுடைவிடையினம்	1078
1068	விலங்குங்கயலும்	805
840	வில்லார்விழவில்	839
874	வில்லேர் துதலார்	807
1046	வில்லேர் துதல்வேல்	878
1034	வெஞ்சினக்களிற்றை	993
1038	வெள்ளத்துள்ளோர்	926
1063	வெள்ளைநீர்வெள்ளத்து	1133
871	வெள்ளைப்புரவித்தேநர்	817
808	வேதமுதல்வன்	1042
966	வேறுயானிரந்தேன்	784
977	வேறேகூறுவதுண்டு	797
1088	வையமெல்லாமுடன் வணங்க	1100

செய்யுளகராதி முற்றிற்று.

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார்திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயார்திருவடிகளே சரணம்.